

ДЕЙВИД МОРЕЛ ЗНАКЪТ НА ПЛАМЪКА

Превод от английски: Цеца Михайлова, 2000

chitanka.info

*На Барбара и Ричард Монтрос в памет на Матю,
съботните вечери и един замък в Испания.*

*Ако някой не пребъде в Мене,
бива изхвърлен навън, както
пръчките,
и изсхва; и събират пръчките,
та ги хвърлят в огън и те
изгарят.*

Евангели
е от Йоан

ПРОЛОГ
ЯРОСТ, БЪЛВАЩА ПЛАМЪЦИ

ДЕНЯТ НА ГНЕВА

Испания, 1391 г.

Архидякон Феран Мартинес, стигащ до изстъпления в ревностния си католицизъм, изнасяше все по-пламенни проповеди срещу еретиците. На 15 март, сряда — първият ден на Великите пости, неговото вдъхновено и пълно с ненавист красноречие докара енорияшите му до такъв неистов бяс, че те се понесоха от църквата направо към еврейския квартал на Севиля. Ако не беше своевременната намеса на градските власти, щяха да последват масови убийства. Двама от водачите на тълпата бяха заловени и бичувани. Но наказанието им съвсем не обезкуражи фанатиците, а превърна в техните очи двамата водачи в мъченици и подхрани омразата на последователите им. През лятото на 1391 г. яростта срещу еретиците се разпространи от Севиля към съседните градове и накрая из цяла Испания с ужасни последици. Загинаха почти десет хиляди неверници, повечето убити с тояги и камъни.

А някои бяха изгорени.

ЗАЩИТНИЦИТЕ НА ВЯРАТА

Франция

Религиозните изстъпления в Испания не бяха изключение. От началото на Средните векове една ерес, родена от религията на Близкия Изток, събра толкова много последователи, че се превърна в сериозна заплаха за Църквата. Според тази ерес, известна под името албигойство, доброто и злото са равнопоставени сили и не един Господ, а двама управляват вселената, и Сатаната е равнопоставен и също толкова гениален колкото Бог, с когото е в непрекъсната борба. Тялото — плътта — е вместилище на Сатаната. Умът — душата — е път към спасението.

Мисълта за двата Бога ужаси Църквата. Как може Христос, физическото възплъщение на Благословения Бог-Отец, да е зло. Недопустимо беше да се смята дело на дявола това, че Той, който беше Бог, облечен в плът, се пожертва да бъде разпнат, за да спаси своите заблудени чада.

Последва безмилостен кръстоносен поход срещу албигойците. Десетки хиляди бяха избити. Но ереста устоя. Още много хиляди измряха, докато накрая, през 1244 г., планинската крепост Монсегюр в Пиренеите на югозападна Франция, последна опора на албигойството, беше обсадена, щурмувана и опожарена.

Но според слухове ереста, въпреки жестокостта на кръстоносния поход, не беше изкоренена и малка група еретици с помощта на въжета се беше спуснала от планината през нощта преди разгрома, отнасяйки със себе си тайнствено съкровище, и това ядро еретици се беше съхранило дълбоко стаено при немислими условия, разсеяно в много места, които избиват от време на време като гнойни огнища.

КЛАДАТА

Испания, 1478

Масовите убийства в Севиля и Монсегюр бяха само два от случаите на религиозна истерия в Средновековието. Евреите, последователите на Мур, албигойците и протестантите бяха постоянно обект на благословеното от папата пречистване на вярата, което беше официално наречено Инквизиция. Страните в северната част на Европа не приеха влиянието на Инквизицията. Но в Италия, Англия и Франция в нейно име бяха извършени ужасни злодеяния.

Никъде другаде, обаче, религиозната нетърпимост не беше толкова крайна, колкото в Испания. Там Инквизицията, ръководена от доминиканския свещеник Томазо де Торвкемада, стана инициатор на десетки хиляди мъчения и екзекуции. Целта беше да превъзпита еретиците и да ги върне към правата вяра.

Връзваха ръцете на жертвите зад гърба за въже, което опъваха нагоре, докато раменете им се изкълчваха.

— Признай! — заповядваха им.

— Какво? — стенеха жертвите.

— Твоята ерес!

— Ерес? — плачеха жертвите.

— Опъни въжето! — командваха инквизиторите.

Ръцете се опваха, раменете пукаха.

Ако жертвата оживееше, я разпъваха върху масата за мъчения и ако все още беше жива, но продължаваше да отрича заблудата си, инквизиторите вкарваха платнена тръба през гърлото ѝ, в която наливаха вода. Когато жертвата стигнеше до ръба на удавянето, измъкваха със сила тръбата, при което от устата се лееше не само вода, но и кръв.

Жертвите загубваха имуществото си и нямаха право да възразяват на обвинителите си. Безпомощни, те имаха само два избора: да си признаят и молят за милост, и — нещо по-важно — да издадат своите братя еретици, или да настояват, че са невинни и някой ревностен съсед ги е набедил. Признанието, дори когато жертвата не

беше еретик, даваше надежда за спасение. Но упоритото отричане и отказът да издаде други еретици, водеше до най-тежкото наказание.

От затвора завличаха обвинените на мястото за изгаряне — кладата — за тяхното аутодафе или изпитание на вярата. Всички бяха облечени с жълти роби с качулки. Осъдените на смърт имаха нарисуван черен пламък върху дрехата, насочен надолу. Останалите също не можеха да разчитат на избавление. Едва на ешафода научаваха присъдата на инквизицията. Някои — твърде малко на брой — биваха освобождавани, а други — осъдени на затвор като отсрочка на бавната смърт.

Останалите умираха задушени.

Най-упоритите изгаряха живи на кладата. Разпиляваха пепелта им заедно с пепелта от телата на еретиците, умрели без да дочакат разпита на инквизиторите. Дори след смъртта си набедените за еретици биваха изравяни от гроба и пречиствани чрез кладата.

Тази ревностна защита на вярата продължи много дълго. Столетия след края на Средновековието, през Ренесанса и след това в епохата на Просвещението, Инквизицията продължаваше да налага вярата със сила. Едва в 1834 г. тази институция беше окончателно разпусната.

Поне официално. Но останаха слуховете.

ЧАСТ ПЪРВА

ПРИЧИНИ И СЛЕДСТВИЯ

БОГ МИ Е СВИДЕТЕЛ

ПРЕД БИТКАТА ЗА ЧИСТ ВЪЗДУХ В СЕНАТА

Вашингтон, окръг Колумбия, 10 юни (Асошиейтед Прес)

При най-голямото за годината противопоставяне между демократите и републиканците днес в Сената започна обсъждането на спорния проектозакон Баркър-Хъдзън срещу замърсяването на въздуха. Той препоръчва да се възприемат и приложат в национален мащаб мерките за строг контрол на замърсяването, прилагани напоследък в Калифорния.

„Въздухът ни е замърсен с изгорели газове като над сметище с горящи гуми“, обяви сенаторът Баркър (демократ. партия, Ню Йорк) пред журналисти на стъпалата на Капитолия в мръсната мъгла вчера. „Поемете дълбоко въздух, ако имате смелост. Дано не се задавите. Би трябвало да носим противогази.“

„И не излизайте навън“, добави съавторът на проектозакона, сенатор Хъдзън (демократ. партия, Ню Хампшир). „Миналата вечер бях на разходка с жена ми. Издържахме само десет минути. Втурнахме се обратно въщи и затворихме плътно всички прозорци. Аз отказах цигарите преди десетина години. Можеше и да не си правя този труд. Според данните, с които разполагам, въздухът е толкова замърсен, че все едно вдишваме дима от две кутии цигари на ден. Ако не ви е грижа за себе си, поне защитете своите деца. Длъжни сме да спрем разрушаването на техните и вашите бели дробове.“

Проектозаконът Баркър-Хъдзън настоява за пълна забрана на тютюнопушенето на обществени места, големи глоби за производителите на коли и камиони, които в рамките на следващите две години не успеят да намалят

емисията на вредни газове, също такива глоби за производствата, замърсяващи въздуха, увеличени такси за собствениците на повече от един автомобил, задължителни системи за пречистване на вентилирания въздух от ресторанти, пунктове за химическо чистене...

Джорджтаун, Вашингтон

Както всяка сутрин старши сенаторът републиканец от Мичиган Роналд Дейвис стана в шест, като внимаваше да не събуди жена си. Той слезе долу, направи си кафе, нахрани котката, вдигна вестника „Вашингтон Пост“, оставен пред входната врата, и се върна с него в кухнята. Дейвис сръбна от димящото кафе, сложи очилата, разтвори вестника и потърси по страниците името си. Не се наложи да чете дълго. Под заглавието за проектозакона Баркър-Хъдзън името на Дейвис се споменаваше няколко пъти като лидер на републиканската опозиция срещу „крайно репресивния, радикален и икономически самоубийствен подход към един, наистина сериозен, но временен проблем, който трябва да се решава постепенно и предпазливо.“

Дейвис кимна доволен както от изказването си, така и от точността, с която го бяха цитирали. Той беше петдесет и осем годишен, висок, с впечатляващо запазена посребрена коса, патрицианско лице и фотогенично стройно тяло, което поддържаше във форма с ежедневни половинчасови упражнения на велоергометъра. Ще отида да повъртя педалите, помисли си той. Денят ще бъде доста натоварен. Освен това беше нетърпелив да види сутрешните новини.

Но първо да дочете репортажа. Баркър и Хъдзън даваха най-апокалиптични прогнози за „парников ефект и разрушаване на озоновия слой... увеличаване на заболяванията от рак на кожата... засушаване... топене на полярния лед... покачване нивото на океана...“ Звучеше като сценарий на фантастичен филм.

Дейвис презрително изсумтя. Демократите нямат никакви изгледи да прокарат закона през Сената, макар че трябваше да се отдаде дължимото на Баркър и Хъдзън — знаеха как да спечелят вниманието на медиите и да извлекат полза за изборите, поне в

районите на либералите. Но тази тактика май ще се обърне срещу тях. Никой не гласува за губещите, а Баркър и Хъдзън със сигурност ще загубят днес. Чист въздух? Страхотна идея. Само че американците не обичат да жертват удобствата си. Нека другите да правят жертви. Пушачите, притежателите на повече от една кола, работниците — всички, чийто начин на живот или доходи са застрашени от бъдещия закон, ще настояват техният сенатор да гласува против него. Баркър и Хъдзън не са ли чували за компромиси?

Дейвис дочете репортажа, доволен, че в края отново го цитираха като гласа на разума: „Проблемът съществува, но само в големите градове и най-вече през лятото. Не че трябва да стоим със скръстени ръце. Но не можем за един ден да променим начина си на живот, както, изглежда, искат уважаемите колеги. Това, което ни трябва и което ще предложи щом анализирам статистическите данни, е едно умерено и балансирано решение, налагащо предпазливи и постепенни ограничения.“

Отлично, помисли си Дейвис. Вестникът ми е отделил доста място, а пресата в Мичиган сигурно още повече. Пушачите в моя избирателен окръг няма да се чувстват предадени. Също и семействата с две коли. Но най-важното е, че производителите на коли ще са ми страшно благодарни за спестените мерки срещу вредните газове от колите и заводите им.

Страшно благодарни.

И щедри.

На вратата се позвъни. Дейвис хвърли поглед към часовника: 6:14. Толкова рано? Сигурно някой подранил журналист. Дейвис приглади с ръце косата си, загърна халата и, стараейки се да изглежда приветлив, отвори предната врата.

За негова изненада пред вратата нямаше никой. Той огледа улицата с редицата елегантни къщи в утринната мъгла, но видя само изчезваща зад ъгъла кола. Изведнъж нещо върху стъпалата привлече вниманието му. Голям плик. Дейвис го вдигна, огледа отново улицата и се върна в къщата, като заключи вратата.

Не може да е секретарката, помисли си Дейвис. Сюзан щеше първо да се обади, ако имаше нещо важно. Даже да не е имала време, нямаше просто да го хвърли и да изчезне без обяснение.

Притеснен, Дейвис отвори плика и измъкна някакви документи. Твърде любопитен, той зачете първите страници, вървейки към кухнята, но още по средата спря и изстена.

Господи!

Набързо довърши страницата и прелисти останалите документи.

Мамка им!

Там бяха вписани датите, местата, имената и сумите на всеки подкуп, на всяка нелегална вноска за кампанията, на всяка почивка, отчетена като командировка...! Зад тях имаше снимки, които накараха Дейвис да се облегне на стената. Уплаши се, че внезапната болка в гърдите може да е сърдечен пристъп.

На снимките — ясни, лъскави, професионално направени — бяха Дейвис и страхотната му млада секретарка — голи на палубата на яхта и заети с доста извратени сексуални игри.

Дейвис си припомни много живо оня пикантен летен следобед. Бяха само двамата. Като внимаваха някой да не ги проследи, те пристигнаха поотделно на малък остров в Карибско море, собственост на един от най-мощните поддръжници на Дейвис. Бяха ги уверили, че островът е пуст, но предпазливостта никога не е излишна. Дейвис изкара яхтата в открито море, та никой да не ги види.

Но някой ги е наблюдавал!

По ракурса Дейвид определи, че снимките са направени с телеобектив от самолет. Но бяха тъй ясни, сякаш Дейвис и секретарката му бяха позирали. Лицата им се разпознаваха с лекота, освен на снимката, където Дейвис беше заровил стръвно глава между краката ѝ.

По дяволите, имаше още!

След снимките, от които болката в гърдите му се смени с бяс, странно оформеният текст върху една бележка му подежда смразяващо:

ПРЕДЛАГАМЕ ДА ПОМИСЛИТЕ КАК ЩЕ
ГЛАСУВАТЕ ПО ЗАКОНА БАРКЪР-ХЪДЗЪН

Дейвис скъса документите, снимките и бележката на две, после пак и пак. Докато ги надробяваше, ругаеше с тиха ярост, за да не

събуди жена си.

„Да го духат!“ — помисли той, смътно долавяйки иронията, защото на снимките, които отчаяно искаше да унищожи, го духаше неговата секретарка. В същото време знаеше, че напразно ги къса настървено на все по-малки парченца. Който ги беше пратил, сигурно беше достатъчно умен да запази оригиналите.

Да! Който и да беше! Но той се сещаше кои бяха.

Баркър и Хъдзън!

Дейвис потръпна от възмущение. Тези лайнари не си ли даваха сметка, че имаха пред себе си един изпечен политик. Ще ги...

Какво? Какво точно ще направи? Да им се противопостави? Само ще засили ефекта от обвиненията им. Каквото и да им направи, няма да е нищо в сравнение с онова, което те могат да му сторят, ако разкрият съдържанието на този пакет. С кариерата му ще бъде свършено. Тогава — какво всъщност да направи?

— Скъпи?

Дейвис се стресна и припряно напъха парченцата в плика.

— Позвъни ли някой? — Жена му се появи до стълбата. Очите й, потънали в бръчици, бяха подпухнали. Тя беше пълна и отпусната. Бялата ѝ коса беше на ролки.

— Да, скъпа. Нищо особено. Донесоха ми последните данни за проектозакона срещу замърсяването на въздуха.

— Боже, каква досада! Да ни безпокоят тъй рано.

— Знам, скъпа, Но беше важно. Промених решението си. Започвам да симпатизирам на Баркър и Хъдзън. Децата на нацията — трябва да ги защитим, да им осигурим чист въздух за дишане.

— Но какво ще кажат...?

— Щедрите ми спонсори от Детройт? Трябва да ги убедя, скъпа.

— Дейвис мислеше за снимките и възбуждащата миризма на секретарката си. — Да, те ще разберат.

Коралово море, Южният Пасифик

Супертанкерът „Аргонавт“, натоварен със суров петрол от Персийския залив за рафинерията до Бризбейн на източния австралийски бряг, се движеше с три часа пред разписанието. Тихо време и спокойно море през целия път. Нищо повече не може да се

желае, мислеше си капитанът Виктор Малоун. Двадесет и две години плаваше в океана като служител на компанията „Пасифик Рим Петролиум Корпорейшън“. Беше на четиридесет и осем, среден на ръст, с оредяваща тъмна коса. Въпреки че рядко излизаше на палубата, леко подпухналото му лице беше червендалесто. На капитанския мостик, който напоследък му създаваше чувство за клаустрофобия, той провери метеорологичните условия, сонара, радара и навигационните прибори. Нищо нередно. „След десет часа пристигаме“ — помисли си той. Утре сутрин. Уверен, че предстои една обичайна вечер, Малоун предаде управлението на дежурния помощник-капитан:

— Ще бъда в кабината си.

След пет минути, като заключи кабината отвътре, Малоун отключи едно чекмедже на бюрото си и извади преполовена бутилка водка. Договорът на Малоун с компанията предвиждаше пълно въздържание от употреба на алкохол на борда и дълги години Малоун го спазваше. Не помнеше как и кога започна да поддава, но накрая наруши правилото.

Може би заради развода преди три години — жена му се влюби в свой колега от кантората в Бостън, където работеше — един мъж, който, както сърдито му обясни тя, няма да я оставя сама за цели месеци.

Или заради самотните нощи в чужди пристанища, отдавна загубили романтичното си очарование.

Каквато и да беше причината, пийването преди лягане отдавна му беше станало таен навик, с който убиваше скуката на дългите рейсове. От страх, че започва да губи контрол над порока си, при този рейс Малоун си позволяваше алкохол само при пълно отчаяние.

Но пак беше почти привършил осемте бутилки, които вмъкна тайно на борда. Чудно колко бързо вървят, размишляваше той, като си отсипа сто грама водка и се облегна назад в стола.

Щеше да е добре да има лед и вермут, но утре като пристигнат в рафинерията, веднага след формалностите ще иде в някой бар, където не го познават и ще се наслади отново на едно martini.

Не, на няколко.

Капитанът си наля още сто грама и след половин час, когато заспа, и бутилката, и чашата бяха празни.

Внезапно го стресна гласът на дежурния помощник-капитан:

— Капитане?

Малоун с усилие отвори едното си око, потърси източника на гласа и разбра, че е от интеркома.

— Капитане, има проблем със сонара.

Малоун надигна с труд размътената си глава, отвори и двете очи и се помъчи да фокусира погледа си. Чашата му се търкулна, когато се изправи и потърси бутона на интеркома.

— Да, какво? Какво е...? Повторете!

— Проблеми със сонара, капитане. Временна загуба на сигнала. Усещаше езика си надебелял. Устните му бяха като от гума.

— Да не е... късо съединение в сонара?

— Така изглежда, сър. Наредих на екипа по поддръжката да го прегледа. Мисля, че е добре да се качите горе.

— Разбира се. Бях задрямал. Идвам ей сега, само секунда. — Ужасно много „с“-та. Той вдигна чашата, изми я и я прибра. Заклучи бутилката в бюрото.

„Да си изплакна устата.“ От огледалото над мивката го стресна видът на зачервените му очи. „Хайде, събуди се.“ Наплиска лицето си с топла и студена вода и глътна два аспирина. Ризата му бе смачкана. „Трябва да я сменя. Ще заподозрат!“

От интеркома прозвуча мрачно гласът на дежурния помощник-капитан:

— Капитане, сонарът излезе от строя. Угасна напълно.

Малоун успя без залитане да прекоси кабината и да натисне бутона:

— Включете резервната система.

— И тя е извън строя, капитане.

— Не...? — Малоун си пое дъх. — Господи. Идвам веднага. С треперещи пръсти той закопча ризата си. В последния момент му хрумна да изплакне с лосион лицето си да не би някой да усети миризмата на уж недоловимата водка.

Господ беше милостив. Никой не го видя как излезе от кабината и залитайки, се вкопчи за перилата.

— Докладвай положението — заповяда Малоун в командната рубка, като се надяваше, че гласът му вдъхва респект.

— Все същото — отвърна помощник-капитанът. — Системите на главния и резервния сонар не работят. Да спрем ли машината?

— Не, не още! Все още не се налага! — Малоун изгледа свирепо останалите. Какво им става? Дават ли си сметка колко време ще е нужно на огромния „Аргонавт“ докато спре и после — след ремонта на сонара — докато отново набере скорост? Три часа! Имаме три часа аванс! Рафинерията ни чака. Сигурно ще получим премия за бързината. Но ако спрем да оправяме един дребен проблем, ще стигнем Бог знае кога и ще получим дръжки!

Малоун разбираше, че пресилва нещата, но не можеше да се овладее. Беше разчитал сутринта да се отърве от задълженията си към коритото, чиито стени напоследък сякаш го притискаха.

Най-силно го блазнеше възнаграждението. Мартини.

Почти усещаше вкуса му.

— Но капитане, сонарът...

— Просто прекъсване в захранването. Ремонтният екип ще го открие и поправи — настоя Малоун. Той разтвори навигационните карти върху масата и отбеляза дълбочините и линията на рифовете.

Да! Добре помнеше тези води! За да избегне рифа в протока Торес на север, той беше превел „Аргонавт“ край Нова Гвинея, после на юг през Соломоново и Коралово море, заобикаляйки Големия бариерен риф край северния бряг на Австралия.

След Големия бариерен риф трябваше да отминат няколко помалки и по-нататък пътят до Бризбейн беше чист.

— Къде стана повредата на сонара?

— Ето тук, капитане — дежурният помощник-капитан посочи дължината и ширината върху картата.

— Идеално. — В черепа на Малоун се забиваха копия. — Остава да минем само тези два рифа — той се надигна от картата, опитвайки се да запази равновесие. — Двадесет градуса дясно на борд.

— Ест, капитане. — Дежурният изкомандва корекцията на курса на рулевия, който потвърди: „Двадесет градуса дясно на борд“.

Малоун запали цигара с треперещи ръце.

— А сега да оправим сонара.

След час и половина Малоун поиска потвърждение за скоростта на танкера, определи положението му на картата и доволен, че първият риф е преминат, се обърна да даде новата корекция на курса. При завъртането събори чашата си с кафе на пода.

— По дяволите! Да се почисти! Десет градуса дясно на борд!

— Ест, капитане. Десет градуса дясно на борд.

В командната рубка се възцари тишина.

Екранът на сонара премигна.

— Капитане, проблемът е открит.

— Нали ви казах. Дребна повреда. Нямахме нужда да спираме.

Малоун и помощниците се наведоха над светналия пулт.

— Исусе! — промълви някой.

Пред тях мигаха очертанията на рифа. В същия миг корпусът се разтърси с отворителен трясък и грохот. Малоун залитна и се свлече на колене в локвата разляно кафе. Изпаднал в шок, той не усети втория удар върху танкера.

Кафето. Беше толкова черно.

Добро утро. Аз съм Дан Райдър от Си Би Ес нюз. Най-тежкото разливане на петрол в историята става все по-катастрофално. След като се натъкна на риф край северния бряг на Австралия вчера, супертанкерът „Аргонавт“ на компанията „Пасифик Рим Петролиум“ все още е заплашен от потъване, а опитите за разтоварване на товара му са обезпокоително неефективни. Около тридесет милиона галона суров петрол се разлиха върху девственото Коралово море. Теченията насочват петното към една от най-красивите природни забележителности в света — Големият бариерен риф. Еколозите се опасяват, че ако не стане чудо, чувствителните микроскопични организми, изграждащи Рифа, ще загинат, а заедно с тях и самият Риф. Според нашия кореспондент в Бризбейн още едно от чудесата на света е на път да изчезне.

Австралия

Капитан Виктор Малоун излезе разтреперан и изтощен от сградата на Бризбейнския съд след продължителния разпит за

командите, които беше дал на дежурния офицер при заобикалянето на рифа. „Десет градуса ляво на борд“, поддържаше той.

Но според дежурния помощник-капитан и рулевия командата била „Десет градуса дясно на борд“. Глупаци! Не, подлеци! Мръсни подлеци! Няма да куража да застанат зад капитана си! Някои дори твърдяха, че е бил пиян!

Добре че му взеха кръвна проба едва дванадесет часа след инцидента. Анализът няма да докаже нищо. Дори да установят следи от алкохол, ще твърди, че е пийнал глътка за подкрепление, когато хеликоптерът го изсипа на брега.

На излизане от съда закри лицето си от фотографите и се запрепъва ядосан надолу по стъпалата и през тълпата към колата, която беше наел. Мартини с водка, повтаряше си Малоун.

Да се отърва от скапаните журналисти...

Мартини! Това ще ме оправи!

Заби лакътя си в гърдите на един фотограф, избута го безцеремонно и се добра до колата. Но тя беше празна. Къде, по дяволите, се е дянал този шофьор? Копеле! Избяга! Уплаши се от тълпата! И той е подлец!

Малоун се мушна зад волана, хлопна вратата, завъртя ключа, натисна газта и колата потегли с рев.

В момента, когато завиваше край съда, ухилен, свободен, нетърпелив да усети вкуса на мартинито, тялото му излетя нагоре заедно с колата.

Взривът, който Малоун не чу, разпръсна кръв, кости, коса и метални парчета на тридесет метра наоколо. Както отбеляза Дан Райдър в новините вечерта, мястото беше избрано точно. Никой не пострада. Загина само капитанът на „Аргонавт“.

Хонконг

Директорът на „Пасифик Рим Петролиум“, Чандлър Томпсън, се стараеше да не премигва от силната светлина на камерите, демонстрирайки увереност и спокойствие зад катедрата в залата за конференции в седалището на корпорацията. С неохота се съгласи за пресконференцията — нямаше избор, заради бедствието се вдигна голям шум. Трябваше да смекчи конфронтацията и да пооправи

съсипаната репутация на „Пас-Рим“. Скъпият му костюм беше безупречно изгладен. Провери закопчаването преди да влезе в залата и пристъпи с военна осанка на подиума.

— Дали сме знаели, че капитан Малоун пие?... Не. Компанията ни изисква от екипажите да не употребяват алкохол по време на служба и двадесет и четири часа преди да стъпят на борда на наш съд. Вземаме ли контролни кръвни проби? Не е ставало нужда. Проучваме внимателно офицерите преди да ги наемем. Нарушението на капитан Малоун е изолиран случай. Няма причини да се съмняваме в професионализма на останалите ни служители, но отсега нататък ще въведем внезапни проверки за алкохол и наркотици... Дали имаме представа кой е отговорен за смъртта на капитан Малоун? Полицията продължава разследването... Закъснението на мерките след аварията? Какво закъснение? Екипът за ограничаване на последствията бе мобилизиран веднага след като научихме... Недостатъчно хора? Лоша квалификация и подготовка? Недостатъчно оборудване? Глупости. Ние имаме готовност за всякакви аварии... За съжаление не можем да спрем изтичането на петрол от танкера. Тридесет милиона галона досега? За съжаление трябва да потвърдя. Части от Големия бариерен риф, за голямо мое съжаление, наистина са замърсени... Повторете, ако обичате... Да, някои от съоръженията за почистване на петрола бяха неизправни. Слухове и объркване? Закъснение с цяло денонощие? Защо „Аргонавт“ не е имал двойно укрепен корпус? Преди да продължа с отговорите, искам да ви уверя, че компанията е проникната от отговорност и грижа за обществото...

Някакво раздвижване вляво отклони вниманието на Томпсън. Припрян служител на „Пас-Рим“ предаде сгъната бележка. Лицето му беше преbledняло. „Идиот“ — помисли Томпсън — „всичко ще провали...! Трябва да демонстрираме увереност. Тъкмо щях...“

Без да показва раздразнението си, Томпсън пое бележката, като мислено си обеща да уволни служителя веднага след пресконференцията.

— Извинете ме, дами и господа. — С важен вид той разгъна листчето, хвърли бърз поглед на съобщението и моментално забрави гнева си. Сърцето му се разтуптя, почувства, че му прилошава. Потърси опора в катедрата. Буквите пред очите му се размазаха.

От кантората ни в Бризбейн съобщават, че Кевин Старк директор по планиране на аварийните операции...

Старк! Още един за уволняване. Действията му за овладяване на толкова голямо разливане бяха напълно неподходящи. Негова бе вината за късното започване на операцията за ограничаване на петролното петно — заради малкото хора и неподдържаното оборудване. Старк беше виновен, че петролът достигна и започна да унищожава Големия бариерен риф.

...е намерен преди час удавен с главата надолу във варел с петрол.

Репортерите моментално реагираха на явния шок на Томпсън, като го обсадиха и засипаха с въпроси. Още замаян, с пресъхнала уста, той посегна към чашата на катедрата. След възгорчивата глътка някой сякаш го стисна за гърлото, а през стомаха му премина огън. Краката му се подкосиха. Фотографите бясно защракаха. Камерите запечатаха как Томпсън изпусна чашата, падна на колене, хвана се за стомаха и жадно пое въздух. От устата му изригна кръв и изпръска наобиколилите го журналисти. Той се простря по очи, мъртъв още преди да докосне пода.

Хюстън, Тексас

В своя кабинет на последния етаж в сградата на „Пасифик Рим Петролиум“ Вържил Краус, новоизбраният директор на компанията, припряно тъпчеше папки с документи в куфарчето си. След час трябваше да е на международното летище, откъдето самолетът на „Пас-Рим“ щеше да отлети спешно за Хонконг. Краус беше четиридесетгодишен, в отлично здраве, ценен заради енергията и гъвкавостта си, но изненадата от светкавичното повишение му спря дъха. Успя да отдели само пет минути, за да съобщи на жена си за новото назначение. Тя щеше да дойде в Хонконг възможно най-скоро. Краус вече предусещаше напрегнатата нощ в самолета, през която

трябваше не само да се запознае с грешките, довели до катастрофата с „Аргонавт“, но и да подготви мерки за почистване на петното и предотвратяване на по-нататъшното изтичане.

Всъщност щеше да го държи буден страхът, че отдавна мечтаното издигане ще бъде неговото проклятие.

Малоун, Старк и Томпсън. Смъртта им бе тъй ужасна както катастрофата на „Аргонавт“.

„Дали няма да ги последвам?“ — помисли Краус, като затваряше с треперещи ръце куфарчето.

Тъкмо хукваше от кабинета си и секретарката го пресрещна:

— Телеграма за вас, сър, току-що дойде.

Краус я мушна в джоба на самото си.

— Бързам. Ще я прочета в самолета.

— Куриерът каза, че е много спешна. Настояваше да я прочетете веднага.

Краус се сепна, извади телеграмата и разкъса плика. Трите реда го зашеметиха.

Грешките се наказват. Не допускайте нова авария.
Господ ви е свидетел.

„ДА БЛАГОСЛОВИ БОГ“

Манхатън

В стаята си на петнадесетия етаж в една опушена и олющена сграда на Бродуей близо до Тридесет и втора улица Тес Дрейк разглеждаше една репродукция на бюрото си. Картината от началото на миналото столетие изобразяваше живописен горист склон в планината Адирондак в щата Ню Йорк. В типичен за времето си стил, художникът беше нарисувал недокоснатата природа така романтично пищна и идилична, че картината приличаше на реклама, приканваща към заселване на този американски рай. До нея Тес постави снимка от 1938 г. на подобно място в същата планина. Заради ограничените възможности на цветната фотография от онова време снимката отстъпваше по колорит на репродукцията. Но все пак гъсто сплетените корони на дърветата изглеждаха доста внушителни.

Накрая Тес добави една снимка на същия склон, направена преди седмица. Тя рязко контрастиреше с другите, но не защото печелеше от отличното цветовъзпроизвеждане на съвременната фотография. Тъкмо обратното. Краските бяха отчайващо еднообразни и помръкнали. Никаква зеленина. Само мръсно кафяво, сякаш нещо с филма не беше наред. Всъщност причината не беше във филма, а във въздуха, облаците и дъжда. Тази част от гората беше унищожена от киселинни дъждове. Оголените дървета приличаха на срамни скелети върху прокълнат склон.

Тес се облегна назад и огледа намръщено трите изображения. Впечатлението беше толкова потискащо, че едва ли статията, която трябваше да илюстрират, щеше да добави нещо ново. Разбира се, ще напише и нея, както многото други, с надеждата, че хората най-сетне ще реагират срещу глобалната криза. Тес беше пренебрегнала предложенията на такива реномирани издания като „Космополитън“ и „Венити Феър“ и беше избрала да работи за списанието „Майка Земя“.

Но, както признаваше пред себе си, идеализмът ѝ не бе никаква жертва от нейна страна. На двадесет и осем години за разлика от връстниците ѝ, загрижени преди всичко за доходите си, едно

попечителство, завещано от баба й, я избавяше от изкушенията на високоплатената работа. Ирония на съдбата беше, че тези пари й даваха не само независимост, но и мотивация да се посвети на спасяването на околната среда, тъй като значителната сума беше дошла от огромните печалби на нейния дядо от химическите заводи, чиито отпадъци бяха отровили реките и замърсили питейната вода в няколко района на Ню Джърси и Пенсилвания. Тес смяташе, че така допринася най-много за поправянето на стореното зло.

Тя беше средна на ръст, със златисто-руса коса, привлекателни черти и стройно гъвкаво тяло, което поддържаше във форма с ежедневни занимания във фитнес-клуба близо до мансардата й в Сохо. Очите й бяха кристално сини, единственият грим — леко червило върху устните. Обичаше да носи джинси, памучни пуловери и маратонки.

Тес взе една ябълка и с удоволствие заби зъби в плода. Усети нечие присъствие зад гърба си и се обърна към мъжа, застанал в рамката на отворената врата.

— Пак оставаш да работиш — присви очи той. — Срам ме е, че си тръгвам.

Беше Уолтър Траск, главният редактор на списанието. Беше с измачкана риза, разхлабена яка и вратовръзка, праметнал самото през ръка. Петдесет и пет годишен, възпълен, той имаше оредяваща сива коса и бледо отпуснато лице.

Тес погледна часовника си.

— Господи, стана ли седем? Подготвям материала за киселинните дъждове.

— Утре ще го довършиш, Тес. Почини си. Земята ще доживее до утре. Но ти няма да издържиш дълго, ако не намалиш темпото. Чете ли вестниците? Убийствата в компанията „Пас-Рим“ след катастрофата. Как ти се струва?

— Всичко е ясно — сви рамене Тес.

— Тъй ли?

— Заради катастрофата е.

— Разбира се, но аз имах предвид друго. Мислиш ли, че от това ще стане статия?

— Катастрофата заслужава статия, а не убийствата. Те са дребна подробност. Фанатиците вредят на каузата. Твърде много хора вече

мислят, че ние преувеличаваме заплахата.

— Права си. Но списанието е на червено. Ако можехме... Е, няма значение... Заклучи, като излизаш. И си тръгвай по-скоро, обещава ли? До утре, дечко.

След малко Тес чу асансьора. Тя довърши ябълката, прибра илюстрациите към статията и реши, че Траск е прав — трябва да си почине. Проблемът беше, че дори след плуването, душа, пътя до вкъщи, салатата и спагетите с доматиен сос, мозъкът ѝ все още щеше да е зает със статията. Затова, въпреки съвета на Траск, тя опакова материалите в две кутии, метна чантата си през рамо, взе кутиите и жълтата си работна папка и си тръгна от редакцията, натискайки с лакът ключовете на осветлението по пътя си. Накрая пак с лакът включи охранителната инсталация. Мина заднешком през вратата, която се заключи автоматично след нея. Докато чакаше асансьора в малкото фоайе, усети, че наистина е уморена.

Умората или съдбата. Независимо от причината, когато влезе в асансьора, Тес изпусна папката си. От нея изпадна златната ѝ писалка „Крос“. Подаръкът от баща ѝ за приемането ѝ в колежа беше скъп спомен — той не доживя да види дипломирането ѝ.

Потискайки внезапната печал, Тес натисна бутона за партера и се наведе за папката и писалката. Внезапно асансьорът спря и Тес, без да успее да се изправи, видя зад себе си силуета на мъж. Изпита неудобство заради несръчната поза, в която я завариха. Но добродушната усмивка на мъжа неочаквано я отпусна. С израз на разбиране той вдигна папката и писалката. Тес все още не знаеше, че тази негова любезност ще промени напълно живота ѝ. В последвалите кошмарни дни и нощи Тес щеше трескаво отново и отново да анализира тези няколко мига и да се чуди дали, ако не беше изпуснала папките, изобщо щяха да завържат разговор. Може би нямаше да ги има и болката, и мъката, и страхът...

Той беше над метър и осемдесет, а Тес, която също не бе ниска, харесваше високите мъже. Имаше здрав загар, квадратна челюст и сурова, класическа мъжка красота. Беше с идеални пропорции, мускулист, но строен. Дрехите му бяха като нейните — маратонки, джинси, синя памучна риза под виненочервен памучен пуловер. Но очите му — те впечатлиха Тес най-силно. Светеха с излъчване, идещо

сякаш от душата му. Имаха необикновен сив цвят, за какъвто тя само беше чела в любовните книжки от момичешките си години.

Докато Тес се опитваше да прикрие неудобството си, непознатият усмихнато попита:

— Тежък ден, а?

— Нищо особено. Просто дълъг.

Той посочи кутиите в ръцете ѝ:

— И май ще продължи.

Тес се изчерви.

— Опитвам се да върша много неща.

— По-добре, отколкото да не вършиш нищо. — Той натисна бутона за партера и се вгледа в писалката. — Златен „Крос“.

Марката сякаш му напомняше нещо. Той закачи писалката към папката и я подаде на Тес. За миг ръцете им се докоснаха и Тес трепна.

— Вие работите в списанието?

— Как разбрахте?

— По надписите на кутиите.

— А, да — Тес отново се изчерви. — А вие? Дойдохте от долния етаж. Там има само една фирма — „Документално Видео“.

— Точно така. Между другото, чета вашето списание. Много е добро. Аз събирам материал, свързан с работата ви — правя един видеофилм за недостатъчното обезопасяване на погребите за атомни отпадъци. Няма нищо по-важно...

— От това да се опази планетата? Ех, ако повече хора мислеха така.

— Това е проблемът, нали?

— О, проблемите са много. Кой от тях имате предвид?

— Човешката природа. Не съм сигурен, че планетата може да се спаси.

Тес беше изненадана от думите му.

Асансьорът спря.

— Да ви помогна ли за папките? — попита непознатият.

— Не, ще се оправя.

Той помогна на Тес да вземе такси, огледа се наоколо, сякаш търсеше някого, и като каза „Да благослови Бог“, се отдалечи и бързо се стопи в тълпата.

Пръстите на Тес още тръпнеха.

На следващата сутрин, докато чакаше асансьора, Тес забеляза непознатия да влиза в сградата и усети, че пламва.

— Здравейте отново.

Притеснена от влечението си към него, Тес се усмихна:

— Приятно утро, нали.

— Наистина. Като бягах тази сутрин, бризът беше издухал смога.

— Вие бягате?

— Всеки ден.

— И аз бягам.

— Личи си.

Тес се изчерви още повече.

— Здрав дух в здраво тяло — каза той.

Разговорът секна.

— Този асансьор...

— Ужасно е бавен. Но аз се старая да понасям всичко.

— Нещо като „търпението е злато“?

— Да го наречем дисциплина — поправи я мъжът.

Вратата се отвори. Те влязоха в асансьора.

— Надявам се, че този път няма да изтърва нещо — каза Тес.

— Беше ми приятно да помогна. И вие щяхте да направите същото за мен.

Той натисна първо своя етаж, после нейния и Тес с облекчение забеляза, че не носи халка.

Непознатият се обърна.

— Предполагам, че ще се виждаме често. Трябва да се запознаем.

Тес харесваше пламъчето в сивите му очи. Тя му каза името си — само първото. По навик избягваше да споменава фамилията си — Дрейк, защото хората веднага я свързваха с известния ѝ баща, а не обичаше да говорят за убийството му.

— Тес? Хубаво. От...

— Тереза.

Тя отново не искаше да му каже цялата истина. Това име беше дошло от навика на баща ѝ да я дразни като дете: „Контеса Тереза“. Накрая галено го беше съкратил на „Тес“.

— Разбира се — каза тъмнокосият поразително красив мъж. — Тереза. Испанската мистичка, основателката на ордена на кармелитките...

— Не знаех... — каза Тес изненадана.

— Няма значение. Имам навик да запомням ненужни сведения...

— А вашето име? — попита Тес.

— Джоузеф.

Също без фамилия, отбеляза Тес.

Асансьорът спря.

— Е, започва моето наказание.

— Вчера ми се стори, че обичате работата си?

— Да документирам гибелта на тази планета? Едва ли. Все пак съм доволен, че се опитвам да върша нещо полезно.

Като излезе, Джоузеф се обърна с просветлено лице:

— Да благослови Бог.

Стомахът на Тес се сви. Тя харесваше този мъж. Нещо повече — беше влюбена до уши в него.

На следващия ден Тес беше така погълната от работата си, че пропусна обяда. В два и петнадесет почувства, че ако не хапне нещо, няма да може да се концентрира повече.

Когато влезе в асансьора, се сети за Джоузеф. Асансьорът спря на долния етаж. Нима, трепна тя. Не, просто съвпадение.

Но краката ѝ се подкосиха, когато на вратата се показва Джоузеф.

Той се ухили, сякаш изобщо не беше изненадан.

— Май сме орисани да се срещаме непрекъснато. — Той натисна бутона за партера. — Как е вашето наказание?

Близо до него, усещайки ръцете му срещу своите, Тес се опитваше да успокои дишането си.

— Наказание? О, имате предвид работата ми? Пиша за киселинните дъждове. Добре върви.

— По-добре не може да бъде.

— Аз...

— Да?

— Не мислите ли, че е малко странно — аз и вие взехме асансьора в...

— Един и същи момент? — Джоузеф сви рамене. — Светът е странен. Много отдавна реших да приема съдбата, вместо да я изпитвам. Някои неща са предопределени.

— Нещо като карма?

— Провидение — сивите очи на Джоузеф блеснаха. — Късен обяд?

Тес вдъхна миризмата на неговия афършейв и чу неуверения си глас:

— Загубих представа за времето.

— И аз. Поне за часа. Насреща има закусвалня. Имате ли нещо против?

Тес настръхна.

— Само ако всеки си плаща.

Джоузеф разпери ръце.

— Както искате. За мен все пак ще е удоволствие.

На шумния тротоар те изчакаха потока от коли и притичаха отсреща. От другата страна Тес се обърна към Джоузеф и забеляза, че както и онзи път той оглеждаше тълпата, сякаш търсеше някого. Защо? Тя потисна подозрителността си, наследена от баща ѝ. Дали Джоузеф не се страхуваше, че някой го следи? Хайде, не си въобразявай, това да не е тайна среща.

След обедната навалица в закусвалнята имаше съвсем малко хора.

— Имаме хубаво задушено — предложи сервитьорът.

— Благодаря, но без месо. За мен сандвич с домати, брюкселско зеле и краставица — каза Джоузеф.

— Добре звучи — каза Тес. — Същото и за мен.

Когато момчето се отдалечи, тя попита Джоузеф:

— Без месо? Вегетарианец ли сте?

— Нищо особено. Просто месото не ми понася. Освен това е петък.

Тес, която беше католичка, помисли, че схваща какво има предвид. Преди години католиците също са постили в петък. Но сега само възрастните и особено ревностни католици спазваха постите, а Джоузеф беше доста млад, за да се бои, че ще прегреша, ако яде месо в петък. Тес скри учудването си.

— Питам, защото и аз съм почти вегетарианка.

— Ето още нещо общо между нас.
— Освен че сме католици ли?
Джоузеф застина.
— Какво те кара да мислиш, че съм католик?
— Не ядеш месо в петък.
— А, какво било. Не, не съм от тази вяра.
— Извинявай. Май питам твърде много.
— Няма нищо обидно.
— Тогава, като съм... Ако нямаш нищо против, защо беше толкова неспокоен, когато пресичахме улицата?
Джоузеф се разсмя.
— В Ню Йорк? С тези наркомани и щури шофьори? Кой може да е спокоен?
— Още един въпрос... Искаш ли да се видим утре? — тя се изненада от дързостта си. Сърцето ѝ прескачаше.
— Дали искам? — Джоузеф се замисли, втренчен в масата, като си играеше с вилцата и ножа. — Разбира се. Ще ми бъде приятно.
Тес въздъхна.
— Но трябва да те предупредя.
„По дяволите. Знаех си. Такъв страхотен мъж, сега ще каже, че си има някоя.“
— Можем да бъдем само приятели... Имам предвид, че не можем да бъдем любовници.
Неговата прямота я смая.
— Хей, аз не ти предлагам да се любим.
— Знам. Грешката не е твоя — Джоузеф нежно докосна през масата ръката ѝ. Тес забеляза назъбен белег отгоре на китката му. — Не исках да те обидя или засегна. Просто... не би разбрала някои неща.
— Мисля, че разбирам.
— Така ли?
— Ти си обратен, нали?
Той се засмя.
— Нищо подобно.
— И аз си помислих, че не би ме заговорил, ако беше. Но все пак искам да знам защо. Дано не ти изглеждам глупава.
— Повярвай, не съм такъв и ти не си глупава.

— Тогава, може би нещастен случай или...

— ... ме е лишил от мъжественост? Не. Наистина съм много поласкан, че искаш да се видим. Но имам някои... да кажем... задължения. Не мога да ти кажа какви и защо трябва да ги спазвам. Просто ми вярвай, разбери ме и ме приеми такъв. Важното е, че се радвам на нашето приятелство.

— Слушай — Тес прехапа устни. — Може би да оставим това.

— Защо? Не можеш ли да си представиш връзка между жена и мъж без секс?

— Господи, чувствам се като идиот.

— Недей. Ти си нормална, умна, привлекателна жена, с естествени желания. Но аз — Джоузеф я погледна прямо — съм съвсем различен.

— Не можеш да ме убедиш. Сигурно затова — Тес не вярваше че го казва — искам да бъда с теб.

— Платонически.

— Добре. Засега. Но кой знае?

— Не, Тес. Нито сега, нито после. Вярвай ми, така е по-добре.

— Защо?

— Защото е завинаги.

— Ти си най-странният мъж, когото познавам.

— Ще го приема за комплимент.

— Добре — Тес набра смелост. — Утре по кое време?

— Десет сутринта? — предложи Джоузеф. — В Ист Сайд. Парка „Карл Шурц“. На изхода на осемдесет и осма улица. До кметството.

— Знам го.

— Край реката има алея за джогинг. Щом бягаш всеки ден, можем да го правим заедно.

— Страхотно — каза Тес. — С бягане ще избивам влечението си към теб?

— Тренировките творят чудеса, моя платоническа приятелко.

— За теб — може би.

Джоузеф се ухили весело.

— Нещо като студен душ.

— Но да те предупредя — каза Тес, — ще направя всичко възможно да те съблазня.

— Безмислено е. Никой не може.

— Приемам го като предизвикателство.

Дори в десет сутринта алеята за джогинг в гористия парк до Ист Ривър беше оживена. Липсваха потоците от коли и въздухът бе чист под необичайно ясното небе. Възрастни хора седяха на пейките, наслаждавайки се на съботното спокойствие. Вляво зад ниска ограда юноши играеха баскетбол. Тук-там по поляната хора правеха слънчеви бани под силното юнско слънце. Други разхождаха кучета между дърветата. Този хубав ден, мислеше си Тес, е като дар от небето.

Тя беше в син анцуг, който отиваше на тюркоазените ѝ очи. Свободен, но все пак очертаващ фигурата ѝ — стройното гъвкаво тяло и здравите високи гърди. Червената лента се открояваше върху късата ѝ руса коса.

Докато чакаше, Тес не преставаше да се пита на какво се дължи това непреодолимо влечение към Джоузеф. Наистина беше хубав, но имаше и други хубави мъже, а към никого от тях тя не беше изпитвала подобно желание за близост. Повечето бяха така уверени в своята неотразимост, че не можеше да ги понася. Един такъв хубавец, докато се кълнеше, че мисли единствено за нея, се срещаше с още три други жени. Друг беше изгряващ телевизионен бос и Тес трябваше да му повтаря непрекъснато колко е велик.

За последните шест месеца не беше излизала с никого. Може би затова Джоузеф я притегляше тъй силно. Комбинация от претоварване с работа и самота. Но колкото повече мислеше, толкова по-малко приемаше това обяснение. В него имаше нещо — Тес търсеше точната дума — различно. Красив мъж, но без всякаква суета, с който е приятно да се разговаря и който се отнася към нея с уважение, като човек, а не като потенциален сексуален партньор. И все пак, никога преди не е показвала толкова настойчиво и откровено чувствата си. Имаше още нещо в него. Непознатото усещане бе не само странно, но и тревожно.

Тес не знаеше откъде ще дойде Джоузеф — отляво или отдясно, или отпред през гористия парк — и често се оглеждаше. „Трябваше да изберем по-определено място за срещата.“ — мислеше Тес като продължаваше да се взира в тълпата. „Джоузеф лесно ще ме забележи.“

Нетърпелива да бъде с него, Тес беше дошла по-рано, в десет без четвърт, но сега часовникът ѝ показваше вече десет и четвърт.

Дали не са се разминали?

Тя старателно огледа хората. Часовникът ѝ показва десет и половина, после отчайващо бавно стигна до единадесет и тя си каза, че сигурно нещо важно го е забавило.

Но когато стана единадесет и половина, а после дванадесет, Тес схвана причината за отсъствието му.

Джоузеф ѝ беше вързал тенекия. Просто не можеше да повярва. Разочарование и гняв се бореха в нея.

Гневът победи.

Кучи син! Точно това беше той! Само приятели? Добре, малкия, майната ти. Никакво приятелство.

Кипяща от възмущение, Тес пропусна предварителното ритуално загряване и се включи в потока бегачи като надмина и най-бързите.

Копеле!

Неделният ден беше мрачен. Унилият дъжд още повече потискаше Тес. Боса, в къса копринена нощница, тя сърбаше от чашата си димящото силно кафе и гледаше намръщено през прозореца. Зад нея телевизорът работеше. Водещата информираше за последното екологично бедствие. В Тенеси влак с двадесет цистерни втечен амоняк, превозван под налягане и използван за производство на изкуствени торове, се беше преобърнал от насипа на един зле поддържан участък от железопътната линия в селскостопански район. Цистерните бяха избухнали, съдържанието им се беше изпарило, образувайки огромен отровен облак, който беше убил целия персонал на влака, шестнадесет души от околните ферми, десетки домашни и стотици диви животни, и хиляди птици. Североизточният вятър насочваше плътния бял облак към близкия град с петнадесет хиляди жители, които бяха изпаднали в паника. Отрядите на гражданската защита не можеха да спрат облака, а и бяха неспособни да организират толкова мащабна евакуация.

Тес си спомни един стих от Йейтс: „Всичко се разпада; ядрото не държи.“ Почувства се изтощена. Отказа се да ходи до фитнес-клуба тази сутрин и реши, че има нужда от една продължителна гореща вана.

„Претоварвам се“ — помисли си тя, — „трябва просто да се мушна в леглото и да си чета неделния вестник.“

Но знаеше, че новините щяха само да я депресират още повече.

Тогава да погледам някой стар филм, каза си тя. Да вземе някоя щура комедия на Грант. Но не вярваше да се развесели много.

В нея още тлееше гняв. Джоузеф не изглеждаше като човек, който можеше да бъде груб. „Добре, съгласна съм, подходах ужасно твърдо. Опитвах се да го накарам да приеме, че можем да бъдем повече от приятели. Насилих нещата. Може би съм го изплашила.“

„Тогава“ — припламна гордостта ѝ — „Джоузеф можеше поне да телефонира, че е размислил и не иска да се срещаме. Нямахме нужда да ме оставя да го чакам.“

Да телефонира? Тес се сепна. Номерът ти го няма в указателя! Дори да го имаше, ти не му каза фамилията си! Може да е имал основателна причина да пропусне срещата, но как да ти се обади и да предупреди.

Дали да преглътна гордостта си и да му позвъня?

Глупачка, ами че и ти знаеш неговата фамилия колкото той своята.

В понеделник, успокоена, Тес почти си представяше как Джоузеф влиза във фоайето, докато тя чака асансьора. Но този път нямаше съвпадение. Опита се да се концентрира над статията, често прехвърляйки поглед от компютъра към телефона.

При всеки звън се напрягаше с надеждата, че е Джоузеф, но всеки път се разочароваше. Към единадесет и половина, съвсем разстроена, намери телефона на „Документално видео“ в справочника. Вдигна слушалката и я сложи отново.

В два, когато слезе да обядва, отново си мислеше дали няма да го срещне в асансьора, но той подмина етаж на „Документално видео“ без да спре. Моментен импулс накара Тес да отиде в същата закусвалня. Нито помен от Джоузеф.

Не го видя и докато чакаше асансьора за нагоре, не ѝ се обади по телефона, нито им се кръстосаха пътищата, когато си тръгна малко след седем.

Но във вторник, след като отново не го видя, а и той не се обади, Тес хвърли писалката, с която редактираше разпечатката на статията си, и реши, че той просто е длъжен да ѝ се извини.

Тя ще го застави!

Не по телефона. Не, за бога. Искаше да го види как се гърчи. Копелето трябваше лично да я помоли за извинение.

Приемната на „Документално видео“ беше тясна, отделена от останалата част с дебела стъклена стена и врата. Секретарката вдигна глава от бюрото и погледна през прозорчето към Тес, а ръката ѝ се приготви да натисне бутона за отваряне на вратата.

— Какво желаете, моля?

Тес се поколеба, пое дъх и се застави да не изглежда сърдита, а делова.

— Търся един мъж, който работи тук. Не знам фамилията, но първото му име е Джоузеф.

Секретарката кимна, макар и с изненада.

— Тук има само един Джоузеф. Сигурно търсите Джоузеф Мартин.

— Мартин? — повтори Тес. — Над трийсетте? Висок, спретнат, тъмна коса, сиви очи?

— Да, той е наистина.

— Ако не е на обяд, бихте ли му казали, че искам да говоря с него?

— Съжалявам — секретарката се смръщи. — Не знам дали е на обяд, но със сигурност не е тук.

— Е, ще го потърся по-късно. Знаете ли кога ще се върне?

— Това се питам и аз.

— Моля?

— Джоузеф не се е явявал на работа от петък. Не сме го виждали нито днес, нито вчера. Нито се е обаждал, че е болен или че има семейни причини... Просто изчезна.

Тес почувства, че ще падне.

— Редакционният отдел ще се побърка да спазва срока без него...

Тес забрави яда си.

— Но защо не му позвъните?

— Това е другият проблем. И да има телефон, не го е вписал в картона си. — Секретарката я изгледа. — Той приятел ли ви е?

— Малко странен...

— Точно така. Доста е странен. Ако го видите, кажете му да се обади. Не можем да намерим записките му за проекта, по който работим. Редакционният отдел се съсипва да ги търси, за да не пропуснем срока.

— Но защо никой не го потърси у тях?

Секретарката започна да губи търпение.

— Нали ви казах, че не можем да му намерим записките. Пратихме човек, но се оказа, че на адреса, който ни е дал Джоузеф, не живее никой.

— Какъв е адресът?

— Няма значение. Едва ли ще ви помогне.

Тес отново повиши глас.

— Попитах ви за адреса.

Секретарката подпря брадичка на химикалката си.

— Губите си времето, но щом е толкова важно... Сигурно сте му приятелка — секретарката въздъхна, прехвърли няколко страници на екрана на компютъра и ѝ продиктува един адрес на Бродуей.

Тес го надраска в бележника.

— Казвам ви все пак, това е...

— Знам. Губене на време.

Но когато Тес излезе от таксито и застана срещу клаксоните и задръстеното движение на Бродуей при Петнадесета улица, започна да се съмнява. Като сравни номера на мрачната сграда пред себе си с адреса в бележника, тя разбра със закъсняло чувство за вина защо секретарката ѝ каза, че ще си изгуби времето.

На първия етаж имаше капан за туристи — скъп магазин за камери и електроника. На втория се мъдреше пращна витрина с надпис „Сексуална просвета“. Прозорецът на третия беше замазан. Бог знае какво се криеше там, но Тес стисна зъби, решена да провери. Защото в адреса беше посочен третия етаж.

Тя заобиколи един пиян или по-скоро надрусан, стъпи на тротоара, влезе в миришещия на урина коридор и изкачи не по-малко

вонящите стълби. Събра сили да преодолее страха си от тъмнината и стигна до третия етаж.

Тес откри номера, посочен в адреса, на матовото стъкло на една отворена врата.

Вътре зад едно бюро седеше обилно начервена жена с къдрава коса. Дъвчейки дъвка, тя четеше евтино любовно романче. На всяка от стените от пода до тавана имаше метални шкафове с многобройни номерирани заключени клетки. Тес нерешително приближи до бюрото. Жената продължи да чете.

— Извинете — каза Тес.

Жената прелисти страницата, захлупи книгата върху бюрото и я погледна недоволно.

— Търся... Нямахте табела на вратата. Каква фирма сте вие?

Жената превъртя дъвката в устата си.

— Пощенски услуги.

— Не разбирам...

— Нещо като пощенска кутия. Носят ми пощата. Аз я сортирам и я пускам в онези процепи. Клиентите идват да си я вземат.

— Познавате ли... Търся един мъж на име Джоузеф Мартин.

— Съжалявам, не ми говори нищо.

— А ако ви го опиша?

— Чакай, миличка — вдигна пълната си ръка жената, — тук замествам временно. Момичето, което работеше тук, се разболя. Апендисит ли, що ли. Така че не познавам никакъв Джоузеф Мартин.

— Но той е дал в службата си този адрес.

Жената се изхили.

— Ами да. Сигурно се промъква нощем и разпъва походно легло. Хайде, нали ви казах, че сме пощенски услуги. Сигурно е искал да каже да му пращат чека със заплата на този адрес.

Тес усети как сърцето ѝ заби учестено.

— Ако е някой от клиентите ви...

— Може би да. А може би не. Аз съм от тази сутрин. Не е идвал никой на име Джоузеф Мартин.

— Но ако той наистина ви е клиент, не можете ли да проверите дали е вземал пощата си в събота или понеделник?

Жената я изгледа накриво.

— Тъ-ъ.

— Но защо?

— Тайна, миличка. Тази сутрин момчето, което ме нае, искаше от мен две неща. Първо, клиентите да си показват номера преди да им отключат кутията. Второ, нямам право да давам информация за клиентите. Има толкова много съдебни куриери с призовки.

— Аз не съм съдебен куриер.

— Така казваш.

— Слушай. Просто съм разтревожена за един приятел.

— Твоя работа. Моята е да си пазя хляба. Ако онова момиче, дето го замествам, се залежи или пукне, или нещо такова, може да остана тук за постоянно. Що не се разкараш, а? Кой знае дали не работиш за моя шеф и той не те е пратил да провериш дали правя каквото ми е казал. Търси си приятеля другаде.

В таксито на връщане, разтреперана и объркана. Тес се чудеше дали беше направила всичко възможно. Ако Джоузеф е решил да напусне службата и да излезе, това вече не е нейна работа, убеждаваше се тя. Но въпреки това не можеше да преодолее тревожното присвиване в стомаха. Ами ако изчезването му има нещо общо с нея?

Глупости, никой не напуска работа, само за да избяга от една жена, която го ухажва твърде настойчиво. Освен това Джоузеф не е напуснал. Секретарката в службата му каза, че изобщо не се е обаждал да предупреди, че ще отсъства.

Е и какво? Това нищо не доказва. Много хора напускат без да се обаждат. Просто не се появяват повече.

„Но Джоузеф не изглеждаше толкова безотговорен.“ — мислеше Тес.

Да, но не приличаше и на човек, който ще ти върже тенекия, нали? Ама че си наивна. Виждаше си го само три пъти. Всъщност нищо не знаеше за него. Съгласи се — нали така му каза — че той е най-странният мъж, когото си срещала. Дори секретарката на „Документално видео“ го нарече „странен“. Може би точно това те привлече в него.

Тес прехапа устни. Още нещо трябва да признаеш. Загрижена си, защото мислиш, че може да му се е случило нещо. Ами ако лежи у тях

болен и няма сили да телефонира? Това обяснение би утешило наранената ти гордост.

По радиото в таксито говорителят съобщаваше припряно новини от бедствието с отровния газ в Тенеси. Три хиляди жертви. Осем хиляди тежко пострадали. Замърсени с труповете на хиляди птици и животни поля. Горите и посевите вече бяха попарени от отровния облак. Заедно с много други правителствени организации и Агенцията за защита на околната среда беше изпратила изследователи на мястото на кошмара с нареждане да проучат причините за дерайлирането на влака. Предварителното становище — според неназован високопоставен източник — беше, че поради орязване на бюджета и финансови проблеми железопътната компания в Тенеси е съкратила ремонтните групи. Собственикът на отсечката все още не е намерен, но според слухове скорошният му разорителен развод заради връзка с една от секретарките му го бил откъснал от управлението на компанията. Бригадирът на ремонтната група пък смъркал кокаин.

„Господи!“ — помисли си Тес. Загрижила съм се за някой си, защото ме остави да го чакам, докато в същото време загиват хиляди.

Рязък глас прекъсна мислите ѝ.

— Какво? — стресна се Тес. — Извинете, не чух...

— Госпожице — сърдито повтори шофьорът, — пристигнахме. Дължите ми четири долара.

Тес се опита да се съсредоточи върху статията си, но докато преравяше бележките си за по-изразително заключение, се загледа в писалката „Крос“. Спомни си деня, когато я получи от баща си и как тя стана причина да се запознае с Джоузеф.

Тес скочи, излезе навън и покрай дългата редица стаи стигна до отворената последна врата в края на коридора. В същия миг решителността я напусна. Защото видя Уолтър Траск да разтрива слепоочията си надвесен над нещо, което приличаше на финансов отчет.

Тес понечи да се върне, но той беше усетил присъствието ѝ. Вдигна загрижен поглед към вратата и веднага смени изражението си с усмивка.

— Хей, дечко, как си?

Тес не отговори.

— Хайде, какво има? — Траск се облегна назад и вдигна ръце. — Винаги си тъй слънчева. Толкова ли е лошо? Влизай. Седни. Кажы сега. Проблеми със статията ли имаш?

— Проблеми? Да — тя се отпусна върху стола, — но не със статията.

— Коего значи... — веждите на Траск се вдигнаха още повече.

— Лични. — Тес се колебаеше. — Ужасно е.

— Глупости. Затова вратата ми е винаги отворена. Личните проблеми винаги пораждаат и професионални. Ако хората ми са нещастни, страда списанието. Излей душата си, Тес. Знаеш колко те обичам. Мисля, че няма нужда да ти казвам, че всичко ще остане между тези стени, вярвай ми.

Тес се опита да се овладее. От покойния си баща беше научила, че за някои неща не се пита направо.

— Искан да те питам... Нали знаеш, има едни компании, които получават пощата ти.

Траск присви очи и бръчките около очите му се очертаха.

— Получават пощата ти?

— Нещо като пощенска кутия. Само че не е в пощенската станция.

— А да, схващам... пощенски услуги. Да. Е и какво?

Стомахът на Тес се сви.

— Кой ги ползва тези услуги? Защо?

Траск се наведе напред, вгледа се в Тес и се замисли за миг.

— Зависи. Пълен комплект снаряжение, поръчки по пощата. Онези обяви на последните страници в търговските вестничета и секс-списанията. Ако искаш истинска германска пушка от войната или надуваем женски манекен, трябва само да пратиш чек на този и този адрес. Негодникът, който дава тази обява, получава пощата си в някоя такава служба. След три-четири месеца, когато реши, че клиентите му са набрали кураж да се обаждат в полицията, изчезва от града с паричките им. Разбира се, няма никакви пушки или надуваеми манекени.

— Но... Защо толкова сложно. Защо не използват пощенска кутия в пощата?

— Защото — Траск вдигна рамене — колкото и да е невероятно, някои от хората, които четат такива обяви, са достатъчно схватливи, за да подушат измама, ако адресът, на който трябва да пратят чека, не изглежда като адрес на офис. Освен това тези хитреци биха рискували да ги осъдят за измама чрез пощата. Последното нещо, което би им хрумнало, е да наемат кутия в пощата, където някой служител би могъл да се заинтересува от купищата писма, адресирани до странни компании, например, „Антики от Втората световна“ или „Домашен курс по анатомия“.

— Добре — намръщи се Тес. — Макар и странно, това изглежда смислено. Но сигурно има и други причини да се използват такива места. — Тя внезапно си спомни какво ѝ беше казала жената. — За да избегнеш връчване на призовка?

— Ти ли го измисли? Ами да. Някой, който се страхува да не го призоват като свидетел, или срещу него се води дело, или не плаща издръжка и не желае жена му да разбере къде живее.

Тес се замисли и поклати глава.

— Защо се интересуваш толкова? — попита Траск.

— Моля те!

— Добре, представи си че често отсъстваш от страната, а не искаш да зависиш от пощата, за да получаваш кореспонденцията си. Или живееш в друг щат, но поради съвсем легални причини адресът на фирмата трябва да е в Ню Йоркското Сити. Или притежаваш пощенска компания, но добре знаеш недоверието на клиентите към адресите с пощенски кутии. Има многобройни легални причини. Но от опит знам, че в седем от десет случая хората ползват тези услуги защото...

— Не искат никой да ги знае къде живеят.

— Точно така — каза Траск.

Тес гледаше втренчено писалката си „Крос“.

— Благодаря.

— Слушай, дечко, не искам да любопитствам, но е ужасно да те гледам толкова нещастна. След като отговорих на твоя въпрос, върни ми услугата и отговори на моя. Може би ще мога да ти помогна. Защо това е толкова важно за теб?

Тес се сви, поклащайки глава.

— Аз... Просто... Добре, открий, че един приятел... поне, нещо като приятел... използва една такава служба.

— Приятел? — попита Траск. — Искаш да кажеш, че е мъж?
Тес кимна мрачно.

— Трябваше да се видим в събота, но не дойде, а тази седмица не се е явявал на работа.

— Аха — кимна Траск с разбиране.

— И сега се опитвам да разбера защо.

— Внимавай, Тес.

— Нищо не мога да направя. Засегната е гордостта ми. Искам да знам какво му се е случило.

— Ами, може би... — въздъхна Траск.

— Какво?

— Просто предположение. Но може да ти е неприятно.

— Кажй го.

— Възможно е, щом не иска някой да го открие, този някой, който и да е той, да е влязъл в дирите му. Може би твоят приятел е бил принуден да се премести.

Тес въртеше писалката в ръцете си.

— Извинявай, че те прекъснах. Благодаря ти, Уолтър. Отнех ти толкова време. Ще те оставя да работиш.

— Не, Тес, моля те, почакай. Казах ти, че мога да помогна. Може би не знаеш, но преди да основа списанието работех за „Таймс“, бях специалист по откриване на трудно достъпни източници.

— Как мога да го намеря?

— Да караме подред. Сигурна ли си, че искаш да го откриеш?
Помисли си.

— Да, сигурна съм.

— Да разбирам ли, че си влюбена в него?

Тес се поколеба.

— Да. Не. Може би. — Тя преглътна със свито гърло. — Толкова съм объркана. Знам само, че се тревожа за него и искам да бъдем заедно.

— Достатъчно ясен отговор. Добре, мила. Мога да напиша списък от хора и места, където да провериш. Но ще бъде изморително и ще ти отнеме много време, да не говорим за болките в задника, докато ги обходиш. Освен това ти си добър журналист и сигурно си се сетила за повечето от тях. Затова ще ти спестя мъките и ще премина направо към последното средство. Ще ти издам една тайна. Понеже ти

ми се довери, аз също ще ти се доверя. Но както твоята изповед си остава между нас, разчитам, че така ще пазиш в тайна и моята. Даваш ли дума?

— Да.

— Знам, че мога да ти вярвам. Ето причината, поради която бях легендарен в „Таймс“ със способността си да откривам хора, които не обичат да бъдат на светло. — Траск написа две думи на листче.

Тес се взря в тях.

— Лейтенант Крейг?

— Работи в централното управление на службата за издирване на изчезнали. Само му кажи името ми. Ако не иска да ти помогне, кажи му, че ще му припомня осемдесет и шеста година.

— Осемдесет и...?

— Шеста. Но не вярвам да се наложи. Направих му една услуга, за която едва ли някога ще ми се издължи и, ако не са му правили лоботомия, ще остави всичко и ще се посвети изцяло на твоя проблем. Но ако откаже, само ми се обади. Ще му изпратя копие от едно писмо — заедно с някои записи — това мигом ще му опресни паметта, гарантирам.

Лейтенант Крейг беше висок, як мъж, приближаващ четиридесетте, с щръкнала коса, грубовато, но приятно лице и две резки гънки край устата.

Когато чу името на Траск, погледът му се изостри.

— Страхотно. Просто страхотно. Завършващият удар в този ужасен ден.

Крейг носеше смачкан костюм, който отиваше на измъчения му вид.

— Този кръвопиец... Няма значение. Сигурно не ви интересува мнението ми за него. И какво е измислил този път? — Крейг погледна косо Тес и ѝ посочи здравия дървен стол пред разхвърляното си бюро.

Тес седна, като се опитваше да не се стряска от непрекъснатото звънящите телефони на бюрата зад гърба ѝ, на които детективите отговаряха, като продължаваха да чаткат по пишещите машини и клавиатурите на компютрите.

— Всъщност... — тя преглътна смутено — Уолтър, т.е. мистър Траск не иска нищо.

Крейг затвори едното си око и я премери още по-строго с другото.

— Тогава защо ви каза да споменете името му?

— Мисля... — Тес стисна облегалките на стола, за да успокои треперенето на ръцете си — защото смяташе, че ще ми окажете допълнителна помощ.

Крейг се засмя рязко, сякаш се закашля.

— Хей, аз съм тук, за да служа на обществото. Без майтап. Наистина съм ревностен държавен служител. Беден или богат, млад или стар, мъж, жена, бял, черен, мексиканец, християнин, еврейин или мюсюлманин — дали изброих всички — независимо от расата или вярата и т.н., на всеки, който дойде в тази служба, отделям достатъчно внимание. Освен ако, разбира се, не е роднина на някой политик и тогава направо заставам мирно и отдавам чест — лейтенантът отново се разсмя и изведнъж се закашля. — Проклетата алергия. Е, добре. Какво мога да направя за вас?

Тес се загледа в тавана.

— Преди няколко часа ми изглеждаше много сериозно, но да замесвам полицията...

— Разбирам. Има сериозно и *сериозно* — каза Крейг. — Работата е там, че аз определям разликата. Щом вече сте тук, можете да ми кажете защо сте стиснали тъй здраво стола. Хайде, госпожице, възползвайте се като данъкоплатец. Разтоварете душата си. Какво лошо може да стане?

— Може да решите, че ви губя времето.

— Едва ли — каза Крейг. — Всъщност, обичам да ми губят времето. Доставя ми огромно удоволствие да убеждавам данъкоплатците, че страховете им са напразни. Приемете го така. След като ми разкажете всичко, възможно е дотолкова да ви успокоя, че дори да върна спокойния ви сън.

— Но, ако това, което ви кажа, създаде неприятности на моя приятел със...

— Закона? Вижте как ще постъпим. Първо ще обсъдим вашия проблем. После ще решим какво ще правим. Но доколкото разбирам, Уолтър не ви е пратил, за да създаваме неприятности, а да ги

предотвратим. Тъй че, доколкото е възможно, да оставим закона настрана.

Тес кимна, изненадана, че мъжът започна да й става симпатичен.

— Добре. Ще опитам. — Ръцете й не стискаха вече облегалките на стола. — Познавам един мъж...

Тя замълча за миг.

— Продължавайте — каза Крейг.

Подкрепена с чаша кафе и деликатно насърчавана от Крейг, Тес най-сетне разказа историята.

— Добре — Крейг остави писалката. — Даже много добре. Впечатляващо. Отличен разказ. Но нали работите за Уолтър, естествено е да се очаква, че сте опитен репортер със забележителна памет. — Лейтенантът прегледа бележките си. — Да. Сиви очи. Много необичайно... И го видяхте за последен път в петък?... Използва пощенски услуги... В службата нямат домашния му телефон... Оглежда се неспокойно?

— Да.

— Ако не възразявате, имам още един, не, два въпроса.

Тес беше напълно изтощена.

— Какви?

— Домашният и служебният ви адрес. И телефоните — на двете места.

Тес ги написа.

— Ще се обадя след ден-два.

— Ще се обадите?

Крейг се изкашля пак.

— Да не мислите, че имам кристална топка или вълшебно огледало? Като начало ще звъня по болниците, ще се обадя в моргата.

— Моргата?

— Винаги има вероятност. Оттам ще започнем. Разбира се, има и други причини да изчезне човек.

— Какво?

Крейг подреди папките на бюрото си.

— Но съм длъжен да ви предупредя... Ако човек се оглежда зад себе си... — лейтенантът се изправи. — Няма значение. Ще говорим по-нататък.

Тес също стана.

— Внезапно загубих желание.

— Така казваше бившата ми жена. Но ние пак ще говорим. Скоро. Обещавам. А сега идете на кино или пийнете — направете нещо да се отпуснете, за да можете да спите.

Тес пиеше рядко, а и моментът не изглеждаше особено подходящ да се довери на алкохола. Продължителното плуване и петнадесетминутната сауна я изтощиха и успяха да отпуснат напрегнатите ѝ мускули. В девет, когато се върна в мансардата си, беше страшно уморена и веднага си легна. Но мозъкът ѝ не искаше да заспи. Чак след два потъна в неспокоен сън.

В сряда сутринта в работата я мъчеше главоболие. Аспирините не помогнаха. При всеки звън на телефона скачаше с надеждата да чуе гласа на Джоузеф, и едновременно със страх от това, което можеше да разбере.

— Госпожица Дрейк?

— На телефона — Тес изтръпна, като позна дрезгавия глас.

— Тук е лейтенант Крейг.

— Да? — Тя стисна слушалката с една ръка, като разтриваше слепоочията си с другата.

— Обещах да се обадя възможно по-скоро. Можете ли да оставите работата си и да дойдете с мен?

Тес почувства слабост и затвори очи.

— Госпожице Дрейк?

— Моля, наричайте ме Тес. — Вчера Крейг не обърна внимание на фамилията, очевидно не я свърза с баща ѝ. Не искаше при повтарянето ѝ в един момент той да се сети. — Открихте ли нещо?

— По-добре да говорим в колата. Стигат ли ви петнадесет минути? Ще ви взема долу пред входа.

— Добре. — Гърлото ѝ се сви. — Да. Става.

— Не очаквайте полицейска кола. За да не ви притеснявам, ще използвам кола без маркировка. Просто чакайте на тротоара.

Тес затвори телефона и потръпна.

След десет минути, точно според уговорката, един кафяв крайслер спря пред нея и лейтенантът ѝ направи знак да седне.

Щом Тес праметна колана, Крейг потегли и сръчно се включи в потока от коли.

Тес се вгледа в лицето му, като се опитваше да отгатне мислите му.

— Е?

Лейтенантът прегракнало се изкашля.

— Проклето гърло. Докторът ми каза, че може да имам астма. Нищо чудно в този гаден въздух.

— Не ми отговорихте.

— Опитвам се да ви предразположа. Имам добра новина и друга, може би лоша.

— Предполагам, че в моята ситуация е по-добре първо да науча добрата.

— Правилно. Това никога не вреди. — Крейг сви от Бродуей, насочвайки се на изток по Тридесета улица. — Проверих всички болници. Кой знае — можеше да е блъснат от кола, да е получил удар, сърдечен пристъп или друго и да е в кома. Ако не е носил документи със себе си, в болницата не биха могли да го идентифицират.

— И тъй като това трябваше да е добрата новина — каза Тес, — значи не сте го открили в нито една болница.

— Точно така.

— Все пак е някакво успокоение.

Крейг вдигна ръка от волана.

— Не съвсем. Проверих само болниците в града. Ако приятелят ви е тръгнал нанякъде — Ню Джърси, Пенсилвания или нагоре към Кънектикът — и след злополука е изпаднал в кома, още не можем да знаем. Сега всичко е в компютрите, но ми трябва време да получа достъп до регистрите на болниците в другите щати. За късмет, имам кой да го провери. Предчувствам обаче, че резултатът ще е отрицателен. Но не обещавам.

— Предчувствие. Благодаря за уточнението.

— Просто съм предпазлив. Отдавна съм научил едно: не обещавай много, но и не обезкуражавай хората. Те рядко слушат какво им казваш. Чуват само това, което искат да чуят, а после те обвиняват.

— Един журналист знае какво е предпазливо изявление. Продължавайте — каза Тес. — Чакам да довършите. С вероятно лошата новина.

— Е добре. — Крейг спря колата на Тридесета улица. Пред тях в задръстеното кръстовище с Лексингтън авеню един полицаи насочваше колите край преобърнат фургон за пици. — Следващият пункт беше моргата.

— Затова ли отиваме към Първо авеню. Ако продължим в тази посока — каза Тес — ще стигнем Медицинския център на Нюйоркския университет, а до него, през улицата, е корпусът по съдебна медицина.

— Така. Надявах се да те подготвя. Да, там отиваме. През почивните дни и после в понеделник и вторник съдебномедицинският експерт е имал няколко неидентифицирани клиента. — Крейг се наведе напред и отново потегли, а полицаят на Лексингтън авеню проследяваше изтеглянето на фургона от кръстовището. — Повечето от трупове не отговарят на описанието. Но има няколко...

— Какви?

— Един удавник в Хъдзън. Същият ръст и видима възраст. Същото телосложение, ако се отчете подпухването. Неприятно е да го описвам.

— Не се стряскам лесно, лейтенант. Бях в Етиопия при последната гладна вълна. Видяла съм през живота си твърде много... трупове.

— Вярвам ви. Без съмнение е тежко. Просто се опитвам да ви подготвя. Вероятно не сте виждали подобни. Проблемът с удавниците е, че от водата очите им помътняват и не може да се каже дали са били зелени или, както е в нашия случай — сиви. Освен това намерихме един наркоман. Свръхдоза хероин.

— Джоузеф не е наркоман. — За да поддържа надеждата си, Тес предпочете сегашното време.

— Може би, но не винаги е очевидно, а от разказа ви излиза, че приятелят ви е потаен. Там е работата, че описанието на наркомана съвпада. Освен очите. И тук не може да се разбере цвета. Плъховете са ги изiali.

Тес вътрешно изтръпна.

— Разбирам.

— Ако все още настоявате, както вчера...

— Настоявам.

— Мога да ви покажа снимки. Обикновено се прави така и не е толкова травмиращо. Проблемът е, че колкото и да са добри, снимките

никога не предават точно перспективата. Ако лицето е било обезобразено, може да се разпознае само... Искате ли... Ужасен въпрос. Искате ли да видите...

— Трупове? Да. Заради Джоузеф.

Въпреки всевъзможните й перипетии като репортер, Тес никога не беше влизала в Нюйоркската морга. Притеснена, тя очакваше да види нещо като във филмите — стена от стоманени хладилни шкафове, отваряне на блестяща врата, изтегляне на шейна със завит с чаршаф труп. Вместо това лейтенант Крейг я съпроводи по дълъг коридор до малка стаичка с голяма стъклена преграда, зад която имаше складов асансьор.

Крейг се разпореди по телефона и обясни на Тес:

— За да спестим време подготвих всичко предварително. Персоналът е готов. Тес, още не е късно да се откажеш.

— Не, дължна съм. — Тя стисна разтрепераните си ръце, очаквайки със страх какво ще последва.

След половин минута я стресна шумът на асансьора. Тес проследи вдигането на кабелите и платформата. Когато спря зад стъклената преграда, тя се взря в подпухналото оловносиво лице на трупа със мътнобели очи и кожа, която сякаш всеки момент щеше да се свлече от скулите. Макар че беше сива на цвят, кожата ѝ напомняше на варен домат. Отвърна се, защото ѝ се повдигаше.

Крейг внимателно докосна рамото ѝ.

— Знам какво е. Колкото и да съм идвал тук, всеки път ми прилошава.

Тес се бореше да овладее спазмите в стомаха си.

— Благодаря — тя си пое дъх. — Мисля, че ще ми мине. Изглежда не съм достатъчно твърда...

— Никой не е. Ако някога свикна с подобни гледки, веднага ще напусна работа.

— Чаршафът, с който е завит до шията. Той прикрива шевовете от аутопсията?

— Точно така. Но се вижда достатъчно... — Крейг се поколеба. — Той ли е? Твоят приятел?

Тес поклати отрицателно глава.

— Сигурна ли си? От престоя във водата лицето се деформира.

— Не е Джоузеф. Да свършваме по-скоро.

Крейг вдигна слушалката и даде указания.

Забуча моторът. Все още избягвайки да гледа към шахтата, Тес си представи спускането на платформата, отнасяща трупа.

— Мога ли...?

— Да, можеш вече да се обърнеш.

Тя се завъртя бавно с несигурни нозе. Шумът на идващата отдолу платформа я стресна. Лицето ѝ пребледня и трябваше да събере всичките си сили, за да погледне отново през стъклото.

Крейг я беше предупредил, че плъховете са изiali очите му, но другите поражения я завариха неподготвена. Изгризани бяха устните и трупът сякаш се хилеше с оголени зъби. Нямаше нос, а само две гротескни дупки. Бузите бяха разръфани, овалната дупка под брадата изглеждаше като втора уста, а...

Тес се отдръпна.

— Махнете го!

Въпреки звънките удари на пулса в ушите си, чу как Крейг каза нещо по телефона, а после — с облекчение — шума от слизащата платформа.

Крейг отново докосна ръката ѝ.

— Не, не е Джоузеф — завъртя глава Тес. — Челото е твърде тясно. — Тя пое дъх. — Косата е същата, но с път отдясно, вместо отляво. Благодаря ти, Господи, не е Джоузеф.

— Ела насам. Седни.

— Нищо, ще ми мине.

— Разбира се. Но си пребледняла. — Крейг я поведе.

Тес се подчини, облегна се и затвори очи, усещайки студена пот по челото.

— Свърши ли? — Гласът ѝ премина в шепот. — В колата ми каза само за два трупа. Искam да разбера за Джоузеф, но се моля на Бога да няма още.

Крейг не отговори.

Бавно, с безпокойство, Тес отвори очи. Крейг гледаше в пода.

— Кажи ми — гласът ѝ стана по-твърд. — Има ли други? Какво криеш?

— Има още един.

Тес въздъхна дълбоко.

— Но се съмнявам, дали може да бъде разпознат. Нито така, нито по друг начин. Може би с рентгенова снимка и ако има картон от зъболекаря... Той е обгорен. Цялото тяло, особено лицето. Не знам дали ще има полза. Наистина се питам дали трябва да го видиш.

— Толкова ли е безнадеждно?

— Само ще се разстроиш още повече.

— Мислиш ли, че може да се разстроя повече?

Крейг се намръщи.

— Така мисля.

— Щом така смяташ. Искам да направя всичко, за да науча какво е станало с Джоузеф.

— Споменах този труп само заради... — Крейг отново се втренчи в пода.

— Ти май наистина нещо криеш.

— ...мястото.

Червеят на страха отново се раздвижи у Тес. *Мястото.*

— Какво искаш да кажеш, лейтенант?

— Ти ми беше казала, че е трябвало да се срещнете в събота сутринта.

— Е, и?

— За да бягате заедно.

Тес се изпъна.

— Точно така.

— В горната част на Ист Сайд. При парка „Карл Шурц“.

— По дяволите, лейтенант, кажи го най-сетне!

— Там е намерен. В три часа сутринта в събота. В парка.

Тес скочи на крака.

— Господи.

— Все още не знаем как е бил изгорен. Жертвата може да е някой скитник, който спи в парка. Паркът се затваря в един през нощта и се охранява, но някои скитници успяват да се укрият. Жертвата е залята с бензин и подпалена. Аутопсията показва, че е загинал от огъня. Не е бил подпален, за да се прикрият рани от нож или куршум. Огънят е унищожил дрехите му, затова не знаем дали е бил скитник, но доколкото знаем някои младежи се забавляват като издебват скитници, докато спят и ги подпалват. Районът не е проблемен, толкова близо до

кметството. Обикновено бандите се подвизават по на север и на запад. Но е станало горе-долу така.

— Вярваш ли? Нямах да го включа в огледа, ако беше напълно уверен — Тес търсеше думи, — че не е Джоузеф.

— Само обръщам внимание на общия знаменател.

— Паркът „Карл Шурц“.

Крейг кимна.

— Но може да е само съвпадение. Приятелят ти не е бил скитник. Какво ще прави в парка в три сутринта? Особено онази нощ.

— Какво особено има в онази нощ?

— В неделя валя, нали? Бурята започна още през нощта към два часа. Дори приятелят ти да е имал безсъние и да е искал да се поразходи, едва ли щеше да излезе в дъжда. А и да е излязъл, защо ще прескача оградата на парка? — Крейг сви рамене. — Най-вероятна е историята, която описах. Скитник търси убежище в парка. Младежи го проследяват и подпалват.

Тес хапеше устните си.

— Все едно, нямам избор.

— Моля?

— Трябва да го видя, да се уверя, че не е Джоузеф. Иначе съмнението ще остане.

— Казах ти, че е много по-лошо от другите.

— Моля те, лейтенант.

Крейг я изглежда.

— Възхищавам се на твоята вяроност към приятеля ти. Но защо не се пощадиш този път. Разгледай фотографиите. И без това визуалният оглед е почти безсмислен, няма да има голяма разлика.

Тя се замисли й кимна.

— Ей сега ще се върна — каза Крейг.

Останала сама, Тес хвърляше неспокойни погледи към стъклената преграда, зад която се таеше ужасът. Чудеше се какво по-страшно би могло да има.

Лейтенант Крейг се върна с една папка. Той я отвори, но се поколеба.

— Не забравяй, че огънят е обезформил почти цялото тяло, особено лицето. Щеше да е напълно овъглен, но изглежда е бил

достатъчно силен, за да дотича под дъжда до локва с вода. Преди да умре е успял да се хвърли в нея и да загаси пламъците.

Тес посегна към папката. Бавно извади шест снимки, които се оказаха с лицето надолу. Малка отсрочка. После с усилие обърна първата.

Дъхът ѝ секна.

Това, което трябва да е било глава, напомняше печено месо, първо опърлено, после препечено, прегорено, овъглено и...

— О, Господи! — Тес отвърна очи, но страшната картина остана в съзнанието ѝ. Покритата с мехури глава без коса, без лице — нищо, което да напомня красивото лице на Джоузеф. Опушени кости стърчаха от тъмната купчина...

Гласът ѝ трепереше.

— Лейтенант, имахте право.

— Чакай... Няма нужда да се наказваш повече. — Крейг протегна ръка да ги вземе. Но Тес тръсна решително глава.

— Аз започнах това.

Тя обърна следващата снимка. Друг ракурс на главата, не по-малко отблъскващ. Бързо я отмести. Само още четири. Бързо, помисли си Тес.

Следващата снимка я завари неподготвена. Трупове на платформата бяха завити с чаршаф до шията. А сега беше стъписана от вида на цялото почти овъглено тяло. Само краката до коленете и лявата ръка под лакътя не бяха изгорени. Но най-впечатляващи бяха шевове от слабните нагоре, разклоняващи се вдясно и вляво от гръдния кош във формата на буква „У“, с които патологоанатомът беше затворил тялото след аутопсията. Все по-силно ѝ се повдигаше.

„Не издържам повече.“ — изстена вътрешно Тес, но ръцете и колебливо обърнаха следващата снимка. Но вместо нов ужас, тя откри с облекчение, че гледа необгорения ляв крак. „Благодаря ти, Господи.“ Тя обърна и предпоследната снимка и отново си отдъхна — беше дясното стъпало.

Само една.

Последна снимка.

„И ако имам късмет...“ — помисли си Тес.

Имаше късмет, но само донякъде, защото въпреки че последната снимка не беше страшна — запазената лява ръка под лакътя, нещо

прикова вниманието ѝ.

Паметта ѝ върна назад като филмова лента разговора ѝ с Джоузеф в закусвалнята в петък.

„Можем да бъдем само приятели“ — беше казал той.

„Какво искаш да кажеш?“

„Имам предвид, че не можем да бъдем любовници.“

Неговата прямота я смая.

„Хей, аз не ти предлагам да се любим“ — беше отвърнала тя.

„Знам. Грешката не е твоя.“ Джоузеф беше докоснал нежно през масата ръката ѝ. — „Не исках да те обидя или засегна. Просто не би разбрала някои неща.“

И докато ѝ беше говорил това, Тес гледеше горната част на дланта му, на лявата ръка, която Джоузеф беше поставил върху нейната.

Както сега гледаше, не — беше впила поглед в горната част на дланта върху снимката.

Имаше чувството че е погълнала ледени късове, стомахът ѝ беше като препълнен със замръзнали буци!

Задавен звук се изтръгна от устата ѝ. Свлече се в стола като избягваше да гледа към снимката. С усилие промълви към Крейг:

— Той е.

— Какво? — Крейг беше изненадан.

— В петък, когато обядвахме заедно, Джоузеф докосна ръката ми. Помня — гледах надолу и забелязах, че имаше белег, ясен неправилен белег отгоре на лявата китка. — Уморено, с потънало в скръб сърце, Тес посочи към снимката. — Като онзи там. Мъртъв е. Господи, Джоузеф е...

— Дай да видя. — Крейг се взря в снимката. — Да, стар белег. Съдейки по ръбовете, раната е била дълбока. Никой не ми каза за него. Можех да те предупредя и да ти спестя другите снимки. — Той приближи снимката към очите си. — Не е от нож. Много е неравен. По-скоро като от счупено шише или бодлива тел. Сигурна ли си, Тес?

— Напълно. Сякаш виждам ръката му и сега. Не може да се сравни със снимката... Сигурна съм. Белегът е същия. Джоузеф е. Той е...

Тес усети болка в ушите, в стомаха, но най-силно в сърцето.

В паркинга под моргата Тес едва се държеше на крака. Почти не осъзнаваше, че Крейг я настани в колата, после заобиколи и седна зад волана. Посегна машинално за колана, без да забележи, че Крейг вече я беше препасал с него. Погледът ѝ блуждаеше над другите коли в полуосветения паркинг.

Накрая Крейг се изкашля и наруши мълчанието:

— Къде да те закарам? В къщи? След всичко това... Ти трепериш. По-добре не се връщай на работа.

Тес се обърна и се опита да осъзнае присъствието му.

— В къщи? На работа? — Тя се помъчи да овладее разтрепераните си ръце, като ги стисна пред гърдите си. — Може ли... Направи ми една услуга.

— Вече казах, че ще ти помогна, доколкото мога.

— Заведи ме там.

Крейг подскочи от изненада.

— В парка?

— Да.

— Но защо?

Тес стисна още по-силно ръцете си и се намръщи.

— Моля те!

Крейг искаше да каже нещо, но само се изкашля отново, запали, излезе от гаража на Първо авеню и подкара на север.

— Благодаря ти — промълви Тес. — Първото нещо, което ще направя утре, ще бъде да кажа на Уолтър колко ми помогна.

— Уолтър? Ей, ти нищо не си разбрала. Не го направих за Уолтър. Просто си върша работата. Или я върших. Но в момента го правя за теб.

— Извинявай.

— Не се тревожи, не си ме обидила. Но искам да разбереш. Малко хора биха понесли това, което понесе ти заради един мъж, когото си виждала само няколко пъти, но смяташ за приятел. Верността е рядкост. Знаеш ли на колко много хора изобщо не им пука, че някой е изчезнал? Уважавам твоята твърдост и чувство за отговорност и щом казваш да идем в парка — отиваме. Службата ще мине без мен този следобед. Джоузеф Мартин сигурно е бил голяма работа.

Тес се замисли.

— Различен.

— Моля?

— Трудно е да се обясни. Имаше... Наистина, беше хубав. Но важното е, че имаше някакъв... магнетизъм. Изглеждаше... единственото, което ми идва на ум е излъчване. — Тес вдигна глава. — И, между другото, за да не си мислиш, нямаше нищо сексуално помежду ни.

— Не съм си мислил, че е имало.

— Всъщност, обратното. Той настояваше, че можем да бъдем само приятели, без секс.

Крейг я погледна учудено.

— Знам какво си мислиш. И аз мислех така. Но не. Той не е сбъркан или нещо такова, а... Как го каза? Каза, че платоническото приятелство е по-добро, защото е вечно. Така каза. Поетично. — Мъката я стисна за гърлото. — Никога не бях срещала подобен мъж.

Крейг насочи вниманието си към пътя. Все още беше озадачен.

— А после?

— Обадох се в отдел „Убийства“, че тялото по всяка вероятност е идентифицирано.

— По всяка вероятност? Онзи белег е...

— Разбери, в отдел „Убийства“ искат абсолютна сигурност. Те са изпратили отпечатыци от запазената ръка във ФБР. Но дори с компютри, при тяхното натоварване са нужни няколко дни да се претърсят регистрите. Сега, когато имаме името, процесът ще се ускори. Кой знае, може белегът да е съвпадение. Може да грешиш.

— За съжаление не греша. — Тес беше като замаяна.

Колкото повече приближаваха парка, толкова по-учестено биеше сърцето ѝ. Тя напрегнато проследи как лейтенантът зави надясно, пресече две улици и дори намери място да паркира. С нарастваща болка тя слезе от колата и се насочи с Крейг към Ист Енд авеню.

Вляво, скрита под дърветата, се простираше почти два метра високата дървена ограда на Грейси Маншън. Една от първите сгради в Ню Йорк край Ист Ривър, тя е била построена от Арчибълд Грейси през 1798 г. Величествена, с многобройни комини, островърхи фронтони и множество веранди, тя е била в миналото градски музей, но сега бе добре охранявана резиденция на кмета.

А точно отсреща беше желязната ограда на парка „Карл Шурц“.

Знаците на входа на парка забраняваха внасянето на транзистори, касетофони и музикални инструменти от десет часа вечерта до осем сутринта. Надвисналите клони на дърветата хвърляха плътни сенки.

— Къде? — Гласът на Тес беше пресипнал.

— Охраната на Грейси Маншън видяла пламъци в три часа сутринта в неделя. Точно... — Крейг се огледа — там. — Сочеше към нещо като пещера в скалния пояс зад храстите. — Те са професионалисти. Каквото и да стане, не напускат поста си. Затова се обадили в местния полицейски участък. Междувременно охраната видяла как огненото кълбо се пренесло от тук — Крейг посочи нишата в скалите — към онази статуя. — Той направи жест към миниатюрен амфитеатър.

Приближавайки до статуята, Тес се поколеба. Беше бронзова фигура на дете, забило поглед в тухленото дъно на кръгъл басейн.

— А после?

— Полицаяте от участъка го намерили... От дъжда се събрала вода. Жертвата...

— Хайде, кажи го. Търкалял се е във водата, за да угаси пламъците. Къде?

— Зад статуята — Крейг се опита да я задържи с ръка. — Не ти препоръчвам...

Тес бавно заобиколи статуята.

Върху тухленото дъно чернееха очертанията на човешка фигура, свита на кълбо.

— Съжалявам, Тес. Не исках да ти го показвам, но ти настояваше.

Тес погледна зловещото черно петно и изстена. Тя докосна Крейг.

— Моля те — промълви тя — само за още нещо.

— Да те отведе оттук?

— Не. — Сълзи рукнаха от очите й. През тях Тес му отправяше мълчалива молба.

Крейг разбра. Той разтвори ръце и избухвайки в ридания, Тес се сгуши в прегръдката му.

Мемфис, Тенеси

Били Джо Бенет не преставаше да се поти. Потта извираше от косата, от лицето, стичаше се по шията и попиваше в ризата му. Той въртеше неспокойно волана в среднощния поток от коли в този район на града, пълен с барове, и му се струваше, че седи в локва. Но потенето не се дължеше на горещата влажна нощ. Прозорците на колата бяха затворени, а климатичната инсталация работеше с пълна мощ. И все пак, макар че трепереше от студената струя въздух, той не спираше да се поти. И треперенето, и потенето бяха по съвсем друга причина. Две причини. Първата — от напрежение. Сутринта трябваше да даде показания пред скапаните следователи. Втората беше, че отчаяно се нуждаеше от кокаин.

Господи, как може да ти е толкова хубаво, когато го смъркаш, и да се чувстваш в ада, когато го нямаш? Вътрешностите го боляха, сякаш органите му се ръфаха един друг. Мускулите му се гърчеха конвулсивно, ръцете му се бяха вкопчили във волана. Всемогъщи Боже. Фаровете го заслепяваха. Неоновите реклами го стряскаха. Ако не намеря скоро...

Постоянно проверяваше в огледалото дали някой не го следи. Проклетите следователи бяха по-лоши от хрътки. От неделя го следваха по петите. На улицата пред дома му патрулираше кола. Всеки ден след катастрофата с влака трябваше да дава урина, но пробите бяха все отрицателни. Били не беше вчерашен. Той четеше вестници, гледаше новините по телевизията и още преди месеци усети, че внезапните проверки скоро ще станат задължителни за всички, които работят в транспорта. Той се беше подготвил. Плати на брат си да му даде стерилна урина в едно шише. После я разпредели в няколко пластмасови флакончета и ги скри зад казанчето на тоалетната в дома си. Още в секундата, когато чу за катастрофата, изтича в тоалетната, намаза едно флаконче с вазелин и го напъха — о, Господи, как болеше! — в ануса си. И наистина, още в неделя следователят почука на вратата му, показва заповедта и му връчи стъкленица за урина.

— Разбира се. Нямам нищо за криене — каза Били, отиде в тоалетната, заключи вратата, измъкна флакончето, наля малко от топлата урина в стъкленицата, натъпка го обратно в ануса си и излезе, като каза на следователя: — Съжалявам, не мога да пикая по поръчка. Само толкова изстисках от мехура си.

Следователят го погледна хладно.

— Достатъчно е.

— Губите си времето.

— Да, може би.

След това Били Джо не ходеше никъде без флакон, натикан отзад. Какви болки трябваше да търпи! Но той беше железничар, широкоплещест, с гърди, заякнали от вдигане на релси, траверси и въртене на чука. Беше упорит, каза си, че няма друг изход и ако тези следователи мислят, че могат да го изплашат, тези педерастии в евтини костюми, той беше на друго мнение.

Но в момента Били Джо усещаше страх. Защото в понеделник беше свършил запасите си от кокаин. През първия ден не беше толкова лошо, само малко трепереше, но на следващия имаше конвулсии в стомаха, а на другия повърна и започна да се поти. Сега, в един през нощта в четвъртък, мокър, разтреперан, с усилие държеше посоката и се боеше, че ако не намери скоро кокаин, ще се побърка.

Господи, как ще дава показания тази сутрин в това състояние. Не можеше да контролира мислите си. Няма да схване въпросите им. Ще пелтечи или изобщо няма да се владее и те ще разберат веднага, че не е от нерви, а заради кокаиновия глад и — край. Не знаеше какво могат да му сторят, ако установят, че е наркоман, но и малкото, което знаеше, му стигаше. Три хиляди души бяха загинали заради повредата на релсите и преобръщането на влака. Двадесет цистерни втечен амоняк се бяха пръснали и от онази неделя насам вестниците бяха пълни със заглавия за възможното престъпно нехайство, довело до масово убийство. Човече, те ще те очистят за това.

Е, добре, като шеф на ремонтната бригада той беше проверил тези участъци и те му изглеждаха напълно в ред. Може и да не ги е проверил чак толкова старателно, но беше късно следобед и нямаше търпение да се върне в града за дозата си кокаин. Не е той крив, че онзи негодник, собственикът на железопътната отсечка, не даваше пет пари за предприятието, защото беше твърде зает да чука секретарката си. Жена му ги хванала и го изрита от къщи, а после разводът му струваше милиони. По дяволите, мислеше Били Джо, не съм им виновен, че компанията трябваше да съкрати разходите за поддръжка, за да може онова нищожество да обезщети жена си. Ако имаше повече хора за поддръжката, нямаше да има катастрофа.

Но това не е мой проблем. Няма да мине. Не и сега. Не ме интересува оправянето на линията. Аз трябва да се оправя, за да не се побъркам след осем часа, когато ме разпнат онези следователи.

Отново погледна в огледалото. Движеше се безцелно, като наблюдаваше дали не го следят. Сменяше внезапно посоката, минаваше на червено, свиваше в малки улички — всичко, което героите на любимите му детективски и шпионски филми правеха, за да се отърват от преследване. Накрая, доволен, че няма опашка, забърза към баровете край реката. Всяка нощ в един и четвърт доставчикът му отваряше лавката за пет минути — само пет минути — на определен паркинг до един склад край Мисисипи.

Били Джо избърса потта от очите си и се взря в часовника. Исусе, един и десет. Натисна разтреперан газта. Тъмният паркинг изглеждаше пуст, когато зави край склада и спря. Не! Нима е закъснял! Точно един и петнадесет! Не може да е закъснял!

Или пък е закъснял? Сърцето му щеше да се пръсне. Така е. Онзи си е заминал.

Неочаквано друга кола сви на паркинга. Джо въздъхна, но изведнъж се изплаши пак, че може да са го проследили. Борейки се с паниката, той си каза, че няма нищо лошо дето се е разходил до реката. Ще им каже, че не е могъл да заспи и е спрял да погледа светлините на баржите, за да се отпусне. Разбира се, нямаше проблем.

Не познаваше синия форд, който спря наблизо. Не беше добър знак, но не беше и лош. Доставчикът му често сменяше колите от предпазливост. Обаче не познаваше и високия слаб мъж с фланелка, който излезе от форда, а това вече беше лош знак.

Мъжът почука по стъклото му.

Били Джо го смъкна малко.

— Какво искаш? — Искаше да прозвучи грубо, но треперливият му глас го подведе.

— Ще стане ли сделката? — попита мъжът.

— Не разбирам за каква шибана сделка ми говориш.

— Кокаин. Вземаш или не?

Клопка, помисли си Били Джо. Ако това копеле е следовател, ще му пръсне черупката още тук.

— Защо мислиш, че...

— Слушай, не ме бави. Твоят човек трябваше да напусне града в интерес на здравето си. Не издържа на конкуренцията, схващаш ли? Сега аз поех този маршрут и имам още много спирки. След четири минути потеглям. Помисли си.

Били Джо внезапно се сети, че фордът не беше дошъл след него, а от противоположната посока. Който и да е, не може да го е проследил.

Той забеляза също, че се потеше още по-обилно и така се тресеше, че зъбите му тракаха.

— Добре — с разтреперани ръце той отвори вратата и стъпи на омекналите си крака. — Казвай. Цената същата ли е?

Непознатият отвори багажника.

— Не, ФБР ми създаде доста неприятности, загубих няколко пратки. Имам извънредни разходи.

Били Джо нямаше сили да възрази.

— Но този път ще проявя щедрост — добавил съм в повече към всеки пакет. Нещо като жест на добра воля, за представяне пред клиентите.

— Справедливо!

Като потриваше ръце, Били Джо последва мъжа до задната част на колата и нетърпеливо погледна в багажника. Там имаше издута пластмасова торба. Непознатият я разгърна и той видя белия прах. Остра задушлива миризма го удари в носа. Миризма на... пералня? Точно така. Пералня?

— Всичко това е за теб, Били Джо.

— Хей, откъде знаеш името ми?

Внезапно хлопнаха врати. От предната част на колата изскочиха трима мъже, притичаха отзад и го сграбчиха, натиснаха главата му надолу към праха в торбата.

Били Джо се напъваше с всички сили да се изправи, извиваше се, дърпаше се, но дори дългогодишните тренировки с чука не му помогнаха.

— Всичко това е за теб, Били Джо.

Бореше се още по-отчаяно да се изтръгне от ръцете, които го притискаха все по-надолу. Миризмата ставаше все по-силна, дразнеща, задушаваща. Сега разбра какво беше. Амоняк. Белина на прах.

— За бога, не! Спрете!

Думите му потънаха в праха. Той полепна по бузите, по устните, влезе в ушите, запуши носа. Били Джо се опитваше да задържи дъха си, но тримата го притискаха, а четвъртият мъж усука гърлото на торбата около шията му, докато накрая Били инстинктивно пое дъх. Парещия прах влетя в ноздрите му, гърлото и изпълни дробовете му. Изгаряше го! Господи, като огън!

Източният бряг на Мисисипи, на десет мили северно от Мемфис

В спалнята на вилата си Харисън Пейдж пръхтеше и пухтеше, но накрая прие безсилието си. Останал без дъх, той се претърколи от жената, флиртът с която го беше довел до развод, легна по гръб и се загледа мрачно в тавана.

— Няма нищо, миличък — каза Дженифър. — Не се бой за твоята мъжественост. Просто си уморен. В стрес си.

— Да, стрес.

— После ще опитаме пак, миличък.

Едва напоследък Пейдж бе започнал да забелязва колко го дразни гласът ѝ.

— Не мисля. Имам главоболие.

— Вземи едно от моите хапчета за сън.

— Не — Пейдж стана, облече халат и се приближи до прозореца. Погледът му се плъзна замечтано по реката, окъпана в лунна светлина.

— Може би ще пийнеш нещо, миличък.

Няма ли да спре да ме нарича така, помисли си Пейдж.

— Не — отвърна той сърдито. — Имам среща с адвоката си преди да дам показания сутринта. Трябва да съм свеж.

— Просто се опитвам да помогна, миличък.

Той се извърна, за да не избухне. Лунната светлина, проникваща между пердетата, осветяваше голото ѝ тяло — тъмното хълмче между краката, стройните бедра, тънката талия и пищните гърди. Прекалено пищни, помисли си горчиво Пейдж. Бяха издути като дини, почнали да презриват. Напоследък настръхваше, когато поглаждаше кожата ѝ и усещаше как под някогашната мекота се усеща друга, нещо като... тлъстина. Както се излежава по цял ден и гледа тъпи серии по телевизията, тъпчейки се с шоколад, скоро ще стане истинска свиня.

Той потисна сърдитата мисъл, но изникна друга. Как може да е такъв глупак? На петдесет и пет, а тя на двадесет и три. Да си бях стискал оная работа в гащите... Още след първия път, когато започна да ме нарича „миличък“, трябваше да се усетя каква грешка правя. Тя не може да каже две смислени думи. Защо не се усетих тогава да ѝ дам премия и да я прехвърля на друга служба, вместо да обърквам живота си?

Но работата беше там, призна си унило Пейдж, че беше тръгнал подир оная си работа. Беше съсипал живота си и не знаеше как да го спаси.

— Слизам долу. Трябва да се подготвя за заседанието.

— Както искаш, миличък. Не се притеснявай. Помни, че ще те чакам.

„Да.“ — помисли си Пейдж. — „Това е най-лошото — че ще чака.“

Той нахлузи чехлите си, излезе от спалнята и залитайки, заслиза по мраморната стълба, вкопчен в перилата, доволен, че избяга от нея. От обилния ѝ парфюм му прилошаваше.

Бяха сами във вилата с Дженифър. Той беше отпратил иконома, готвача и прислужницата, за да не дочуят някой разговор, който можеше да го уличи, ако ги разпитват. Стъпките му отекваха. Усети пустотата на вестибюла, влезе в кабинета си и запали лампата. На бюрото имаше куп документи, подготвени от адвоката му — всевъзможните въпроси, които можеха да му зададат на разпита и многобройните обмислени предварително отговори, които трябваше да знае наизуст.

Изтощен, той се стовари в креслото и започна да преглежда документите. Ако бившата му жена Патриша беше тук, щеше да обсъди нещата с нея, да набележи проблемите и да потърси решение. Винаги му помагаше — изслушваше го, разтриваше раменете му, даваше по някой уместен съвет. Но ако Патриша беше тук, изобщо нямаше да го има този проблем. Нямаше да има разорителен развод, той нямаше да зареже ръководството на компанията или поне нямаше да бъде принуден да ореже разходите за поддръжка на линията. Три хиляди загинали. Десетки хиляди акри гори и пасища, превърнати в мъртва земя. Отровени води на цял окръг. Само защото не мислех с главата си, а с оная работа.

Някакъв шум отляво го стресна. Уплашен забеляза, че един от френските прозорци към вътрешния двор беше отворен. През него влязоха трима мъже и една жена. Около тридесетгодишни, в тъмни спортни екипи.

Пейдж скочи. Годишите на ръководна длъжност го бяха научили да не показва слабостта си, а да реагира агресивно, ако се чувства застрашен.

— Къде, по дяволите, мислите, че се намирате? Вън!

Те затвориха вратата.

— Казах, вън!

Жената и един от мъжете държаха ръцете си зад гърба. Пейдж се бореше да овладее и скрие страха си. Не приличаха на крадци, макар че не знаеше как трябва да изглеждат крадците. Или... Може би бяха...

— По дяволите, ако сте репортери, не е това начинът.

— Не сме репортери — отговори жената. — Нямаме въпроси.

— Ще извикам полиция!

Те се приближаваха. Мъжът и жената още държаха ръцете си отзад.

Пейдж сграбчи телефона и набра 911, но внезапно осъзна, че линията е прекъсната.

— Но аз бях заключил! Системата за охрана! Как минахте?

— Имаме инструменти.

— Ето такива — добави жената и извади ръцете си иззад гърба си.

Пейдж зяпна, но от ужас не можа да издаде звук.

Двама от мъжете сграбчиха ръцете му и го простряха на бюрото, третият държеше клин, а жената го заби с железничарския чук право в сърцето.

...промушен върху куп окървавени документи — според поверителни източници — предварително подготвените свидетелски показания, които Харисън Пейдж трябваше да даде тази сутрин.

Очилатият репортер замлъкна мрачно.

В кухнята на мансардата си Тес ужасена гледаше малкия телевизор. Часовникът на микровълновата печка показваше 8:03. Тес се насилваше да яде закуската си — плодова салата, пълнозърнест хляб и чай, но след вчерашното изпитание в моргата и откритието, че Джоузеф е мъртъв, нямаше никакъв апетит.

От екрана репортерът продължи:

Още едно следствие от бедствието с отровния газ в Тенеси. Тялото на Били Джо Бенет, ръководител на екипа по поддръжката на участъка, където дерайлираха цистерните, беше намерено тази сутрин на паркинг край Мисисипи. Бенет е бил подследствен за предполагаема престъпна небрежност поради употреба на кокаин.

Изображението се смени с кадри от репортаж от мястото: полицаи, който оглежда нещо на земята; близък план на полиетиленова торба за боклук върху асфалтиран паркинг, разсипан бял прах; след това панорама на носилката с тялото, покрито с чаршаф, и внасянето му в линейката. Зад кадър репортерът описваше как е бил убит Бенет.

С още по-силна болка Тес си припомни ужасния начин, по който Джоузеф бе убит.

На екрана отново репортерът:

Полицията допуска, че Бенет и Пейдж са били убити за отмъщение от роднини на загиналите при катастрофата с амоняка.

Телефонът звънна. Толкова рано? Разтревожена, тя притича от кухнята до дневната и вдигна слушалката при третото позвъняване.

— Ало?

— Лейтенант Крейг — сипкавият глас беше достатъчно характерен, за да има нужда да се представя. — Извинявай, че звъня

толкова рано, но няма да съм в службата и не знаех дали ще мога да те намеря по-късно в работата, ако изобщо ще ходиш.

— Какво има, лейтенант?

— Искях да знам кога ще обядваш.

— Обяд? Съмнявам се дали изобщо ще обядвам. Затова ли се обади? Да ме поканиш на обяд?

— Не съвсем. Искам да погледнеш едно нещо. Мислех, ако си свободна по обяд, да се срещнем.

Тес почувства тръпки.

— Нещо свързано със смъртта на Джоузеф?

— Може би.

— Пак криеш нещо.

— Може да греша, Тес. Не искам ненужно да те тревожа.

— Да не мислиш, че вече не съм разтревожена? Добре, в един.

Но Тес трябваше да мисли за много неща. Представяше си обгореното тяло на Джоузеф върху тухлите в парка. Асансьорът отново ѝ напомни за Джоузеф и тя трепна при мисълта, че няма да го види повече.

В редакцията веднага отиде при Траск и му разказа всичко, което се беше случило.

Траск се намръщи, стана и сложи ръката си на рамото на Тес.

— Съжалявам, Тес. Наистина. Нямам думи.

— Но кой може да го е направил? Защо?

— Ако знаех. — Траск я прегърна. После отстъпи с натъжено лице. — Но тук е Ню Йорк. Понякога просто няма отговор.

— Но какво е накарало Джоузеф да отиде в парка в три часа през нощта, под дъжда?

— Тес, изслушай ме. Ти едва познаваше този мъж. Харесваше го, но... Може да ти се стори грубо. Но трябва да го знаеш. Когато ми каза, че не е дал телефонния си номер в службата и че използва пощенска кутия, аз се притесних. Явно човекът е имал тайни. Вероятно те са го догонили.

Мъчително отчетливо у Тес прозвучаха отново думите на Джоузеф от онзи следобед в закусвалнята:

Имам някои... да кажем... задължения. Не мога да ти кажа какви и защо трябва да ги спазвам. Просто ми вярвай, разбери ме и ме приеми такъв.

— Може би. Като че ли имаше тайни — каза Тес.

— Слушай, може би не трябваше да идваш на работа днес. Вземи си свободен ден. Почини си. Иди във фитнес-клуба или където искаш, за да се отпуснеш. Утре ще бъдеш по-добре.

— Не. Ако остана сама, ще бъде още по-зле. Имам нужда от работа. Нещо, което да ме погълне.

— Тогава имам нещо за теб. Гледа ли новините тази сутрин? Убийствата в Тенеси? Не ти ли напомнят нещо?

— Предполагам, че имаш предвид убийствата в „Пасифик Рим Петролиум“ миналата седмица.

Бяха три — две в Австралия и едно в Хонконг, веднага след голямото изтичане на петрол, което продължава да заплашва Големия бариерен риф. И тримата — Виктор Малоун, капитанът на заседналия супертанкер, Кевин Старк, отговарящ за почистването на петното и Чандлър Томпсън, директор на „Пасифик Рим Петролиум“, бяха убити след разгласяването на обвиненията към тях. Първият — че е пил по време на служба, вторият — че не е реагирал своевременно, за да ограничи изтичането на петрол и третият — за отказа на фирмата да признае престъпната си небрежност.

— Помниш ли, говорихме за тях миналата сряда — каза Траск.

Тес се облегна, като мрачно размишляваше за нещо друго. Точно след този разговор вечерта срещна Джоузеф за пръв път.

— Предложих ти да направиш материал за убийствата.

— А аз възразих, че списанието не е някакво вестниче — отвърна Тес. — Не трябва да задълбочаваме противопоставянето. Фанатиците вредят на каузата ни.

— А сега като че има фанатици и в Тенеси.

— Не, аналогията не е точна. Полицията подозира, че Бенет и Пейдж са убити от близки на загиналите.

— Така казват по телевизията. Но аз проверих своите източници в „Таймс“. Те готвят материал и цитират полицаи от Мемфис, който предполага, че е работа на смахнати защитници на околната среда.

— Какво?

— Големите организации за защита на природата като „Клуб Сиера“ и „Грийнпийс“, допускайки че ще бъдат обвинени, осъдиха убийствата като напълно безотговорни.

— Но това е абсурд — да подозират... Вярно, членове на „Грийнпийс“ веднъж бяха арестувани за завземане на китоловен кораб в Перу. Но има голяма разлика между отнемането на имущество или рискуването на собствения живот за спасяване на застрашени видове и...

— Екзекутирането на някой, когото обвиняваш за разрушаването на планетата? — Траск вдигна вежди. — Разбира се. Не ме разбирай погрешно. „Грийнпийс“ е уважавана организация. Изобщо не вярвам някога да прибегне към насилие. Но новият директор на „Пас Рим“ е получил телеграма с предупреждение да не допуска ново разливане на петрол. Значи със сигурност онези убийства лежат на съвестта на фанатиците. Аз съм съгласен с теб — екоекстремистите вредят на каузата ни.

Тес бавно кимна. Беше й трудно да се съсредоточи.

— Знаеш ли Уолтър, колкото повече мисля...

— Добра идея, нали? Ще се заемеш ли?

Тес отново кимна меланхолично.

— Виждам няколко възможности — гласът й пресекваше. Тя продължи с усилие: — Осъждайки екстремистите, ще мога да очертая мотивите им да действат по този начин. Правилни мотиви, погрешни методи.

— Схващаш, дечко. Като навлезеш в материала — кой знае — може да избягаш от мислите за станалото с приятеля ти.

— Съмнявам се, Уолтър. Едва ли — очите й се замъглиха. — Наистина имам нужда да мисля за нещо друго.

Тес почти успя. Опитвайки се да се потопи в проблема и да забрави скръбта си по Джоузеф, тя упорито ровеше в папките си. Обади се в справочния отдел на библиотеката, в „Дейли Нюз“ и „Таймс“. Нахвърляше бележки и списъци.

Към обяд планът на статията в общи линии беше готов и Тес все по-често поглеждаше часовника, чиито стрелки се движеха отчайващо бавно към един часа и срещата с лейтенант Крейг.

Този път лейтенантът караше кола без маркировка в ръждив цвят. Докато поставяше колана, Тес забеляза ситни капчици пот, избили по челото му. Синьото му сако беше хвърлено на седалката зад него. Отпред и под мишниците измачканата му бяла риза беше потъмняла от пот.

— Извинявай — той се закашля. Прозорецът му беше отворен, но единственият полъх в знойния юнски следобед идваше от минаващите коли, — климатикът не работи.

— Ще свикна.

— Аз не мога.

— Астма ли имаш?

— Какво?

— Кашляше.

— А — Крейг се включи в движението. — Да, кашлям. И докторът каза така — астма. Алергия. Този град ме убива.

— Може би трябва да се преместиш?

— Аха. В някое по-здравословно място. Например Айова? Как се казваше в оня филм? „Полето на мечтите“. „Това да не е раят?“ А Кевин Костнър отговаря: „Не, това е Айова.“

Колата напусна Бродуей и пое на изток. Тес се напегна.

— Посоката е като миналия път.

— Не отиваме в моргата. Просто караме пак по Първо авеню.

— Към парка „Карл Шурц“?

— Не, и там не отиваме. Остави на мене, искаш ли? И не се стягай. Кълна се, няма да видиш нищо гадно.

— Сигурен ли си?

— Е, добре, ето каква е работата. Не твърдеше ли, че приятелят ти бил странен? Това е меко казано. Според ФБР той не съществува.

— Какво искаш да кажеш?

— Съобщихме името във ФБР, за да им помогнем за проверката на отпечатъците от необгорената лява ръка, които им изпратихме. Джоузеф Мартин е често срещано име — нищо чудно, че в компютрите им имаше много такива. Но някои отпечатъци не отговаряха на сметите.

— Но едва ли във ФБР имат отпечатъците на всекиго.

— Вярно. Но ние проверихме дали номерът на социалната застраховка, която твоят приятел е дал в службата си, съответства на

някое от тези имена.

— И какво?

— И какво — имаше един Джоузеф Мартин с такъв номер. Само че е от Илинойс. Или — бил е от Илинойс. Защото, като повъртахме телефоните, се оказа, че Джоузеф Мартин с този номер застраховка е умрял през 1959 г.

— Трябва да е станала грешка.

Крейг поклати отрицателно глава.

— Проверих отново. Същият резултат.

— Искаш да кажеш, че Джоузеф е приел самоличността на някой умрял?

— По-точно умряло дете. На каква възраст беше той?

— Тридесет и нещо.

— Да речем тридесет и две. На толкова щеше да бъде и другият Джоузеф Мартин днес, ако не беше загинал при пътна катастрофа с родителите си през петдесет и девета.

— Обзалагам се че няма и близки роднини.

— О? — Крейг я изгледа. — Май знаеш как стават тези неща.

— Някой, който има нужда от нова самоличност, избира случайна община и търси по некролозите в местния вестник починали с неговата година на раждане. Търси такова дете, което е или сираче, или е загинало заедно с най-близките си роднини. Така няма да изглежда по-стар или по-млад, отколкото твърди и едва ли някой ще оспори самоличността му. Трябва да открие месторождението на детето. То често е посочено в некролога: „Еди-кой-си, роден в този и този град.“ После въпросното лице пише до съда в съответния град, че е изгубил своя акт за раждане и ги моли да му издадат дубликат. Хората често губят актовете си за раждане и няма нищо странно, ако някой иска копие, а чиновниците почти никога не проверяват дали същият човек вече не е починал. Човекът праща ксерокопие от акта в службата за социални застраховки, като обяснява, че е живял дълго в чужбина и не е имал нужда от номер, но вече му трябва. И те рядко отказват на подобни молби. След като се е сдобил с акт за раждане и номер на социалната застраховка, човекът може да си извади паспорт, шофьорска книжка, кредитна карта — всички документи, които го легализират — и да влезе в системата, да получи работа, да плаща данъци и т.н.

— Много добре. Аз съм впечатлен.

— Като репортер научавам какво ли не. — В действителност Тес беше научила как се добива фалшива самоличност от доловени телефонни разговори на баща си с неговите сътрудници.

Докато караха по Петдесет и пета улица, Крейг се умълча.

— С малко помощ от федералните власти установих, че Джоузеф е започнал да използва тази самоличност от май миналата година. Оттогава са първите му вноски за застраховка и данък върху дохода. Работил е на още две места, без последното. Първо в Лос Анджелис, после в Чикаго. Май не е искал да се заседява твърде дълго на едно място, като се стараел следващото да е достатъчно отдалечено. Всеки път е работил в студио за документални видеофилми.

Тес с усилие сдържаше учестеното си дишане.

— Добре, Джоузеф е криел нещо. Всичко около него е било лъжа. Затова не искаше да ме допусне близо до себе си. Но какво е трябвало да крие?

— Почакай. Когато говорих със счетоводителя в службата на Джоузеф, поисках да вида чековете, които са му изплащали. Сумите бяха доста големи, за да ги приемат в супермаркет или друг магазин. Трябвало е да ги осребрява в банка. А банката ги изпраща на банката, в която е сметката на неговата служба, която пък ги изпраща на счетоводителя. Излезе, че Джоузеф е осребрявал чековете си в една и съща банка. Ей там — Крейг тъкмо минаваше край банката на Петдесет и пета улица.

— И ти отиде в банката, показва им разрешение от прокурора за достъп до регистрите им и провери сметката на Джоузеф.

Крейг пак я изглежда.

— Ставаш за полицаи. Да. Точно това направих. Адресът, посочен от Джоузеф в банката, беше на онази пощенска кутия на Бродуей. Този адрес бил отпечатан на чековете му. Нищо странно. Странното е, че няма нито една сметка за електричество или наем. Няма как да живее някъде, без да плаща ток или наем на хазяина си. Освен това всеки месец е пращал чек за хиляда и триста долара на един човек на име Майкъл Хофман. Познай какъв е?

— Счетоводител.

Крейг я изглежда внимателно.

— Много си добра. Очевидно, Джоузеф е искал да пусне още една димна завеса пред личния си живот. Хофман ми каза, че никога не са се срещали. Контактували по пощата или телефона.

— И той му е плащал всички основни разходи. Но тогава, с помощта на електрическата компания би могъл да установиш къде е живял.

— Правилно. Обаче, според договора им, наемодателят заплащал сметките за ток, вода и други, а после Джоузеф му възстановявал разходите. Така че електрическата компания не може да ни помогне.

— Но наемодателят може.

— Наемодателят е един конгломерат от компании, който притежава хиляди апартаменти. Данните им се съхраняват в компютър. Оттам ми дадоха адреса му — в Гринуич Вилидж — но се оказа, че никакъв Джоузеф не е живял там. Дори не беше техен апартамент.

— Искаш да кажеш, че някой е въвел погрешна информация в компютъра?

— Това е едната възможност. Сега проверяват. — Крейг хвърли поглед към задръстването на Първо авеню. — Или е подкупил някоя секретарка да фалшифицира данните. Както и да го е направил, това засилва желанието ми да открия защо.

— Но ако не знаеш адреса, тогава къде отиваме?

— Не казах, че не го знам. Направих някои предположения. Първо, банката на Джоузеф е в Ист Сайд, трябвало е да се срещнете в парка „Карл Шурц“... Пощенската служба, която е използвал, е на другия край на града, но като знаем манията му за прикриване, това изключение е напълно логично. Помолих полицейските участъци в района да видят дали нямат никакви Происшествия от петък насам — нещо, което да ни насочи. По-рано така хванахме един убиец. Мръсникът, докато застрелвал жертвите си, пресрочил времето за престой на паркинга и бил глобен. И така — имаше доста съобщения за инциденти през уикенда. Но като ги прегледах и изключих някои възможности, открих едно за сбиване в жилищен блок на Осемдесет и втора улица в Ист Сайд. Нападнат бил един от обитателите. Той избягал от блока, преследван от няколко мъже. Вдигнали достатъчно шум, за да събудят някои от живеещите в блока, които забелязали боричкащи се силуети на стълбите. Един от наемателите, който се

върщал от гости в това време, видял бандата да преследва надолу по улицата накуцващ мъж.

— В посока към реката?

— Да — въздъхна Крейг. — В събота през нощта или, поточно, в два и половина сутринта в неделя.

— Господи — промълви Тес.

— Говорих с някои от разбудените наематели. Според тях свадата започнала на седмия етаж. Там са по четири апартамента на етаж. Отидох рано тази сутрин, за да говоря с хората от етажа. Никой не се обади от четвъртия апартамент. Другите от етажа казаха, че от няколко дни не са виждали наемателя му. Всъщност нищо необикновено. И дотогава почти не го виждали. Самотник. Приветлив, но затворен. Държал се настрана.

Тес се вцепени.

— На кутията долу пише Робърт Копланд. Естествено, това не значи нищо. Всеки може да сложи фалшиво име на кутията си. Според описанието на съседите бил снажен, висок, в отлична форма, малко над тридесетте, с тъмна коса и смугло лице.

— О, Господи — изстена Тес. — Съвсем като Джоузеф.

— Най-силно впечатление правели очите му — сиви, с нещо като сияние.

Тес затаи дъх.

— И говорел особено — добави Крейг. — В малкото случаи, когато са разговаряли с него, вместо „Довиждане“, казвал „Да благослови Бог“.

Тес изстина.

— Ти ми каза, че Джоузеф често използвал този израз. Затова взех ключовете от портиера, влязох в жилището...

— И? — Тес се бореше да не трепери.

— Предпочитам да не ти казвам какво видях. По-добре е сама да го видиш, без подготовка. Затова те водя там. Може би ти ще разбереш.

Крейг сви и паркира. Изведнъж Тес осъзна, че бяха свили по Осемдесет и втора улица.

— Ето там е — посочи Крейг.

— И ти си открил всичко това от вчера следобед?

— Затова те предупредих, че няма да съм в службата — имах доста работа навън.

— Не е ли това работа на отдел „Убийства“, а не на „Издирване“?

Крейг сви рамене.

— Реших да проследя този случай.

— Но ти сигурно имаш стотици други.

— Нали ти казах, че го правя заради теб. — Кашляйки, Крейг слезе от колата.

Тес беше изненадана. Да не би да иска да каже, че я харесва?

Тя го последва покрай кофите за боклук, пренасочвайки бързо вниманието си към тайната, която Крейг щеше да ѝ покаже.

Жилищният блок — един от многото по дължината на улицата, се различаваше от останалите опушени сгради само по мръсно-бялата си фасада. Пожарна стълба се спускаше надолу с ръждиви площадки при всеки прозорец.

Крейг отвори остъклената външна врата, пропусна Тес през антрето с пощенски кутии от двете страни, извади ключ и отключи вътрешната врата.

Вътрешността на блока миришеше на зеле. По един коридор наляво стигнаха до бетонна стълба, водеща нагоре. Асансьорът беше на горната площадка.

— Архитектът е икономисвал — асансьорът спира през етаж.

— Да се качим пеша — предложи Тес.

— Майтапиш ли се? До седмия етаж?

— Тъкмо не съм бягала тази сутрин.

— Да не искаш да кажеш, че бягах всяка сутрин?

— През последните дванадесет години.

— Господи!

— Чакай да позная. Пушил ли си някога?

— По две кутии на ден. Повече време отколкото си бягала. — Той отново се закашля. — През януари ги спрях.

— Защо?

— По настояване на лекаря.

— Добър лекар.

— Може би достатъчно настойчив.

— Точно това имах предвид. Добър лекар. Е, сега като не пушиш вече... ще ти трябват няколко месеца да изхвърлиш никотина от организма си и няколко години, за да прочистиш дробовете си, но пък си в подходяща възрастова група. Края на тридесетте. Имаш добър шанс да отървеш рака.

Лейтенантът я зяпна.

— Винаги ли си така гадно убедителна?

— Мразя да гледам как хората се съсипват по същия начин, както съсипват и земята.

— Бях забравил, че си от защитниците на околната среда.

— Просто съм оптимист. Вярвам, че ако и другите полагат достатъчно усилия, можем да оправим нещата.

— Добре — прокашля се Крейг и хвана перилата. — Готов съм да поема моя дял. Да тръгваме. Седем етажа — няма проблем. Но, ако се изморя, мога ли да се опра на рамото ти?

Докато стигнат седмия етаж, Крейг остана без дъх, а челото му блесна от пот. Но той не се оплака, нито спря да почине. Тес отбеляза неговата упоритост.

— Стигнахме. Това ми е тренировката за цял месец — каза Крейг.

— Не проваляй доброто начало. Утре опитай пак.

— Може. Кой знае, може да те изненадам.

Заради лукавата му усмивка Тес го заподозря, че се опитва да я залъже.

Апартамент 7-С беше отляво. В рамката под номера липсваше името на наемателя. На вратата имаше метален знак:

Охранителна система

— Сложи си това — каза Крейг. Той ѝ подаде полиетиленови ръкавици и ботуши от същата материя. — Сутринта тук идваха от отдел „Убийства“. Направиха снимки и взеха проби за отпечатъци. Но те ще се върнат пак и въпреки, че ми разрешиха да ти покажа апартамента, не трябва да попречим на работата им.

Той също си сложи ръкавици и предпазни ботуши върху обувките. След като почука и не дочака отговор, лейтенантът извади два ключа и отключи двете брави. После бутна вратата.

Видяха коридор с бели стени. Вляво мъждееше червената лампичка на охранителната система. Тя беше елементарна — без програмиране, само с превключвател — управителят беше монтирал най-евтиния модел, вероятно за да спести разходи. Крейг я изключи и лампичката угасна. Влязоха навътре по коридора. Вдясно Тес видя малка баня. Умивалник, шкафче, вана без отделение за душ. Ваната беше доста стара, овална, на метални крака. Но въпреки това и тя, и умивалника, и шкафа светеха от чистота.

— Забеляза ли нещо? — Крейг я стресна, влизайки след нея.

Тес погледна старателно сгънатата кърпа и хавлията на поставката до умивалника. Четката за зъби в кристално чистата чаша изглеждаше като нова. Огледалото на шкафчето сияеше.

— Джоузеф е бил по-добър домакин от мен.

— Вгледай се — Крейг се вмъкна и отвори шкафчето.

Самобръсначка. Пакет ножчета. Крем за бръснене „Олд Спайс“. Паста за зъби „Крест“. Тубичките бяха навити и подредени акуратно. Лосион за след бръснене „Олд Спайс“. Шишенце шампоан. Конци за почистване на зъби.

— Е? — попита Тес.

— Само най-основното. Дори по-малко. Тук няма нито едно лекарство.

Тес понечи да възрази, но Крейг я възпря с жест.

— Добре, ти ми каза, че Джоузеф е бил здрав — тренировки, правилно хранене и т.н. Но Тес, няма дори аспирин. Колкото и да е бил здрав Джоузеф, всеки има аспирин у дома си. Всеки, разбираш ли? Проверих навсякъде. В кухнята има витамини, но не и аспирин. — Лейтенантът поклати глава. — Този човек е бил доста краен.

— Какво странно намираш? Той не искаше да взема химикали, колкото и да са безобидни.

— Не съм свършил още — Крейг я поведе по-нататък.

Печката, хладилникът и машината за съдове в кухнята също не бяха нови, но блестяха от чистота. Върху плота нямаше нищо — нито тостер, нито микровълнова печка, нито кафеварка. В единия шкаф видяха само чиния, купа и чаша, а в другия няколко излъскани стоманени тенджери и цедка.

Чекмеджетата също бяха празни, освен едно, където имаше нож, вилица и лъжица и две големи готварски лъжици.

— Меко казано, Джоузеф е смятал, че трябва да сведе всичко до абсолютния минимум. Витамините са в шкафчето за подправки зад теб. Но освен тях няма друго. Даже сол и пипер. Само витамини. Няма алкохол.

— Джоузеф не пиеше — отбеляза Тес. — Какво от това, аз също почти не пия.

— Внимавай, интересното още предстои.

Тес ядосана завъртя глава. Крейг отвори хладилника.

— Портокалов сок, обезмаслено мляко, минерална вода, плодове, салата, домати, чушки, аспержи... Зеленчуци. Никакво месо. Нито...

— Джоузеф ми каза, че е вегетарианец.

— Не е ли прекалено?

— Не смятам. И аз съм вегетарианка — отвърна Тес. — Ако можеше да надникнеш в моя хладилник. Единствената разлика е, че ям риба и пилешко, но само бяло месо.

Крейг нетърпеливо посочи шкафовете.

— Никакви консерви.

— Естествено. Те съдържат много сол. И консерванти, изкуствени подправки.

— Не се обиждай, но се надявам да не опитвам твоята кухня.

— Прибързан извод, лейтенант. Аз готвя много добре.

— Сигурно, но ако не хапвам от време на време по една пържола...

— Ще намалиш холестерина си — вметна Тес. — И може би тлъстините около кръста.

Крейг я стрелна с поглед, прихна и се закашля.

— Да оставим това. Както отбелязах, ние едва започваме. Да ти покажа всекидневната.

В края на коридора Тес застина от изненада.

Освен дебелите пердета на прозорците в стаята нямаше нищо. Даже килим и лампи. Гол под и голи стени. Нямаше дори...

— Телефон — каза Крейг, сякаш четеше мислите й. — Затова не е дал номера в службата си. Просто не е имал. Предполагам защото не му е трябвал. Последното нещо, което е искал, е някой да се обади или пък той да позвъни. Твоят приятел е свел живота си до най-елементарните нужди. И това ли е типично за вегетарианците? В живота си не съм виждал такова нещо.

Съвсем объркана, Тес отвори стенния гардероб и видя окачен спортен екип и горна дреха. И едни маратонки — нищо друго.

— Ти си прав. Никой не живее така. Тук има нещо странно.

— Чакай, не съм ти показал най-интересното. — Крейг кимна към вратата. — Спалнята. Не се страхувай. Но искам да знам какво означава.

С отекващи стъпки Крейг прекоси стаята и отвори вратата на спалнята.

Тес пристъпи като хипнотизирана.

Спалнята също беше почти празна. Имаше пердета, но подът беше гол. В ъгъла се тъмнееше нещо, но със спуснатите си пердета стаята беше сумрачна и не се виждаше какво е.

Тес опипа стената и намери ключа на лампата. Щрак — и нищо.

— Няма лампа — каза Крейг.

— Но как не се е препъвал в тъмното?

Вместо отговор Крейг дръпна пердетата.

Мъглява светлина нахлу в стаята и за миг заслепи очите на Тес. Тя премигна, погледна и отново премигна вече изумена.

Неясното петно в ъгъла беше матрак, поставен направо на пода. Дори не беше матрак, а два пръста тънка конопена постеля, дълга около два метра и широка метър и двадесет.

— Наистина не е живял сред удобства — каза Крейг. — Без възглавница и чаршаф. Само одеало. Вече огледах — няма нищо в стенния шкаф.

Тес усещаше пулса в слепоочията си. Все по-объркана тя забеляза, че одеалото беше сгънато в края на постелята също тъй акуратно, както хавлията в банята.

— А ето как е намирал пътя си в тъмнината — посочи Крейг.

Тес се наведе и погледна. До постелята имаше дузина свещи в чинийки.

— Не ми се вярва, че го е правил, за да пести електричество — забеляза отново Крейг.

Вдясно от постелята Тес видя проста чамова етажерка с три полици. Тя приближи и се вгледа в заглавията на книгите — „Утеха във философията“, „Диалози“ на Платон, Библията — справочно

издание на Скофилд, „Елеонора Аквитанска“, „Изкуството на платоничната любов“, „Последните дни на Земята“.

— Едва ли е чувал някога за списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ — изкоментира Крейг. — Философия, религия, история. Тежко. Щях да съжалявам, ако бях прекарал един уикенд с него. Едва ли щеше да е весело.

— Той не беше скучен — каза разсеяно Тес, като продължаваше да оглежда книгите. — Няколко книги за околната среда.

— Да, още нещо общо между вас.

Треперейки, Тес придвижи показалеца си от „Второ пришествие“ към следващата книга, чието заглавие не беше на английски. С ожулената си кожена подвързия книгата изглеждаше почти древна.

— Мога ли да я извадя?

— Но после ще я върнеш на място.

Тес внимателно взе книгата и огледа изтърканата корица.

— „El Circulo del Cuello de la Paloma“.

— Прилича на испански — каза Крейг. — Виж под заглавието: Абу Мухамад Али ибн Хазм ал-Андалуси — прочете той със запъване. — Сигурно е авторът. Едва се побира. Мухамад? Звучи като мюсюлманин.

Тес кимна, преписа заглавието и автора в бележника си и разтвори книгата. Страниците бяха трошливи, а целият текст — само на испански. Тя отново насочи вниманието си към полицата. Библията правеше странно впечатление. Тес върна внимателно испанската книга и извади Библията, чиито корици хлътнаха навътре. С изненада откри, че повечето от страниците бяха отрязани с нож или ножица.

— Защо?

— Едно от многото неща, които искам да разбера — каза Крейг.

Тес разгледа заглавията на запазените, гъсто подчертани страници.

— Останал е само предговорът и — тя прелисти нататък — Евангелието, Апостолското послание и Откровението на Йоан. Нищо не разбирам.

— Не само ти. А това — Крейг посочи нагоре. — Какво, по дяволите, е това? На етажерката. Това е най-смахнатото от всичко.

Тес вдигна поглед. Беше забелязала предмета, когато приближаваше етажерката, но той бе тъй необичаен, че остави огледа

му за после с надежда другите неща в стаята да ѝ помогнат да разбере смисъла на странното изображение.

Беше барелеф от бял мрамор, тридесет на тридесет сантиметра, изобразяващ красив дългокос и мускулест мъж, възседнал бик, да опъва назад главата на съпротивляващото се животно и да прерязва гърлото му с нож.

Кръвта от раната струи върху житни класове, израснали от земята. Куче се е втурнало към кръвта, змия бърза към класовете, а скорпион напада тестисите на бика.

От двете страни на ужасната сцена стоят факлоносци. Факлата на левия е насочена нагоре, а на десния — надолу. А над тях отляво птица — нещо като бухал — е вперила взор в ножа и бликащата кръв.

— Какво ли означава? — запита Крейг. — Откакто я видях сутринта, не ми излиза от ума.

Тес не можеше да промълви дума. В устата си усещаше горчив вкус, по гърба ѝ лазеха тръпки.

— Ужасно. Противно. Отвратително.

— Да, нормална украса на жилище.

Закрепени на стената до барелефа два свещника повтаряха изобразените факли — единият обърнат нагоре, а другият надолу. Под втория имаше чинийка за капките восък.

— Джоузеф май не е спазвал противопожарните правила. Ако управителят знаеше за всички тези свещи, щеше незабавно да го изхвърли с целия му багаж на улицата. Цяло чудо е, че не е подпалил сградата.

— Но това е лудост.

— Абсолютно.

— Слушай, не може ли да взема Библията и испанската книга? — попита Тес.

— Ако ти позволя, онези от „Убийства“ ще ме убият.

— Поне да ги снимам.

— Носиш си фотоапарат?

— Винаги. Репортерски навик.

— Добре. Но обещавай да не публикуваш снимките без разрешение.

— Съгласна.

Тес извади 35-милиметровия си „Олимп“ от чантата и направи няколко снимки на барелефа в близък план. После снима най-гъсто подчертаните страници на Библията. Върна я на място и снима цялата етажерка. Накрая направи една снимка на постелята със свещите.

— Обещай още нещо. Ако откриеш нещо от тези снимки, което ние не знаем, искам да ми го кажеш.

— Честна дума. Свършихме ли?

Крейг се поколеба.

— Още ли има?

— В гардероба — Крейг го отвори. — Имал е малко дрехи. Чисти джинси и риза за смяна. Памучна блуза. Чорапи и бельо на полицата. И това — Крейг посегна навътре.

— Не искам да гледам.

— Съжалявам, Тес, важно е. Трябва да ти го покажа.

Лейтенантът извади ръката си. Държеше тридесетсантиметрова пръчка, като отрязана от дръжка на метла. Шест-седем парчета въже със същата дължина бяха закрепени за единия край на пръчката.

Тес изтръпна.

— Бич?

— Със засъхнала кръв по него. Той се е... как се казваше... самобичувал.

Национален парк „Тсаво“, Кения, Африка

Ловецът чакаше търпеливо с далекобойната си едрокалибрена пушка, снишен в привична поза зад укритието от ниски трънаци до групата баобаби. Виждаше добре малкото езерце отпред. Обедната горещина беше толкова силна, че обектите неминуемо щяха скоро да се появят в полезрението му, подгонени от жаждата. Макар че широкополата шапка и храстите му осигуряваха известна защита от изгарящото слънце, човекът се потеше обилно и ризата му с цвят какви беше потъмняла от влагата. Но той не се осмеляваше да надигне манерката си, за да не се издаде. Дивечът, който дебнеше, беше много чувствителен към натрапници.

Неговото търпение и упоритост бяха награждавани много пъти досега. Просто трябваше да спазва професионално поведение. След успешния лов можеше да си позволи лукса да утоли жаждата си.

Нервите му се напрегнаха. Там, вляво! Той по-скоро усещаше, отколкото чуваше приближаващия се грохот от огромни, тежко пристъпващи крака. После видя облака прах, който вдигаха. Накрая масивните животни се появиха от горичката цъфнали акации и предпазливо излязоха на открито, оглеждайки нервно езерцето.

Слонове. Ловецът изброи десет. Те полюшваха широките си уши, долавяйки всеки непознат тревожен шум. Ловецът с разочарование забеляза, че четири от животните бяха малки, а бивните на възрастните бяха не повече от метър и двадесет. Той си спомняше времето — преди двадесет години — когато бивните на слоновете достигаха два-три метра. По-малки бивни — значи повече убити животни, за да се събере квотата на търговците на слонова кост. Четиридесет хиляди слона обитаваха низината преди двадесет години, а по оценките му за миналата година бяха останали едва пет хиляди, без да се смятат скелетите, на които непрекъснато се натъкваше при все по-отчаяните си експедиции. Скоро търговията със слонова кост щеше да секне. Защото нямаше да има слонове.

Докато наблюдаваше как животните с усилие преодоляха безпокойството и приближиха езерцето, пръстите му стискаха пушката. Бяха величествени. Той внимателно се прицели с пръст на спусъка, оглеждайки през визъора тревата по брега.

Изведнъж трепна. Вдясно нещо помръдна. От високата до пояс трева се надигнаха човешки фигури. Също с насочени пушки.

Ловци!

Но те не бяха конкуренти. Тъкмо обратното. Те бяха другата страна на симбиозата. Тяхната задача беше породила неговата. Ловецът решително насочи пушката си към ловците.

С просто око той виждаше, че са въоръжени не с ловни пушки, а с автоматично оръжие — М-16 и АК-47. Нееднократно беше виждал следите от масовите им убийства. Цели стада избити, изрешетени от куршуми трупове, гниеци под слънцето, месото им — достатъчно да спаси гладуващите местни племена — оставено на вилнеещите чакали и пълчищата червеи.

По дяволите!

Всъщност, точно там ще ги прати.

Внимавайки да не се издаде, ловецът се изправи бавно, вдигна пушката и опря приклада в рамото си, прицели се през визъора и с

огромно наслаждение дръпна спусъка.

През визъора видя как черепът на жертвата се пръсна.

Няма нищо по-добро от куршумите дум-дум.

В този миг друг ловец скокна ужасен от тревата и заотстъпва, опитвайки се да се измъкне.

Леко завъртане, прицелване и нов изстрел.

И този череп е пръснат.

Какво ли чувстват? — мислеше си ловецът. — Представят ли си преди смъртта... съжаляват ли... за убийствата на толкова много незаменими Божии творения? За слоновете?

От тревата наизскачаха местни носачи и се понесоха към отдалечения рид. Очертанията на фигурите им го изкушаваха, но ловецът отпусна спусъка и наведе пушката. Той предаде своето послание. Техните мотиви, макар че не ги одобряваше, бяха разбираеми.

Те имаха нужда от работа, пари, храна.

Но въпреки своето окаяно положение не трябваше да помагат за унищожаването на наследството си. Африка — това са слоновете!

Гневът му стихваше. Искаше му се да повърне. Докато носачите се скриваха зад извивката на хълма, ловецът с професионален навик продължаваше да оглежда тревата наоколо и съжаляваше, че изстрелите му прогониха слоновете от плиткото езерце, но в същото време бе горд с изпълнения си дълг.

Пет минути му трябваша, за да стигне до първия труп. Умрелият противник лежеше в трагична поза с разбит череп, а кръвта му попиваше в прахта.

Но гледката на застреляните слонове е още по-трагична. Защото живият слон — тъй величествен — е триумф на творението.

Трябва да се даде пример за назидание.

Ловецът извади клещи, коленичи, подпря челюстта на трупа да стои отворена и започна неприятната работа за подсилване на примера.

Той извади всичките зъби на убития.

Подреди ги старателно на купчинка до хлътналата уста.

После направи същото с другата жертва.

Зъб за зъб...

Трябваше да го направи! Убийствата трябваше да спрат!

— Съжалявам — каза Крейг.

— За какво?

— Не исках да те разстройвам чак толкова.

— Не си виновен. Трябваше да видя жилището му. Списанието няма да загине без мен. И без това нямаше да съм им много полезна днес. Трябва нещо да обмисля.

Крейг паркира колата край тротоара на оживената и шумна улица пред жилището на Тес в Сохо.

— Не забравяй какво ми обеща. От „Убийства“ ще разследват случая старателно, но ако откриеш нещо, което може да ни помогне да разберем това, което видяхме в апартамента на Джоузеф, обади се. — Лейтенантът ѝ подаде картичка. — Тук е служебният и домашният ми номер. Ако е важно, не се колебай да ми звъниш и в къщи.

— Не се безпокой. Ако трябва, ще те разбудя и посред нощ.

Крейг се засмя.

— Не ме бърка. Имам много лек сън: — Той се закашля. — Ако въобще спя.

— Това ми напомни — Тес бръкна в чантата си, — бях почти забравила. Нося ти някои подаръци.

— О?

— Един брой от нашето списание. Може би това ще ти помогне да заспиш.

— Едва ли. По-скоро ще ме държи буден. Обещавам да го прочета. От кора до кора.

— Ще те изпитам после. А, ето и това.

Тя му подаде кутийка капки против кашлица. Крейг изглеждаше приятно изненадан.

— Благодаря. Хората рядко ми носят нещо... освен скръбта си. — Той се прокашля. — Ще се пазиш, нали?

— И ти. — Неочаквано за себе си Тес добави: — Да благослови Бог.

Крейг кимна.

Тес гледаше как колата на лейтенанта се отдалечава. Преструвайки се, че тръгва по стъпалата към входа на своя блок, тя го изчака да завие зад ъгъла и бързо свърна в обратна посока надолу по улицата.

На витрината имаше реклама: „Бързи снимки“. Когато Тес отвори вратата, вътре се чу звън. Иззад щанда се изправи испанец, който нареждаше кутии с фотоленти. В гласа му не се долавяше акцент.

— Какво желаете, моля?

Тес се поколеба. Смуглата кожа на лицето му... Нещо ѝ напомняше... Кожата на Джоузеф. Бе приела тена му за слънчев загар.

Дали Джоузеф не е бил испанец? Това би обяснило испанската книга в библиотечката му.

— Видях, че проявявате филми за един час.

— Да, но се заплаща по-скъпо.

— Няма значение. — Тес извади фотоапарата си и му го подаде.
— Искam ги колкото е възможно по-скоро.

— Един момент. — Мъжът извади ролката, мина в задното помещение и след половин минута се върна. — Брат ми вече го проявява. Вашето име? — Той започна да попълва поръчката.

Тес му каза името и адреса. Той ѝ подаде квитанцията и попита:

— Желаете ли още нещо?

— Вие изглеждате... Говорите ли испански.

Продавачът се усмихна.

— Si senorita. Muy bien.

— Ако нямате нищо против, бихте ли ми казали какво означава това? — Тя измъкна бележника от чантата си и му показва заглавието, което беше записала.

— El Circulo del Cuello de la Paloma? Кръгът... не, пръстенът на шията на гълъба.

Тес се смръщи разочарована. Надяваше се, че заглавието ще ѝ подсказже съдържанието на книгата.

— А чували ли сте за книга с такова заглавие?

— Съжалявам, сеньорита, не съм.

— А това? — Тя му посочи името. — Абу Мухамад Али ибн Хазм ал-Андалуси. Защо името на автора е толкова дълго?

Той повдигна рамене.

— В Испания дългите имена се срещат често. Понякога включват и имената на родителите.

— Но Мухамад не е испанско име. Звучи като мюсюлманско. Арабско.

— Наистина.

— Ами това „ал-Андалуси“?

— Значи „Андалуски“ — от Андалусия.

— Това не е ли в Испания?

— Да. Най-южната част.

— Нищо не разбирам. Защо един арабин ще бъде „андалуски“?

Продавачът разтвори ръце.

— Моята родина има сложна история. — Той погледна часовника на стената. — Снимките ви ще са готови към пет.

— Ще дойда тогава. Благодаря ви.

— De nada.

Тес хукна обратно към къщи. Заклучи вратата зад себе си, грабна телефона и набра номера на редакцията. Докато чакаше, отвори гардероба и измъкна един куфар.

Секретарката отговори.

— Бети, тук е Тес. Уолтър свободен ли е?... Добре. Свържи ме... Уолтър, направи ми една услуга. Няма да бъда на работа за няколко дни. Можеш ли да минеш без мен?... Да, работя над статията. Не е за това. Личен въпрос. Ще отсъствам от града... Какво? Дали е заради Джоузеф? Е, добре, позна. Да не си започнал да четеш мисли?... Уолтър, трябва да го направя... Да се пазя? Има ли друго? Обещавам.

С облекчение Тес затвори телефона, примъкна куфара до бюрото и набра нов номер.

— Библиотеката? Справочния отдел, моля. — Докато чакаше, хвърли в куфара комплект чисти дрехи. — Справочният отдел? Аз съм журналист. Срокът ми изтича и ще ви бъда благодарна, ако проверите в компютъра дали имате една книга: „Кръгът“ или „Пръстенът на шията на гълъба“. — Междувременно донесе от банята резервен комплект тоалетни принадлежности и ги добави в куфара. — Не? Благодаря.

Затвори ципа на куфара и почувства празнота. Извади справочника и намери номера, който търсеше.

— Совалката на Тръмп? Искам едно място в шест часа за Вашингтон.

Тя се просна върху дивана, като се опита да подреди мислите си, и набра нов номер.

— Мамо? Пристигам тази вечер... Да, отдавна... Ще наваксаме... Добре съм, мамо. Слушай, доколкото си спомням, ти имаш известно влияние върху директора на Библиотеката на Конгреса. Нали татко го канеше на вечеря?... Добре. Обади му се, моля те. Питай дали е чувал за тази книга и може ли да ми я намери. — Тес продиктува заглавието. — Към осем. Или по-късно... Ще се опитам. Не знам точно. Няма нужда да ме чакаш за вечеря... Да. И аз те целувам.

Тес порови в телефонния си бележник и пак зашари по бутоните. Натискаше ги с неприязън.

— Брайън Хамилтън, моля... Така и предполагам. Винаги отсъства. Кажете му, че го търси Тереза Дрейк... Да, онзи Дрейк.

Името подежда като магическа пръчка. Или го уплаши. Както и да е, Брайън Хамилтън веднага се обади.

— Как си, Тес? — Гласът му беше спокоен. — Забравихме се.

— Не съвсем. Но сега искам да си припомним, Брайън. Лично.

— О? Да не би...?

— Ами да. Пристигам. Чакай ме у мама в осем довечера.

— Съжалявам, Тес, невъзможно е. Трябва да бъда на прием у съветския посланик.

— С всичкото ми уважение към съветския посланик...

— Точно така, уважение. Изведнъж се оказахме съюзници. Трябва да...

— Не ме прекъсвай, Брайън. Трябва да те видя.

— Но посланикът...

— Да върви на майната си — изпусна се Тес. — Ти обеща на татко да си до мен, когато имам нужда от помощ. Настоявам да изпълниш обещанието си.

— Настояваш? Звучи почти като заплаха.

— Заплаха? Брайън, аз не заплашвам, а ти гарантирам. Забрави ли, че съм журналист? Знаем и твоите тайни, както на баща ми. Може да се изкуша да напиша за тях. Ако не желаеш да се договорим.

— Хайде, Тес, да не пресилваме. Знаеш, че ние не...

— Просто ме чакай у мама. В осем.

Брайън се поколеба.

— Щом настояваш. Заради миналото и баща ти. Очаквам с нетърпение...

Тес затвори.

Точно в пет, изпотена от бързане, Тес домъкна куфара си до фотоателието. На звъна при влизането ѝ отново се появи испанецът.

Тес пусна куфара и си пое дъх с облекчение.

— Готови ли са снимките ми?

— Разбира се. Както сме написали — за един час. — Той бръкна в едно чекмедже. — Ето ги.

Тес бръкна да плати.

— Съжалявам, ако съм разсърдил приятеля ви.

— Приятелят ми?

— Човекът, когото бяхте пратили за снимките.

— Но аз...

— Преди месец погрешно дадохме едни сватбени снимки. Грешката беше моя. Забравих да поискам квитанцията. Оттогава не давам никакви снимки без...

— Ето квитанцията — Тес я подаде с трепереща ръка. — Правилно сте постъпили. Не съм прашала... Как изглеждаше?

— Със смугло лице. Малко над тридесетте. Добре облечен. — Човекът замълча за миг. — Много настояваше да му ги дам. Беше толкова ядосан, че се уплаших да не ме застави със сила да дам снимките. Посегнах под щанда — той извади бейзболна бухалка — за това. Ако се опита. Може би е забелязал. За щастие не се наложи. Точно в този миг влязоха трима клиенти. Той моментално напусна. — Продавачът потръпна. — Очите му бяха странни.

— Очите? — Тес потърси опора. — Какви бяха?

— Необикновени на цвят.

— Сиви?

— Да, синьорита.

Тес застина. Почувства слабост. Пусна парите на щанда и стисна пакета снимки, като с усилие овладя треперенето на ръцете си. Хукна към вратата.

— Правилно ли постъпих, синьорита?

— Абсолютно. Ще идвам само при вас.

Звънчето я изпрати. Оглеждайки улицата за такси, Тес внезапно усети, че очите ѝ търсят и друго.

Човекът, когото продавачът описа, прилича на Джоузеф. Но Джоузеф е мъртъв!

Тогава как?

Докато махаше за такси и се вмъкваше в колата, Тес се улови, че е възприела навика на Джоузеф. Оглеждаше се неспокойно на всички страни, за да провери дали някой не я следи.

ОТМЪСТИТЕЛНИТЕ ФУРИИ

Летище „Ла Гуардия“

Мрачният пътник на задната седалка в таксито се опитваше да не изпуска от поглед другото такси десет коли по-напред. Той беше тридесет и осем годишен, среден на ръст, с кестенява коса и банални черти на лицето, тъй невзрачен, че никой не успяваше да го запомни. Носеше обикновен, нескъп костюм, бяла риза и връзка на дискретно райе. Куфарчето му беше като хиляди други.

— Коя линия? — попита шофьорът.

Пътникът се поколеба, наблюдавайки следваното такси.

— Хей, приятел, коя линия, питам?

— Един момент да видя билета.

Отпред другото такси сви вдясно от рампата, заобиколи и ускори към паркинга. Минаха покрай табела с надписи „Совалка Тръмп“, „Делта“, „Норт-Уестърн“, „Совалка ПанАм“.

— Надясно — каза пътникът.

— Коя линия? — повтори шофьорът.

— Още не съм проверил билета.

Взирайки се напред, пътникът забеляза, че интересувашото го такси заобиколи паркинга, отмина табелите на „ПанАм“, „Делта“ и „Норт-Уестърн“ и приближи обширен нов корпус с червен надпис „Совалка «Тръмп»“.

— Спри ей там — каза пътникът.

Когато шофьорът спря зад колата пред терминала, пътникът вече беше проверил таскиметъра, добави таксата от моста и 20 процента бакшиш, мушна няколкото банкноти на шофьора и като грабна куфарчето си, изхвъркна от колата. Насочвайки се към автоматичната стъклена врата, той хвърли разсеян поглед наляво към жената, която плати на таксито и понесе куфара си към съседната врата.

Влязоха едновременно в сградата на терминала и се движеха почти успоредно един на друг, разделени от тълпа пристигнали пътници. Невзрачният мъж изчака край група скучни бизнесмени, като

се преструваше, че проверява билета си, докато наблюдаваше как жената се нарежда на опашката пред едно гише.

Опашката се движеше бързо — компанията гарантираше незабавно обслужване — и въпреки това жената нервничеше. Когато дойде нейният ред, тя бързо извади кредитна карта, подписа ваучера, грабна приготвения билет и хукна към изхода.

«Отлично!» — помисли си хамелеонът. Той свърна надясно през тълпата, следвайки обекта си. Когато стигна пункта за проверка на безопасността, тя вече беше отвън. Според правилата, за да мине, трябваше да представи билет. Но това не беше проблем. Хамелеонът носеше винаги един фиктивен, а и от опит знаеше, че служителите тук рядко си правеха труд да искат билет.

Постави куфарчето си на лентата към скенера. Униформеният служител го покани с жест към детектора за метал. По навик при работа не носеше нищо метално, дори монети или тока на колана. Часовникът му бе пластмасов. Детекторът остана безмълвен. Той премина отвъд и пое куфарчето си. Разбира се, то също не съдържаше нищо, което да възбуди подозрение. Само безинтересни документи. И никакво оръжие. В края на краищата неговата специалност беше проследяването. Нямаше нужда от оръжие, макар че в редки моменти се случваше непредвидени обстоятелства да го заставят да се отбранява — тогава бойното му изкуство впечатляваше на фона на невзрачния ръст и тегло.

Той ускори ход и се изкачи по ескалатора — просто един бизнесмен, забързан за самолета.

Пред него на просторното горно ниво жената крачеше още по-бързо. Той не желаше да я настига, а само я държеше в полезрението си. Погледна часовника си — шест без пет. Видя я как подава бордната си карта и изчезва в тунела към самолета.

Мъжът почака, докато затвори вратата към тунела, после през прозореца проследи отделянето на стълбата от самолета. Но и това не му беше достатъчно. Опитът го бе научил, че трябва да чака, докато самолетът излети.

Пет минути по-късно той призна дължимото на «Тръмп». Совалката излетя точно по разписание.

— Извинете — обърна се към съпровождащата стюардеса, — по кое време пристига във Вашингтон? — И усмихнато благодари, като чу

отговора.

Оставаше да направи само още едно. Упъти се към редицата телефони и набра междуградски номер.

— Питър, тук е Робърт.

И двете имена бяха фалшиви, в случай че — колкото и малко вероятно да е това — телефонът се подслушва или има някой наблизо. Никога не разчитай на късмета.

— Извинявай, че те накарах да чакаш, но приятелката ни имаше проблеми, докато се свърже с мен. Знам, че искаш да я видиш. Тя пристига със совалката на «Тръмп» на националното летище във Вашингтон в седем и седем минути. Можеш ли... Разчитах на теб, Питър, ти си мой човек. Знам, че ще се радва да те види.

Свършил работата си, той окачи слушалката и тръгна по обратния път през тълпата. Всъщност неговата работа никога не свършваше.

Той нямаше нищо против това. Мисията му беше много важна. Тя заемаше, всъщност обсебваше целия му ум и душа.

Първо, щом се върне в Манхатън, ще уреди да сложат подслушвателно устройство на телефона ѝ. Това не беше наложително до посещението ѝ в апартамента на Осемдесет и втора улица, когато стана ясно, че жената продължава да се интересува от смъртта на приятеля си. Ако го бяха монтирали още докато беше в моргата, щеше да знае, че се готви да лети до Вашингтон и да си спести следенето. Сега този пропуск ще бъде компенсиран. Може пътуването ѝ до Вашингтон да няма нищо общо с човека на име Джоузеф Мартин, но хамелеонът не можеше да разчита на «може би». Той трябваше да научи всичко, което знае тя.

Сега щеше да провери дали останалите от групата му са успели да проследят оня мъж, който се опита да отмъкне снимките от фотоателието. Той беше един от тримата, влезли тогава, докато мъжът спореше с испанеца. Беше го огледал добре. Най-интересни бяха сивите му очи.

Освен това, докато чакаше да му съобщят от Вашингтон кога се връща жената, можеше да се заеме с още нещо. Подозрително беше, че детективът, лейтенант Крейг, се интересува толкова от жертвата. Следствието бе възложено на отдел «Убийства», а не на «Издирване». Дали лейтенантът не се интересува всъщност от жената — той не

знаеше. Но щеше да научи. Задължително. Всичко за този детектив. Защото такъв упорит човек като лейтенант Крейг можеше да знае някои доста полезни неща.

По време на полета Тес се опита да подреди мислите си. Обикновено не понасяше добре излитането. Но снимките в чантата я изкушаваха. Тес не искаше да привлече вниманието. Все още не можеше да потисне безпокойството, че някой се беше опитал да ги открадне. След като огледа предпазливо съседа си, реши да отвори чантата. Мъжът до нея четеше списание. Тес отвори чантата, извади пакета със снимки и старателно разгледа заглавията на книгите. Когато сигналната лампичка за коланите изгасна, тя стана и бързо се насочи по пътеката към телефоните в предната част на салона. Пъхна фонокартата си и се свърза с любимата си книжарница «Странд» в долния край на Бродуей.

— Лестър? Как си?... Аз ли? Гласът ми е различен?... Малко съм замаяна. Обаждам се от самолета за Вашингтон... Не, по семейна работа. Слушай, направи ми една услуга. Предполагам че кредитът ми е все още добър. Всеки месец оставям цяло състояние при теб. Тук имам един списък. Готов ли си?

— За теб — винаги. Казвай заглавията.

— «Утехата на философията», «Диалози на Платон», «Второ пришествие», «Елеонора Аквитанска», «Изкуството на куртоазната любов», нещо на испански — звучи като «Пръстенът на шията на гълъба».

— Никога не съм го чувал.

— Имам още — Тес изреди останалите заглавия.

— Няма ли автори?

— Едва разчитам заглавията, камо ли авторите... Намери ми тези книги колкото може по-скоро.

— Нали знаеш, че имаме почти всичко.

— Изпрати ги... — за малко да каже адреса си в Сохо, но изведнъж, обхваната от подозрение при спомена за случая във фотоателието, промени намерението си и даде адреса на редакцията.

Със свит стомах тя постави слушалката и се върна на мястото си, без да обръща внимание на учудения поглед на съседа си.

Тес затвори очи, предусещайки със страх пристигането във Вашингтон и срещата с майка си.

Не точно с майка си, а със злия гений на нейния баща.

Това копеле.

Гаден убиец.

Шибаният Брайън Хамилтън.

Александрия, Вирджиния

Въпреки че слънцето тъкмо бе залязло, целият долен етаж на обширната къща в колониален стил бе ярко осветен и всички фенери пред нея бяха запалени. Таксито премина през отворената метална порта и тръгна бавно по алеята. Тес огледа храстите край оградата, обширните зелени поляни и многобройните цветни лехи, величествените дъбове, фонтанът, в който обичаше да гази. «Какъв разбойник бях» — помисли си тя и се усмихна.

Но усмивката ѝ се стопи, когато таксито приближи къщата и отпред изникна един сребрист ролс корниш, паркиран до белите стъпала, водещи към входа под колоните.

Колата беше с правителствени номера. Изправен до колата шофьорът внимателно наблюдаваше таксито.

Брайън Хамилтън беше пристигнал.

Тес слезе от таксито, поглеждайки мъжа до колата. Брайън трябва да му е дал описанието ѝ. Той кимна, отстъпи и я пропусна, като веднага насочи вниманието си към светлините на отдалечаващото се такси. «Определено е бодигард.» — помисли си Тес.

Тя се поколеба за миг пред входа, после натисна звънеца.

Отвори ѝ портиер в ливрея. Тес не си припомни лицето му.

— Идвам при мама.

— Знам, мис Дрейк. Казвам се Джонатан. — Той се усмихна церемониално. — Добре дошли. Очакват ви. Оставете ми куфара, ако обичате. — Той затвори вратата зад нея и с отекващи стъпки я съпроводи през обширното мраморно фоайе към всекидневната. Мимоходом Тес забеляза нов Матис на стената.

Портиерът плъзна безшумно дъбовата врата на дневната и в този момент майка ѝ се надига от канапето в стил регентство до камината. Тес се стареше да изглежда спокойна.

— Тереза, мила, чудесно е, че си тук. — Майка ѝ не одобряваше името, с което я наричаше баща ѝ. Стройна и елегантна, макар и на шестдесет, тя изглеждаше с десет години по-млада благодарение на многобройните пластични корекции, от които аристократичните ѝ черти бяха добили напрегнато изражение.

Както всяка вечер беше облечена официално, в рокля от шумоляща кехлибарена коприна и пълен набор бижута: диамантена огърлица и обеци, рубинена брошка, пръстен със сапфир на едната ръка и блестящ годежен пръстен и венчална халка на другата (въпреки че мъжът ѝ бе починал преди шест години, тя продължаваше да ги носи), изумрудена гривна и златен часовник «Пиаже».

— Наистина, чудесно. — Като повечето възпитанички на «Редклиф» в добрите стари времена преди девическият колеж да се слее изцяло (Господи, накъде отива светът?) с мъжкия в Харвард, тя се движеше изправена, сякаш имаше привързана дъска за гърба. С хрипливия си глас майка ѝ имаше навик да произнася подчертано някои думи. — Колко време мина. Много ми липсваше. Не трябва да скиташ толкова.

Докато изричаше това, приближи и докосна бегло бузите на Тес със задължителните превзети символични целувки.

— Да, мамо, и аз се радвам да те видя — усмихна се с усилие Тес.

— Джонатан ще отнесе куфара ти. Ела. Седни. Сигурно си изтощена от пътуването.

— Мамо, полетът от Ню Йорк е само един час.

— О, наистина? Тогава защо не се виждаме по-често?

— Много съм заета в работата. Знаеш ли, че едва успявам да отида до пералнята, камо ли...

— Пералнята? — майка ѝ отметна глава. — Ти сама ли...? О, все забравям, че искаш да си независима.

— Точно така — Тес се облегна на канапето с изящни орнаменти и огледа стаята, но Брайън Хамилтън не се виждаше. — Независима.

— А работата ти? Как върви списанийцето?

— Не е «списанийце», мамо. Мисля, че върши нещо за обществото.

— Е, така трябва. За околната среда? Нещо за замърсяването?

Тес кимна:

— Този проблем става все по-остър.

— Разбира се, на моята възраст, едва ли ще доживея... Няма значение, мила. Важното е, че си щастлива.

— Да, мамо — Тес се усмихна искрено. — Щастлива съм.

— Щом е тъй — майка ѝ приглади роклята и оправи колието си, — останалото няма значение.

Но думите ѝ прозвучаха неубедително. Тес забеляза как майка ѝ оглежда нейните маратонки, джинси и памучната ѝ блуза.

— Знам, че би предпочела да се обличам като...

— Дама. Сега сякаш идваш от спортно състезание. Можеше поне да си сложиш сутиен. Няма да си простя, че допуснах да учиш в университета в Джорджтаун.

Тес пламна.

— Не ти, а татко имаше думата.

— Добре, това е стар спор. Съжалявам, че повдигнах въпроса. По-добре да прием чай. — Майка ѝ посегна изящно към малко сребърно звънче.

Прислужница в униформа и боне внесе сребърен поднос с препечени филийки и пастет и го постави върху масичката. След нея се появи мъж в смокинг с друг поднос, върху който имаше чаши и японски чайник отпреди двеста години.

— Извинявай, че се забавих на телефона, Мелинда. Нали не възразяваш, че помогнах на Една да внесе чая?

— Разбира се, че не.

Той остави подноса и се усмихна на Тес. Беше преминал шестдесетте, но въпреки това имаше изправена стойка, гъста тъмна елегантно подстригана коса и ъгловато, по мъжки красиво лице.

Винаги излизаше добре на снимки. Вестниците обикновено не пропускаха да отбележат многобройните му отличия от Виетнам и легендарната му кариера във военния флот. Гласът му бе леко дрезгав, но с мек тембър като на телевизионен говорител.

— Как си, Тес? — той ѝ подаде ръка.

— Имам проблем, Брайън.

— Разбрах по телефона. Но първо... — той погледна към прислужницата.

Майка ѝ схвана погледа му.

— Благодаря, Една. Ще си налеем чая сами.

— Както желаете, мадам — Една се поклони и напусна стаята, като затвори вратата зад себе си.

— Да минем на въпроса — започна Тес. — Предполагам, че бързаш да се върнеш на приема, Брайън, затова ще бъда кратка.

— Тес, казах ти, че заради баща ти ще направя всичко за теб. Ние бяхме приятели.

— Но това не ти попречи да го пратиш в Бейрут.

— Моля ви, вашият разговор придобива неприятен тон — намеси се майка ѝ. — Нямам намерение да седя тук и...

— Добра идея, мамо. Защо не ни оставиш за малко? Трябва да поговорим.

— Не, Мелинда, остани тук. Време е да изясним нещата — той седна до майка ѝ и сложи ръката си върху нейната.

За първи път Тес заподозря, че между тях има нещо. Най-добрият приятел на баща ѝ? В същото време той го изпрати на смърт.

— Е, добре, нека бъдем трима.

— Баща ти се чувстваше отговорен като дипломат — каза Брайън. — Той прие тази отчаяна мисия в Бейрут, за да помогне за примирието между християните и мюсюлманите и техните отцепнически групи. В сърцето си той вярваше, че може да спре убийствата.

— Сякаш произнасяш реч. Същите думи прочетох във «Вашингтон Пост», когато загина татко. Но ти не им каза, че всъщност го бяхте изпратили да преговаря за доставка на оръжие за християнските милиции. Нито, че не успяхте да запазите това в тайна и мюсюлманите го отвлякоха, за да попречат на сделката.

— Това са само предположения, Тес.

— Не ме мисли за глупачка. Мюсюлманите искаха той да свидетелства за намесата на САЩ. Но въпреки мъченията, баща ми не признал. Били го, морили го с глад, накрая — като не проговорил — му прерязали гърлото и го изхвърлили в канавката. За назидание на американците.

— Тес, оръжието няма нищо общо с това. Той беше там чисто и просто като посредник в преговорите.

— Копеле, нищо в твоята работа не е чисто и просто.

Майка ѝ подскочи:

— Забранявам ти да държиш такъв език!

— Остави я да свърши, Мелинда, Трябва веднъж завинаги да изясним това.

— Знам, че ти му нареди да замине. Той не одобряваше, но можеше ли да откаже задача, поставена от Белия дом? Откъде знам ли? От телефонните му разговори. Освен това прегледах секретните документи, които донесе вкъщи. Направих копия, преди да ги унищожи.

— Но това е нарушение на държавната тайна. Законът предвижда сериозни наказания...

— Толкова ли сериозни, колкото случилото се с баща ми? Какво ще ми направиш? Ще ме пратиш в затвора? Не, разбира се. Защото ще говоря. Ако не искаш нов оръжеен скандал Иран-контри, ще трябва да ме убиеш!

— Престанете — скочи майка й. — Баща ти беше голям човек и няма да позволя да петниш името му. Както и репутацията на Брайън.

— Почакай, Мелинда — каза неочаквано спокойно Брайън и я хвана за ръката. — Тя клони към нещо. Тес, ако ми позволиш, карай направо. Какво, по дяволите, искаш от мен?

Тес въздъхна дълбоко и се опита да се овладее.

— Въпреки смяната на правителството, сигурна съм, че все още поддържаш връзките си по върховете.

— Така е.

— Между другото и в Съвета за национална сигурност.

— Безпочвени слухове.

— Брайън, време е за плащане на дълговете! Искam услуга за мълчанието. Не мога да ти простя, че изпрати баща ми на смърт, но се кълна — ако изпълниш молбата ми, никога повече няма да засягам тази тема.

— Примамливо предложение — героят от войната я погледна изпитателно. — Какъв е проблемът?

Тес изведнъж почувства слабост.

— Имам... имам... как да кажа... приятел.

Бавно, с прекъсвания, тя им разказа за срещите си с Джоузеф, за събитията след онази неделя в парка, моргата, неговото жилище. Накрая показва снимките от спалнята му.

Брайън ги разгледа внимателно.

— Странни неща. Да не е бил наркоман?

— Наркоман? Няма начин. Той дори не пиеше. Беше фанатик на тема здраве.

— Но сякаш се е укривал от някого. Какво искаш да направя?

— Да използваш връзките си във ФБР и ЦРУ. Мисля, че е бил испанец. Знам, че се е криел под фалшива самоличност. Във ФБР имат отпечатъците му. Прати ги на Интерпол. Все едно, че е свързано с безопасността на страната или нещо такова. Искam да знам кой е бил в действителност Джоузеф. И кой го уби! Кой се опитва да открадне снимките! А може би ме следи! И...

— Чакай — прекъсна я Брайън, — да не искаш да кажеш, че те следят?

— Просто не знам вече какво да мисля!

— Добре, успокой се. Тези фотографии... мога ли да ги взема, за да сменя копия?

— В никакъв случай. Повече няма да ги изпусна от очи.

— Не вярваш, че у мен ще са в безопасност?

— Като направя копия, ще ти ги пратя.

— Добре. Още един въпрос. Ти си го срещнала само три пъти, а се чувстваш задължена да откриеш убийците. Да не си се влюбила?

Тес пламна.

— Не е толкова просто. Той беше различен. Може да се каже, че бях загрижена. Но какво от това?

— Просто ме интересува мотивът.

— Моят мотив е справедливостта, Брайън. Какъвто би трябвало да е и твойт. Стига да не е свързан с продажба на оръжие за Бейрут.

Брайън стана.

— Ще ти се обадя скоро.

— Колкото по-скоро, толкова...

— Надявам се, че ще дойде ден да не ме мразиш.

— Това едва ли те интересува. Не. — Тес тръсна глава. — Не съм права. Имам едно подозрение, Брайън, и ако е вярно... за баща ми... и твоето отношение към мама... внимавай.

— Тереза! — плесна ръце майка й.

— Мамо, не се намесвай.

Брайън протегна ръка.

— Разбрахме се, нали?

— Ще ми помогнеш? Добре, разбрахме се. — Тя стисна ръката му, която този път не беше тъй твърда.

— При първа възможност.

— Като познавам способностите ти...

— Трябваше да станеш дипломат, Тес. Извинявай, Мелинда, имам още работа.

— И не забравяй приема на съветския посланик — добави Тес.

— Не съм забравил. Но реших да не ходя. Да върви на майната си. Разбира се — с цялото ми уважение.

Брайън изчезна зад дъбовата врата.

— Той каза...

— «На майната си»? За бога, мамо, той е воювал. Ако наистина го харесваш, ще ти се наложи да свикнеш с някои вулгарни изрази.

— Да благодарим на бога, че не се налага.

— Мамо, а татко не казваше ли «на майната си»?

— Да, но аз се правех, че не чувам.

Паркирал малко по-надолу от къщата, двойникът на хамелеона — също тъй небиещ на очи, среден на ръст и тегло, различаващ се само по пепелявата си коса — допиваше студеното кафе, скрил зад куфарчето на седалката 9-милиметров полуавтоматичен Браунинг. В куфарчето, свързана през гнездото на запалката към акумулатора на колата, имаше апаратура за подслушване на клетъчни радиотелефони. Използването на такива устройства беше противозаконно, но това ни най-малко не го тревожеше.

В действителност беше готов да наруши всеки закон, независимо от строгостта му. Той изпълняваше заповед. Задачата му засега вървеше гладко. Беше проследил с лекота младата жена от летището до тук. В момента друг член на групата поставяше подслушвателно устройство на телефона в къщата. После ще поставят подобни «буболечки» из цялата къща.

Но засега му се налагаше да прослушва всички близки разговори на честотата с апаратурата от колата. Периодично включваше скенера и се вслушваше в разговорите. Те не представляваха интерес за него. От време на време включваше двигателя на колата, за да поддържа акумулатора зареден. Без да изпуска от внимание къщата и особено

входа ѝ, той хвърляше по някой поглед напред и назад към улицата. В този елитен квартал полицията бе доста бдителна и беше напълно възможно някой патрул да се натъкне на него и да прояви интерес към заниманието му.

Това е един от проблемите на проследяването в тези луксозни предградия. Тук рядко някой паркираше на улицата. За щастие тази вечер в една къща малко по-надолу имаха гости или както казваха тук — прием — и не всички бяха успели да паркират на алеята зад оградата. Няколко кадилака и олдсмобила бяха останали на улицата зад него и макар че тъмният му форд таурус не бе от тяхната класа, той се надяваше, че ще може при нужда да убеди полицията, че е нает в последния момент от някой от гостите поради повреда в горивната помпа на кадилака му. Но имаше късмет. Никаква полицейска кола не се мярна.

Внезапно се напрегна. От алеята към къщата, която наблюдаваше, излезе ролс корниш и тръгна в обратна посока. Той грабна бинокъла за нощно наблюдение от задната седалка, огледа колата и забеляза успокоен, че вътре бяха отново само шофьорът и мъжът отзад. Колата имаше правителствен номер. Интересно. Записа номера, за да го провери по-късно. Но тъй като жената не беше в колата, той продължи наблюдението на къщата.

Изведнъж апаратурата му записука, после се чу отчетлив глас, вероятно от телефона на току-що отминалата кола.

«Ало. Моля ви, г-н Чатъм. Търси го Брайън Хамилтън. Знам, че е късно. Не бих го безпокоил, но е важно. Предайте му, моля.»

Наблюдателят се вслуша. Ерик Чатъм? Директорът на ФБР? А Брайън Хамилтън беше бившият държавен секретар, а сега съветник на президента и член на Съвета за национална сигурност.

Важни фигури.

«Брайън?» — попита отсреща дълбок глас, уморен и изненадан. — «Тъкмо си обличах пижамата. Какво става? Секретарят ми каза, че е важно.»

«Извинявай. Натъкнах се на нещо, за което искам да поговорим.»

«Сега? Не може ли да почака до утре? В кабинета? Доста съм зает, но мога да ти отделя петнадесет минути преди обед.»

«Трябват ми повече. Насаме.» С отдалечаването на колата гласът ставаше по-глух. «Има връзка с един ваш случай. Но всъщност е личен

въпрос — отнася се до Ремингтън Дрейк, жена му и дъщеря му.»

«Ремингтън Дрейк! Боже. И тази услуга е важна?»

«За мен — да. Много важна» — отвърна Брайън.“

„Е щом е услуга. Ти си ми помагал не един път, а Ремингтън Дрейк ми бе приятел. За колко време можеш да дойдеш?“

„Десет минути.“

„Чакам те.“

„Благодаря ти за съдействието, Ерик.“

„Не бързай. Още не съм ти оказал никакво съдействие.“

„Имам доверие в теб. След десет минути.“

Разговорът свърши.

Съгледвачът се беше заслушал, като се опитваше да схване смисъла на казаното. Може би затова не обърна достатъчно внимание на лекия шум от забързани стъпки. Беше оставил прозореца отворен заради горещината. Не можеше да се възползва от климатичната инсталация, защото тогава трябваше да остави двигателя да работи и можеше да привлече вниманието.

Когато се обърна, срещу главата му зейна дулото на пистолет калибър 22. Нямаше време да посегне към браунинга. През заглушителя се чу само едно „плюк“ и съгледвачът рухна. Куршумът беше много малък, за да го убие. Зашеметен от болка, той все пак остана в съзнание. Усети как убиецът отвори вратата, сграбчи и избута тялото му на пода пред другата седалка, включи двигателя и потегли.

Свит на пода, заслепен от кръвта, съгледвачът мислеше, че с нея изтича животът му. В черепа му сякаш бе забит гвоздей. Смътно осъзнаваше, че беше още жив само заради малкия калибър на пистолета. Но друг пистолет, дори със заглушител, щеше да произведе достатъчно отчетлив звук, за да привлече вниманието на някой от разотиващите се гости на приема. Докато този — калибър двадесет и две със заглушител и със специално намален „беззвучен“ заряд — беше възможно най-тихият.

Унесен, съгледвачът почувства как колата завива. През ужасната болка в главата му се промъкна слаба надежда за живот.

Да оживее?

Майтап. С такава рана. Няма начин. Но той знае, че съм още жив. Чува хриповете ми. Защо не ме довърши с втори изстрел?

Може би е новак?

Не. Не беше новак.

Когато се обърна и срещна насочения пистолет, съгледвачът беше забелязал странната му форма отгоре. Явно имаше монтирана пластина, която отклонява газовата струя от изстрела и не допуска автоматично презареждане, за да намали допълнително шума. Така пистолетът не можеше автоматично да се зареди след изстрела. Затова убиецът не натисна повторно спусъка.

Беше професионалист. Много добър! Отлично трениран и опитен убиец. Нямаше нужда от втори изстрел. Трябваше му само време.

Издайки в унес, раненият започна да се моли пламенно. Нищо друго не можеше да направи. Освен да спаси душата си. Единствената му утеха бе, че няма да го разпитват. Въпреки това съжаляваше, че не може да попречи на убиеца да го претърси и да намери пръстена в джоба.

Внезапно усети колата да спира. Наблизо спря друга. Убиецът отвори вратата и излезе.

Да не би да се готвят да ме оставят тук да умра?

Надеждата съживи пулса му. Може би ще успее да се измъкне от колата. Може би някой ще му помогне, ще го откара в болница.

Но следващото, което чу, бе звук от разплискване. Усети как течност с остра миризма го облива и попива в дрехите му.

Не!

Последният звук в ушите му бе драсването на клечката и свистенето на лумналия бензин. Пламъците изпълниха колата и обхванаха тялото му. „Не! Господи!“ Обезумял от болка, той пламенно се молеше. „Господи, който си на небесата...!“ Волята му бе толкова силна, че стигна чак до „и избави нас от лукавия“ преди огънят да го погълне безвъзвратно.

— Въпреки достойното за съжаление развитие на вечерта, наистина се радвам, че дойде. Надявам се, като се напиш, да се почувстваш по-добре.

— Благодаря, мамо — усмихна се Тес. — И аз се радвам, че те видях. Но едва ли ще се наспя. Трябва да обмисля доста неща.

— Почети нещо. Четенето ми помага да заспя. О! — майка й внезапно спря на стълбата. — Съвсем забравих. Директорът на

библиотеката на Конгреса намери онази книга и ми я изпрати. — Тя тръгна надолу. — Остана в дневната. Заглавието всъщност е „Колието на гълъба“.

Книгата миришеше на старост. Тес я отвори бързо и с облекчение забеляза, че е на английски.

— Благодаря, мамо. Наистина, страшно съм ти благодарна.

— Никога не съм виждала някой да се развълнува толкова от вида на една книга. Видя ми се твърде безинтересна.

— Напротив, мамо — Тес почти искаше да изтича в стаята си, но се застави да изкачи бавно стълбата, съпровождайки майка си. Те спряха пред нейната врата в дългия коридор с картини на френски импресионисти.

— Лека нощ, мамо. Извинявай за сцената, но просто не можеш да си представиш какво преживях напоследък. Обещавам да не те тревожа повече.

Майка ѝ беше изненадана и развълнувана. Гласът ѝ трепна.

— Не се извинявай, мила. Бог ми е свидетел, ти си всичко, което имам. Помни, че никога няма да престана да те обичам, колкото и сцени да правиш. Винаги си добре дошла тук. Ще направя всичко, за да ти помогна. — Внезапно тя целуна Тес. Не с онова официално докосване на бузите, а истински — силно и нежно.

Тес изтри една сълза.

— Помня, мамо. Аз... не го казвам често... Обичам те.

— Знам, мила. Винаги съм го знаела. Наспи се хубаво сега. Като станеш, обади ми се да закусим заедно.

Тес се разхълца, бършейки сълзите по бузите си.

— Не искам да плачеш.

— Знам, мамо. Чувствата винаги са те притеснявали.

— Не толкова чувствата, а излагането им на показ. Това е първото, което една съпруга на дипломат се учи да различава.

— За съжаление аз не съм съпруга на дипломат, а просто негова дъщеря.

— Не „просто дъщеря“, а дъщерята на Ремингтън Дрейк. Ти си създадена от баща си и мен. Уважавай наследството си. Бъди силна.

— Обещавам, мамо.

— И помни, че те обичам.

Тес я гледаше как се отдалечава по коридора с леко неуверена походка — една уморена, остаряла, но все още гордо изправена жена.

Икономът беше разопаковал куфара ѝ и поставил пижамата до възглавницата. Тес огледа стаята, която беше нейна откакто се помнеше. Смесица от спомени нахлу в главата ѝ като струпани една върху друга прозрачни снимки, отразяващи различни мигове от младежките ѝ години: детското ѝ легло, къщичката за кукли (беше я направил баща ѝ), плюшените играчки, после бейзболната ѝ ръкавица, ракетата и топката за тенис, плакатите на известни спортисти, последвани от рок-звезди и колекцията от плочи, учебниците от колежа (беше отказала да живее в общежитието, за да бъде по-близо до баща си).

Всичко си беше отишло. Загубено завинаги.

С усилие Тес потисна носталгичната тръпка. За друго бе дошла тук. Тя отвори книгата.

„Колието на гълъба“. Преводът на А. Р. Найкъл беше от 1931 г. Прелиствайки предговора, Тес узна, че авторът Ибн Хазм — арабин от Северна Африка, преселил се в Южна Испания — написал този трактат върху куртоазната любов в 1022 г.

Внезапно Тес си спомни, че и „Диалозите на Платон“ бяха в библиотеката на Джоузеф. И как той настояваше, че не могат да имат физическа връзка помежду си, а само платоническа. „Така е по-добре“ — беше казал той. — „Защото е завинаги“.

Тя включи нощната лампа, натрупа възглавници на леглото, излегна се и запрелиства книгата по-нататък. Ясно защо се беше сторила скучна на майка ѝ. Книгата не беше роман, а пространно есе. Високопарният превод се опитваше да възпроизведе атмосферата на средновековна Испания. Изобилстваше с поучения и отвлечени размишления.

Според предговора „Колието на гълъба“ била много популярна и често преписвана в онези дни преди началото на книгопечатането. Разпространила се в цяла Испания и стигнала до Южна Франция, където в средата на дванадесети век станала един от източниците на идеализирания възглед за отношенията между мъжа и жената, известен като куртоазна любов.

Имаше и такава — „Изкуството на куртоазната любов“ — сред книгите на Джоузеф, спомни си Тес. Но защо е бил запленил от нея?

По-нататък Тес прочете, че привърженичка и поддръжничка на куртоазната любов била кралицата на Франция Елеонора Аквитанска (и такава книга имаше в стаята на Джоузеф!), а по-късно и дъщеря ѝ Мари Френска. Те събирали в двора си поети и менестрели^[1] и ги вдъхновявали да съчиняват стихове и песни в прослава на една сложна ритуална система от префинени правила за поведение между мъжете и жените.

Докато едни от привържениците на тази старинна традиция приемали куртоазната любов като форма на ухажване, прелюдия към плътската, други твърдели, че плътската любов е нечиста, груба. Според автора на „Колието на гълъба“ истинската любов няма нищо общо с физическото привличане; тя е привличане между сродни, близки души. Някога — в един предходен живот — те са съществували в хармония. „Нещо като небесен живот.“ — помисли си Тес. В земния свят тези души се раждат разделени, обречени да се търсят и да не намерят щастие, докато не се срещнат отново. И както предходната им неземна връзка е била неплътска, така и връзката в този свят трябва да остане чиста и непорочна, чужда на телесната вулгарност. Идеята за небесното изначално съществуване очевидно е дошла от диалозите на Платон, затова представата за неплътско, чисто духовно привличане между мъж и жена била известна като „платоническа любов“.

Четейки, Тес несъзнателно изпита отново внезапното чувство за духовна общност при първата среща с Джоузеф в асансьора миналата сряда.

Само седмица ли беше изминала?

Но то не беше само духовна близост. Много повече. Привличане. Мощно. Това, което романтиците наричат любов от пръв поглед, но според отдавна изчезналият автор на „Колието на гълъба“ беше всъщност любов от втори поглед.

Чиста теория. Умозрителни заключения. Изобщо не можеха да обяснят непреодолимото желание на Тес.

Куртоазна любов? Платон? Защо Джоузеф бе обсебен от подобни идеи?

Тес погледна часовника си и с изненада видя, че е почти два след полунощ. Внезапно се почувства изтощена и реши да опита да поспи.

Но докато сваляше блузата си, забеляза телефона. Поколеба се за миг. Трябваше да позвъни у дома да прослуша оставените съобщения.

Тес набра номера си и изслуша дежурното съобщение, записано със собствения ѝ глас: „Домът на Тес. В момента отсъствам. Моля оставете съобщение след сигнала.“ Веднага след това набра рождената си дата — 24 — програмираната парола за достъп до записаните от телефонния секретар съобщения.

Веднага разпозна мрачния мъжки глас: „Тес, тук е лейтенант Крейг. Часът е пет и четвърт. Обади ми се веднага в службата.“

Сигнал, отбелязващ край на съобщението.

„Пак е Крейг. Шест и половина. Обади се веднага.“

Нов сигнал.

Настойчивостта в гласа на лейтенанта я разтревожи. Тя почти посегна да прекъсне връзката, за да му се обади, но потисна импулса си, решила да изчака края на записа.

„Лейтенант Крейг. Почти седем е. Къде си, по дяволите? Обади ми се.“

Три сигнала отбелязаха края на съобщенията. Тес извади от чантата си визитната картичка на Крейг. Не може да е в службата по това време, реши тя и набра домашния номер.

След петия сигнал започна да подозира, че все пак е в службата. Вече се канеше да затвори и да позвъни там, когато един пресипнал глас каза „Ало“ и се закашля.

Тес отново притисна слушалката към ухото си.

— Аз съм. Извинявай, ако те събудих...

— Къде беше? Боже, караш ме да се тревожа.

— Аз съм в Александрия, Вирджиния — Тес долавяше в слушалката звуци от оркестър, хор и сопрано.

— Александрия? Какво правиш там? — Сопраното се сниши, после се извиси отново.

— Тук живее майка ми. Взех совалката в шест часа. Майка ми има познат в библиотеката на Конгреса и... — Тес се поколеба, защото не искаше Крейг да научи за влиятелните връзки на майка ѝ в правителствените кръгове, наследени от нейния съпруг. — Опера ли слушаш?

— „Мадам Бътерфлай“ от Пучини. Чакай да намаля. След миг музиката спря.

— Не знаех, че харесваш операта.

— Слушай, никога повече не заминавай по този начин! Без да предупредиш! Трябваше да знам къде да те намеря. Помислих, че ти се е случило нещо, като не се обади.

— Почти позна.

— Какво?

— Снимките, които направих в жилището на Джоузеф. Оставих да ги промият в едно фотоателие и когато отидох да ги взема, ми казаха, че някакъв мъж се опитал да ги получи от мое име.

— Исусе.

— Трябва да ме е проследил от апартамента на Джоузеф до ателието — как иначе щеше да знае за снимките.

— Дяволски логично — изкашля се лейтенантът. — Виждаш ли защо искам да поддържаш връзка с мен. Трябва всеки миг да знам къде си и какво правиш. Може да стане опасно.

— Има още. По описание мъжът прилича на Джоузеф. Със сиви очи. Възможно ли е да съм сбъркала в моргата? Възможно ли е Джоузеф да е жив?

— Не, Тес, не си сбъркала. Мога да гарантирам. Който и да е бил този мъж, не е Джоузеф.

— Но как може да си сигурен? Ами сивите му очи?

— Съвпадение.

— Нали сам каза, че белегът на ръката не е достатъчен за сигурно разпознаване. Той също може да е съвпадение. Щом ФБР няма отпечатъците му...

— Тес, ние имаме отпечатъците му. Това бе една от причините да те потърся.

— От ФБР ли? Те знаят кой е Джоузеф?

— Не. От нашата лаборатория. Отпечатъците в жилището на Джоузеф съвпадат с отпечатъците, снети от необгорената ръка на трупа в моргата. А също и с отпечатъците върху бюрото му в „Документално видео“. Това потвърждава разпознаването, Тес. Джоузеф е бил убит в парка.

Краката на Тес се подкосиха. Тя се свлече на леглото и направо я втресе. Потегли чаршафа и се уви в него. След инцидента със снимките, страхът, че някой я следи, се бе смекчил от надеждата, че това може да е Джоузеф, че той е жив.

Сега трябваше отново да преживее болката. Лежеше почти без дъх, със свит на топка стомах и замаяна глава.

— Тес?

— Тук съм. Аз... Не, нищо ми няма.

— За момент се уплаших... Извинявай. Май трябваше по-деликатно...

— Няма значение. Единственото, което е важно сега, е да открием кой уби Джоузеф и защо — добави Тес с горчивина. — Ти каза, че отпечатъците са една от причините да ми позвъниш. Какво е другото?

— Снимките. Добре, че ги взе и добре, че не са ги дали на онзи мъж.

— Какво се е случило?

— Някой се е вмъкнал в жилището на Джоузеф. Спалнята е напълно опожарена.

Тес подскочи.

— Опожарена?

— Почти целият етаж изгоря. Цяло чудо е, че няма жертви.

— Господи! Кога е станало това?

— Вчера в четири следобяд.

— По същото време се опитаха да отмъкнат снимките ми.

— И сега те са единственото запазено свидетелство от стаята на Джоузеф — каза Крейг.

— Но нали от „Убийства“ са били там преди нас и са направили снимки.

— Сняли са само отпечатъци. Все пак там не беше извършено престъпление. Фотографът отишъл после, но било твърде късно.

— Ама че работа.

— Затова пази снимките. Скрый ги. Направи нови копия от негативите. Връщаш ли се утре?

— Още не знам. Трябва да проверя още нещо.

— Тогава ми прати копията с федералната бърза поща. — Крейг продиктува адреса на службата си. — Има още един проблем.

— Не искам повече да слушам.

— Огледах жилището след потушаването на пожара. Мястото на библиотеката. Както предполагах, всичко бе изгоряло — само пепел. Но барелефът беше мраморен — можеше да се пукне, но да изгори...

Нямаше го, Тес. Беше изчезнал! Подпалвачите са го взели. Не разбирам какво става, но искам да ми обещаеш. Заклевам те. Пази се.

Северен Атлантик, източно от Мейн

Катерът „Морски вълк“ от бреговата охрана на САЩ, тръгнал от Портланд, цепеше с пълна скорост начупената повърхност на океана. Облаци скриваха луната и звездите и правеха нощта по-тъмна. Обектът на мисията беше далече, но в командната кабина капитанът Питър О’Мали вече го виждаше като петънце на екрана на радара.

— Дистанция петнадесет километра — докладва помощникът. — От въздушното разузнаване като че ли са прави. Сбъркал е курса. Скоростта е минимална.

О’Мали кимна. Бяха го открили преди шест часа група изстребители F-15 от въздушната отбрана, изпълняваща тренировъчен нощен полет във въздушния коридор край бреговете на Нова Англия. Командирът беше докладвал за непознатия обект и беше получил разрешение да се свърже с кораба, но опитите му бяха безуспешни.

Групата получи заповед да направи визуален оглед. Радиомълчанието на кораба и странното му бавно блуждаещо придвижване в близост до териториалните води на Съединените щати бяха обезпокоителни. От безопасно разстояние с помощта на приборите за нощно наблюдение командирът на групата установи, че корабът беше голям риболовен траулер. На кърмата с големи букви бе изписано името му: „Бронзова камбана“, порт Пусан, Южна Корея.

Но по-тревожно от курса на траулера към американски води беше пълното му затъмнение. Липсваха дори задължителните сигнални светлини, изисквани от правилата за безопасност на морското корабоплаване.

Разтревожен, командирът докладва в базата и поиска допълнителни инструкции. Ситуацията ставаше деликатна. Възможен беше международен инцидент. Едно погрешно решение можеше да струва нечия глава.

Тъй като корабът не беше военен, не се налагаше незабавна намеса на военните. Затова от базата се свързаха с бреговата охрана. Катерът на О’Мали беше най-близо до траулера, затова „Морски вълк“ бе изпратен веднага натам.

И сега, пет часа след получаването на заповедта, капитанът О'Мали — червенокос ветеран с двадесетгодишна служба зад гърба си и семейство с две дъщери в Портланд — намръщено наблюдаваше петното, което проблясваше на екрана на радара.

— Ето го, капитане. Тъкмо навлиза в двестамилната зона. Вече е в наши води.

— И продължава да лежи на дрейф — гласът на О'Мали звучеше мрачно. — Още ли не отговаря на нашите повиквания по радиото?

— Тъй вярно, капитане.

О'Мали въздъхна.

— Бойна готовност.

— Ест, капитане — помощникът включи алармения сигнал.

През корпуса на катера сигнала се чуваше приглушен, но долу, подгонен от пронизителния звук, екипажът скочи на крак.

— Проблеми ли очаквате?

— Сигурно ще има проблеми. Очевидно нещо не е в ред. Въпросът е кой ще има проблеми — ние или траулера. Да дойде екипажът за абордаж.

— Да, капитане.

— Въоръжени. И пригответе „Зодиак“.

— Ест, капитане.

О'Мали продължи да се взира в радара. Половин час по-късно на екрана на уреда за нощно наблюдение изникна огромният корпус на южнокорейския кораб, поклатан от вълните на около километър пред катера.

Лейтенантът възкликна:

— От въздушното разузнаване бяха прави. Не съм виждал потъмен кораб.

— Още ли не отговаря на радиосигналите?

— Страхувам се, че не, сър.

— Опитайте с мегафона.

Офицерът за свръзка излезе на палубата и започна да изстрелва въпроси през разговорната тръба:

— Хей вие, „Бронзова камбана“, чувате ли ме? Хей, отговорете! Вие сте навлезли в териториалните води на Съединените щати... Имате ли нужда от помощ?

— Остави — викна О'Мали. — Вземи групата на „Зодиак“. С пълно въоръжение — берети, М-16 и прикритие с картечници от палубата при прехвърлянето на траулера. Също и с малокалибрени оръдия.

— Ест, капитане.

„Зодиак“ — надуваема лодка с извънбордов двигател — се понесе към траулера. Седмината от екипажа ѝ държаха автоматите М-16 насочени, готови за всякакви изненади. Докато мятаха куките и закачаха въжените стълби за корпуса на траулера, О'Мали тихо се молеше всичко да мине благополучно и дори мислено се прекръсти. Хората от щурмовата група с готово за стрелба оръжие пъргаво се заизкачваха по стълбите и изчезнаха зад борда на траулера.

О'Мали затаи дъх. Съжаляваше, че правилникът го задължава да остане на кораба. Портативният радиотелефон до него изпука:

— Капитане?

Той го сграбчи.

— Чувам те добре. Докладвай.

— Сър, палубата е пуста.

— Бъдете нащрек. Поставете постове. Проверете долните палуби.

— Прието, капитане.

Изминаха нови напрегнати десет минути. На палубата на траулера блеснаха светлини. Радиото отново изпука:

— Капитане, няма никой. Траулерът е съвсем пуст.

Следващият въпрос изглеждаше излишен. Хората сигурно щяха да докладват. Но той беше длъжен да попита:

— Натъкнахте ли се на трупове?

— Не, капитане. Никакви хора — нито живи, нито мъртви. Корабът е изоставен, сякаш са го нападнали духове.

— Какво искаш да кажеш?

— В каюткомпанията телевизорът работи. По каютите има включени радиоприемници. Чинии с храна в столовата. Каквото и да е станало, било е внезапно, сър.

— Има ли повреди по траулера? Следи от пожар, заради който да са напуснали кораба?

— Никакви, сър. Спасителните лодки са налице.

— Прието. А моторното отделение?

— Двигателите бяха спрени, сър, но ги пуснахме.

— Гориво?

— Резервоарите са наполовина пълни.

— А УКВ-радиостанцията?

— Беше изключена, сър, но е напълно исправна. Можели са да изпратят „Мейдей“ (сигнал за бедствие), ако са искали.

— Няма сведения някой да е приел такъв сигнал. Продължавайте проверката.

— Ест, сър.

О'Мали остави радиотелефона и се вгледа умислен в светлините на траулера. Чувал беше много истории за изоставени кораби в морето. Обясненията най-често бяха съвсем банални: ръждясало корито, зарязано по поръчка на собственика, за да му вземе застраховката, но за беда останало да плава; яhti, плячкосани от пирати, избили и изхвърлили пътниците зад борда; рибарски кораб, използван от трафиканти на наркотици, изоставен при опасност от проверка на Службата за борба с наркотрафика...

Въпреки че бе добре запознат с докладите за инцидентите, за цялата си продължителна служба в бреговата охрана капитан О'Мали никога не беше срещал действително изоставен кораб, ако не се смятат баржите, налетели на рифове при буря. Но кораб, изоставен в пълна исправност в спокойно море? Той поклати глава. Не вярваше на историите за изгубени облози с Дявола, за „Летящия холандец“, за пришълци от други светове, които отвличат хора, за тунели във времето или за Бермудския триъгълник — всички тези смехотворни измислици на задните страници на рекламните вестничета от супермаркетите. Станала е някаква ужасна грешка тук, но тя сигурно има логическо обяснение и Господ му е свидетел, че ще го открие.

Той се обърна към помощника си:

— Свържи се с щаба в Портланд. Кажи им, че сме на мястото. Поискай да пратят още един катер. Да потърсят съдействие от местните полицейски власти, може би и от ФБР. Сигурен съм, че са помислили за това... по-добре да уведомят собственика на „Бронзова камбана“.

— Веднага, капитане.

О'Мали отново потъна в мисли, загледан в траулера. Трябваше да предвиди толкова неща. Не може да го остави с хората си на борда,

но щом пристигне вторият катер, един от тях трябва да започне издирване на хората наоколо. На зазоряване ще се включи и въздушното разузнаване. А междувременно траулерът ще бъде ескортиран до Портланд за по-нататъшно разследване.

Радиотелефонът отново се обади.

— Все още нищо, капитане. Огледахме навсякъде, включително и товарния трюм. Имали са добър улов. Трюмът е почти пълен.

Една мисъл прониза главата на О'Мали.

— Пълен ли? С какво са ловили рибата?

— Те използват мрежи, сър.

— Да, но какви мрежи?

— По дяволите, разбирам какво искате да кажете, сър. Един момент.

Минутата трая доста дълго.

— Прав бяхте сър. Копелетата са използвали дрифтерна мрежа.

Вбесен, О'Мали стисна пулта с такава сила, че кокалчетата му побеляха. Дрифтерна мрежа. Разбира се. Корейците, тайванците и японците бяха станали печално известни с обичая си да ловят в международните води на Северния Атлантис с найлонови мрежи, простиращи се на десетки мили зад траулера. По последни оценки в Северния Атлантически океан се използваша общо над тридесет хиляди мили такива мрежи, които изгребваха на практика всяко живо същество, оставяйки безжизнена пустош подире си. Те бяха предназначени да улавят огромни количества туна и калмари. В резултат на това тези видове бяха на изчезване. Но в мрежите попадаха също делфини, китове, костенурки — същества, които периодично трябваше да излизат на повърхността, за да дишат, и които бяха обречени. При изтеглянето на мрежата труповете им се изхвърляха.

Едва сдържайки гнева си, той попита:

— Мрежата във водата ли е още?

— Да, сър.

— Изтеглете я. Вкарайте я вътре. Ще откараме траулера в Портланд. Няма нужда да я влачим отзад.

— Ще предам, сър.

Вътрешно капитанът кипеше, наблюдавайки мрачно траулера.

От радиотелефона отново долетя глас:

— Мили Боже! Капитане! О, Исусе... — човекът отсреща сякаш щеше да повърне.

— Какво става? Какво има?

— Изтегляме мрежата. Колко риба... И делфини, о, Господи. Никога не съм виждал толкова! Мъртви! Всички са умрели! Заплетени в мрежата! Кошмар! Екипажът!

— Какво? Повтори!

— Екипажът. Двадесет! Тридесет! Има още! Небесни Боже! Ето къде са били — вързани в мрежата. Като делфините и...

Звукът, който последва, беше красноречив. Офицерът от бреговата охрана повръщаше.

Бруклин

Надписът на таблото, поставено пред основното училище „Сейнт Томас Мор“, гласеше:

Затворено. Не преминавай. Собственост на „F&S — недвижими имоти“.

На него бе залепен лист, върху който можеше да се прочете, че районът е предназначен за строеж на жилищни блокове. Друг надпис — на входната врата на училището — обявяваше:

Предстоящо събаряне, бъдещ многоетажен жилищен комплекс.

Училището — триетажна постройка от мръснокафяви тухли — беше построено през 1910 г. Електрическата, водопроводната и отоплителната му системи бяха вече толкова износени, че скъпият ремонт не беше по силите на местната епархия и тя трябваше да го продаде и да прехвърли учениците-католици от района в и без това пренаселеното училище „Сейнт Ендрю“ на две мили оттук. Родителите, които бяха учили в „Сейнт Томас Мор“ и бяха пратили после децата си в него, недоволстваха, но както казваше епископът в писмо, прочетено от пастора по време на неделната служба — Църквата изпитва сериозни финансови затруднения. За съжаление трябваше да се правят жертви не само тук, но почти във всички епархии в страната. Вярващите и даренията намаляваха.

В осем часа вечерта три коли спряха на паркинга край училището. Бяха огромни черни американски лимузини, всяка с жълт надпис „S&F — недвижими имоти“ отстрани. От всяка кола излязоха

по двама мъже и се поздравиха с кимване. Всички бяха под или малко над четиридесетте и носеха тъмни костюми. Петимата бяха с папки, а шестият — с обемисто метално куфарче. Те погледнаха някога оживената сграда и закованите с шперплат прозорци.

— Жалко — каза един от мъжете.

— Нищо не е вечно — отвърна друг.

— Нищо ли?

— Поне от земните неща.

— Точно така — каза третият мъж.

— Ясно какъв е изводът — каза четвъртият.

— Нужни са дарения — кимна петият.

— Донесе ли ключа — попита шестият с куфарчето.

Първият потупа джоба на самото си.

Те приближиха входа, изчакаха първият да отключи и влязоха през скърцащата врата, като постепенно привикваха с тъмнината, миризмата на прах и плесен.

Първият затвори вратата и отново я заключи. Стана още по-тъмно. Гласът му проехтя в опустялата сграда:

— Предполагам, че стаята няма значение.

— По-добре на втория етаж — каза мъжът с куфарчето. — За да не ни подслушат през прозореца. В някои от тях забелязах процепи.

— Съгласен. Въпреки това проверете и този етаж — обади се вторият мъж.

— Разбира се — съгласи се първият.

Четирима огледаха класните стаи, staите за почивка, склада и различните шкафове, петият провери задната врата, а шестият — мазето. Чак тогава се изкачиха по скърцащата стълба.

През цялото време първият мъж имаше усещането, че се вмъкват неканени в обител, попивала повече от осемдесет години в стените си буен детски смях, че наоколо сякаш витаят... как да се изрази... духове, чието единствено желание е да ги оставят да се наиграват тук през тяхното последно лято. Сантименталност, помисли си той, но с професия като неговата, изискваща много често цинизъм, можеше да си позволи няколко секунди сантименталност. Той беше онзи среден на ръст и тегло, незабележим хамелеон, който проследи Тес предния ден до летището „Ла Гуардия“.

Достигайки втория етаж, мъжът погледна водещата нагоре стълба, отворените врати на стаяте вляво и вдясно по коридора и реши да се довери на мъжа с куфарчето.

— Коя стая избирате?

— Онази вляво, над паркинга.

— Както кажете.

— Но първо — мъжът с куфарчето посочи последния етаж.

— Наистина ли смятате, че е нужно? Стълбата е покрита с непокътнат прах.

— Научен съм да проверявам. Вие сте специалист по проследяване, а аз...

Първият кимна.

— И го правите отлично.

— Благодаря за комплимента — очите на мъжа с куфарчето светнаха.

— Аз ще проверя горния етаж, останалите обиколете стаяте на този, и тъй като все пак бързаме, може ли вие...?

— Да, ще настройа апаратурата.

След пет минути, като не откри никого на третия етаж, първият мъж слезе и се присъедини към останалите в стаята. Мястото не бе избрано случайно. Едва ли врагът щеше да успее да ги проследи дотук. По-вероятно беше — въпреки заключената врата и закованите прозорци — някой наркоман или бездомник да е успял да се промъкне и намери убежище тук. Дори наркоман би могъл да схване смисъла на разговора им и да стане информатор.

Но мъжът не забравяше, че в продължение на много години врагът беше демонстрирал забележителна съобразителност, неочаквана способност да оживява, твърда решимост и готовност за противодействие. Мястото на срещата беше избрано много внимателно, но беше използвано вече четири пъти. Изграденият стереотип можеше да бъде разкрит. Мъжът с куфарчето имаше право — предпазливостта никога не е излишна.

Когато влезе в стаята, хамелеонът забеляза, че шестият мъж — специалист по електронни средства за безопасност — вече бе настроил апаратурата в куфарчето си и с метална рамка сканираше черната дъска, стените, тавана, пода и мебелите. Останалите се бяха присвили

и напъхали в малките чинове, предназначени за десетгодишни малчугани.

— Чисто е — каза шестият и прибра апаратурата в куфарчето.

— Тогава да започваме — макар че до този момент хамелеонът не се открояваше от другите, той пое ръководството и застана на учителското място.

Като един членовете на групата извадиха от джобовете си по един пръстен и всеки го постави на средния пръст на лявата си ръка. Пръстените бяха съвсем еднакви, красиви, двадесет и четири каратови, с голям шлифован рубин отгоре, върху който имаше инкрустирани със злато кръст и меч.

— Бог с вас — каза хамелеонът.

— И с вас — отговори петимата.

— Deo Gratias — казаха в хор шестимата, завършвайки ритуала.

Хамелеонът ги огледа.

— Първо искам да направя едно признание.

Хората от групата присвиха очи и опнаха гърбове доколкото им позволяваха тесните чинове.

— Принуден съм да призная, че моят екип допусна грешка, а аз нося отговорността за хората, които съм обучил.

— Каква грешка — вторият мъж наведе глава и го изгледа над очилата си.

— Един от враговете се опита да отмъкне снимките, които онази жена направи в жилището на нашия обект.

— Може да е случайно. Откъде знаеш, че е от враговете? — вдигна рамене четвъртият.

— Беше със сиви очи. Влязох във фотоателието, все едно, че съм клиент. Бях толкова близо до него, както сега до вас. Не може да съм сбъркал. Приличаше на обекта, сякаш му беше брат.

— Може и да е — каза четвъртият мъж. — Но аз не разбрах в какво сте сбъркали.

— Аз трябваше да проследя жената. А хората ми — да хванат мъжа. Те са го изпуснали.

— Какво? — възкликна човекът с куфарчето. — Видели са го да излиза и...

— Бил е много опитен. Веднага усетил, че го следят. Хукнал. Те го последвали — по алеите, през улиците, направо на движението.

Били по петите му. Но влязъл в един ресторант.

— И?

— Изчезнал — хамелеонът вдигна ръце.

— Как?

— Ако знаеха, сигурно щяха да го хванат. Повтарям, аз поемам отговорността.

— Каква полза? Врагът беше в ръцете ви и го изпуснахте.

— Сигурно е имал предварително подготвен път за бягство — каза третият мъж и пак стисна устни.

— Без съмнение — намеси се четвъртият. — Те са като лалугери. Стаяват се и се извъртат, намират дупки там, където изобщо не предполагаш. Как иначе ще ни убягват толкова време?

— Не е там работата — намеси се пълничкият шести. — Известни са способностите им. Но ние трябва да сме по-добри.

— Ние сме по-добри — вметна вторият. — Защото небето е на наша страна. Но изглежда понякога провидението ни изпраща изпитания.

— Не приемам оправдания. Който сам си помага и Бог му помага. Не сте били достатъчно старателни. — Шестият мъж сърдито погледна хамелеона. — Вие и вашата група. Аз си свърших работата. Само за час инсталирах устройство за подслушване на телефоните на жената и полица. Помогнах на хората във Вашингтон да осигурят подслушване на клетъчните телефони в колите. Знаете, че всички важни правителствени служители имат такива, въпреки че се чудя защо ги използват при този риск за секретността.

— Какво друго мога да кажа? Не мога да върна миналото. Но мога да действам по-добре в бъдеще.

— И това не е първата ви грешка — възрази отново шестият. — Когато открихме обекта, трябваше незабавно да го отвлечете и разпитате!

— Не съм съгласен — вдигна ръка хамелеонът. — Той не подозираше, че е разкрит, затова сметнах за разумно да продължим наблюдението и да изчакаме да ни доведе до други от неговите...

— Че защо ще прави това? Той се укриваше от своите. И те го търсеха, както и ние.

— Точно затова — каза хамелеонът. — Чакахме да го намерят. Тогава щяхме да хванем и другите вредители, да ги разпитаем и

унищожим.

— Въпреки това тактиката ви се провали — възрази шестият мъж. — Те наистина го откриха, но вместо да ги хванете, успяха да го отстранят.

— Тогава валеше. Времето ни попречи.

Шестият го иронизира:

— Времето. А как неговите приятелчета се добраха до него?

Хамелеонът го погледна намръщено.

— Сигурно по същия начин като нас. Той е много опитен в укриването. Беше си изградил нова идентичност. Не се задържаше на едно място повече от шест месеца. Създаваше поредица от димни завеси, за да скрие къде живее. Теоретично би могъл да остане неоткриваем. Но човек си има слабости. Някои неща не може или не пожела да промени. По-точно привързаността си към видео-документалистиката. Така го подушихме първия път в Лос Анжелис. Разбира се, докато открием компанията, той се беше преместил. Но после пак попаднахме на дирите му в Чикаго. И пак се беше изнесъл. Но накрая, след като мобилизирахме всичките си хора, го намерихме в „Документално Видео“ в Манхатън. Щом ние го открихме по този начин, и неговите хора, от които се укриваше, са могли.

— Все пак, след като го екзекутираха с огън, същия метод, който бихме използвали и ние, защо изгориха и жилището му? — заинтересува се мускулестият четвърти мъж. — И защо чакаха няколко дни, докато го направят?

— Според моите наблюдатели преследвачите му не са влизали в жилището преди нощта, когато го убиха — обясни хамелеонът. — От петък вечерта той стана предпазлив, сякаш подозираше, че го следят. Не отиде на срещата с жената, Тес Дрейк, в събота сутринта и целия ден остана в жилището си. През нощта очевидно е решил да се измъкне под прикритието на бурята. Моите хора тъкмо се готвели да го заловят, докато спи. Но планът им бил провален от пристигането на другите обекти, които имали същите намерения като нашите. Нещата се развили много бързо. Преследвачите открили жертвата, която хукнала надолу по стълбите. Знаете, че беше в страшна форма.

— Те всички са отлично тренирани.

— Но той беше добър в близък контакт. Сби се с тях и успя да се измъкне от сградата, но в боя беше навехнал крака си и...

— Да, знаем — нетърпеливо завърши специалистът по електроника. — Те го хванали и го изгорили жив преди вашата група да реагира. Ако не са могли да ги хванат и разпитат, поне да ги бяха премахнали. Щяха да унищожат още едно гнездо.

— Не говорете, като не сте били там. В моята група бяха само трима, а преследвачите, заедно с жертвата са били шестима. Можеха да ги нападнат само с оръжие. Но в гъсто населения район, близо до кметството, само да бяха гръмнали и полицията щеше да блокира всичко наоколо. Не можем да допуснем риска да хванат нашите хора и да ги разпитват.

— Какъв риск? — озъби се шестият. — Знаете закона. Ако ги хванат, ще сложат край на живота си. — Той попипа рубина на пръстена си. Отдолу, както и в другите пръстени, имаше скрита капсула с отрова.

— На тяхно място щяхте ли да бързате да предприемете една предварително обречена стъпка, водеща до сигурна смърт?

— Може да заложите душата си, че щях.

— Не, не моята душа. Вашата. Не вярвам, че щяхте да рискувате да ви хванат.

— Може би не мразите вредителите толкова, колкото аз. Но вие не казахте нищо за пожара в жилището.

— Предполагам, че след като са предизвикали бъркотията в блока, не са посмели да се върнат веднага. Може да са смятали, че щом Джоузеф Мартин е толкова предпазлив, едва ли е държал нещо уличаващо го в жилището си. Всичко това са предположения. Но ние със сигурност знаем, че те поставиха под наблюдение приятелката му — може би искаха да проверят дали тя знае нещо. Ние пък я следяхме, защото беше единствената връзка с обекта. Тя разпозна тялото в моргата. На другия ден детективът от „Издирване“ я заведе в жилището на жертвата. Веднага след това тя даде една фотолента за проявяване и копиране. Няма нужда да си гений, за да се сетиш, че е открила нещо интересно и го е снимала. След като един от ексекюторите на обекта направи безуспешен опит да вземе снимките, явно са решили, че си струва да се върнат в жилището. Намерили са нещо и е трябвало да заличат следите от кражбата. А огънят не само пречиства. Той прикрива.

— Но какво са намерили? — попита третият мъж.

— Предполагам — хамелеонът се поколеба — олтар. Някой от техните барелефи. Това е трябвало да спасят на всяка цена. Макар че други вече са го видели и снимали, за тях самият предмет е бил по-важен от разкритието. Барелефът е бил свещената вещ, която не е трябвало да попадне в нечисти ръце.

Мъжете от групата се спогледаха, отвратени от чутото.

— Да ги поразят Божият гняв — промълви вторият.

— Той ги е стигнал — каза шестият. — Но след като ги бяхме доближили толкова, пак ги изтървахме.

— Имаме ли нова нишка? — попита четвъртият.

— Изглежда са се насочили към жената — поясни хамелеонът. — Последните събития свидетелстват за убеждението им, че тя знае твърде много, особено след като взе снимките и замина внезапно за Александрия, във Вирджиния. Доколкото знаем, баща ѝ е бил влиятелна фигура, а е имал дори още по-влиятелни приятели, с които майка ѝ още поддържа връзки. Май че тази Тереза Дрейк наистина е решила да открие причината за смъртта на приятеля си. А нашите обекти искат да ѝ попречат и едновременно с това да унищожат доказателствата за съществуването си.

— Чакай — прекъсна го шестият. — Какво значи „последните събития“?

— Добре — хамелеонът се поколеба. — Това е причината да поискам тази среща. — Гласът и очите му станаха скръбни. — Миналата нощ...

Той разказа какво се беше случило с партньора му.

— Те са го изгорили? — пребледня шестият мъж.

— Да — потвърди с горчивина хамелеонът. — С него са дежурили още двама — единият зад къщата, а другият в храстите по-надолу по улицата. Той видял сребристата кола да излиза и запомнил номера. Оттам знаем, че в къщата е бил Брайън Хамилтън. Видял също как убиецът притичал към колата на партньора ми и го застрелял. После потеглил с нея. Нашият човек веднага откраднал един кадилак и го последвал. Намерил тауруса горящ на пуст паркинг. Не можел да помогне с нищо, затова изчезнал преди да пристигне полицията.

— Но ако вече е бил застрелян, защо са го подпалили? — гласът на втория мъж беше пресипнал.

— Без съмнение за назидание. За да ни деморализират.

— Не са познали — ядосан викна третият. — Ще платят за това!
— Както и за други неща — добави хамелеонът намръщен.
— Да не би да има и още? — скокна четвъртият мъж и удари коленете си в малкия чин.
— За съжаление. Същата нощ е бил застрелян и другият ни наблюдател зад къщата.

На задната седалка на своя сребрист корниш Брайън Хамилтън остави клетъчния телефон и се наведе напред към шофьора-бодигард.

— Чу ли, Стив?

Бившият морски военен разузнавач кимна:

— Беше Ерик Чатъм. Трябва да ви закарам до дома му.

— Точно така. Колкото може по-бързо.

— Вече се насочихме към магистралата, сър.

Хамилтън се отпусна на седалката и се замисли. Историята на Тес... и снимките, които му показва... доста го разтревожиха. Който и да е бил този Джоузеф Мартин, той е прикривал нещо. Или се е укривал. От нещо ужасно — като онзи барелеф и бича със засъхнала кръв в жилището му.

Той прехапа устни, осъзнавайки, че Тес се беше забъркала в нещо толкова извратено и опасно, че можеше да ѝ струва живота. Не каза ли, че я следят?

Хамилтън стисна челюсти. Каквото и да става, ще използва цялото си влияние, за да открие какво застрашава Тес и да го спре.

Той ѝ го дължеше. На първо място, защото беше приятел на баща ѝ, а трябваше да се подчини и да го изпрати в Бейрут да преговаря за секретната оръжейна сделка с християните. Чувстваше вина за ужасната смърт на Ремингтън Дрейк. Нищо чудно, че Тес го мразеше. Но той ще ѝ помогне, може би дори ще спаси живота ѝ — и това ще заличи омразата. Особено след като се бяха сблизили с майка ѝ, Брайън Хамилтън не желаше Тес да го ненавижда.

Колата беше излязла на магистралата и се носеше към Фолс Чърч, Вирджиния. След десетина мили ще се срещне с директора на ФБР и ще настоява Ерик Чатъм да използва всички възможности, за да установи кой е бил Джоузеф Мартин и кой го е убил. Чатъм му беше задължен. Ето, дойде време да се реваншира.

— Сър, като че имаме проблем — обади се бодигардът.
— Какъв проблем? — надигна се Хамилтън. Той погледна назад.
— Микробусът зад нас ли?
— Да, сър. Следва ни още от напускането на Александрия.
— Откачи се от него.
— Опитвам се, сър.
Колата ускори. Но микробусът ги следваше.
— Казах ти да им се измъкнеш!
— Къде, сър? Извинете, че ви напомням, но ние сме на магистрала. Караме с деветдесет мили. Няма никакво отклонение.
— Чакай, той преминава в другата лента! Изпреварва ни!
Микробусът, навлязъл в лявата лента, се изравни с корниша.
Някой смъкна стъклото откъм тях.
— Внимавайте! — викна шофьорът на Хамилтън.
Твърде късно.
От съседната кола хвърлиха бутилка, затъкната със запален парцал.
— Исусе!
Шофьорът натисна спирачки и се насочи надясно, но бутилката — явно от специално чупливо стъкло — се пръсна при удара в колата и я обля с бензин.
Зад преграда от пламъци отпред, шофьорът отчаяно се бореше да овладее колата. Хамилтън ужасен наблюдаваше как вляво микробусът се насочва рязко към тях. Усети удар отстрани, после пак и пак. Колата излетя от магистралата. Вече напълно обгърната в пламъци, тя разкъса мантинелата, издигна се във въздуха и се сблъска с...
Хамилтън изкрещя. Така и не разбра в какво се удариха. От внезапния тласък той прелетя над облегалката отпред и разби главата си в арматурното табло.
Но хората от микробуса със задоволство проследиха как корнишът се стовари върху един масивен трафопост и експлодира, изстрелвайки тридесетметрова огнена факла нагоре. Пламтящото кълбо се пръсна и разсея наоколо части от тела и метални парчета.

Хамелеонът извади от папката си сгъната предна страница на „Ню Йорк Таймс“ и я вдигна нагоре, така че всички в стаята видяха

заглавието: „Бивш държавен секретар изгоря при произшествие на магистралата“. После я подаде на втория мъж с думите:

— Предай го, като го прочетеш.

— Вече го четох. Когато споменахте Брайън Хамилтън, разбрах каква е връзката.

— Не съм чел още вестника. Дайте да видим — интересува се третият мъж.

Един по един мъжете прочетоха статията с мрачни лица.

— Огън. Много си падат по него — изкриви уста шестият, остави вестника и погледна въпросително хамелеона. — Вие всичко знаете. Какво ще кажете за този. Защо са го убили?

— Не всичко знам. Просто правя логични предположения. Тес Дрейк внезапно посещава майка си. Случайно ли е, че заварва там бившия държавен секретар и сегашен главен съветник на президента. Едва ли. Тя го е повикала. Всъщност него — приятеля на покойния ѝ баща, а не майка си, е искала да види преди всичко и да си осигури съдействието му, за да открие кой беше Джоузеф Мартин и кой го уби.

— Предположенията ви звучат наистина логично — вметна третият мъж.

— Също тъй логично е да заключим, че не само хората ни, но и врагът е проследил Тес Дрейк до къщата — продължи хамелеонът. — Когато са видели колата на Хамилтън и са схванали какви са намеренията на жената, те са решили, че е много важно да го отстранят. Бояли са се, че ще използва връзките си в правителството и ще разшири обсега на разследването.

— Но щом нашите врагове са си направили труда и са поели риска да отстранят Хамилтън, те все още не са решили проблема си, поне не напълно. Тайната им може да бъде разкрита. За да попречат, трябва да стигнат докрай и най-важният свидетел, който трябва да отстранят е...

— Точно така — кимна хамелеонът. — Миналата нощ, малко след два часа...

Насред стаята Тес стискаше телефонната слушалка, в която звучеше разтревоженият глас на Крейг:

— Заклевам те. Обещай ми да се пазиш.

— Обещавам. Няма да рискувам — потвърди тя.

— Помни си думата. И утре ми се обади веднага щом направиш копията от снимките. Изпрати ги по най-бързия начин с федералната поща.

— Добре, обещавам.

— Слушай, не мисли, че ревнувам, но ще се чувствам много по-спокоен, ако се върнеш тук.

— Честна дума, всичко ще е наред. Смяташ, че съм в опасност само защото някой е опожарил жилището на Джоузеф.

— Ами онзи тип в ателието?

Тес не отговори. Усети, че в нея отново се надига страх.

— Добре, кажи ми адреса и телефона на майка ти там. За да те намеря, ако се случи още нещо, което трябва да знаеш.

Тес му ги каза.

— Добре. И пак повтарям, по-добре е да се върнеш тук.

— Даже и да бях в Манхатън, ако приемем, че си прав и съм в опасност, какво щеше да направиш? Не може през цялото време да си с мен.

— Откъде знаеш. Може и до това да се стигне.

— Хайде, преувеличаваш — трепна Тес. — Само ме плашиш.

— Добре. Между другото — гласът му бе напрегнат — лошо ли би било, ако съм с теб през цялото време?

— Какво искаш да кажеш?

— Вчера в жилището на Джоузеф — помниш ли — ти казах, че случаят е вече на отдел „Убийства“, а не мой. Но аз продължавам да се занимавам с него. Заради теб.

Тес се намръщи.

— Обещавам, когато всичко свърши, да поговорим.

— Това ми стига. Не си много ентусиазирана, но все пак ти благодаря за търпението. А сега делово. Няма значение колко си заета — обади ми се утре, когато изпратиш снимките.

— Обещавам. Лека нощ.

Тес въздъхна и остави телефона. Постоя няколко секунди като вцепенена. Усещаше смътно, че лейтенантът я харесва, но не обръщаше внимание. Трябваше да мисли за толкова други неща. Крейг наистина беше приятен и дори красив по свой грубоват начин.

Полагаше усилия да е мил и полезен. Беше му признателна за подкрепата в трудните моменти.

Но дали я привличаше? Физически? Сексуално? Не беше същото мощно, зашеметяващо чувство, което изпита към Джоузеф при първата среща. Може би близостта с един мъж е за предпочитане пред изгарящата безнадеждна страст.

Изпитваше вина. Вдигна слушалката, за да му се обади и обясни. Да признае несигурността си. Но нямаше никакъв сигнал. Тя нетърпеливо почука по вилката и пак се вслуша.

Пак нищо. Линията мълчеше. Внезапно Тес настръхна, но не от студ. Полъхът от климатичната инсталация. С разширени ноздри тя се приближи към отвора на стената, скрит зад стола. Отмести го, наведе се и подуши въздушния поток.

Неясен мирис на изгоряло я сепна.

Дим?

Не може да е дим.

Но миризмата се усилваше и при следващото вдишване Тес се закашля. Скочи уплашена и загледа тънката струйка, която се извиваше над отвора.

Пожар!

За секунда остана вцепенена.

После се скочи като изстреляна с пружина към телефона, и набра 911. Сети се, че телефонът не работеше. Опита отново. Пак нямаше сигнал. Господи! Бързо навлече блузата си, грабна „Колието на гълъба“ и снимките и ги напъха в чантата.

Хвърли последен поглед към климатика — струйката дим ставаше все по-осезаема — и излетя през вратата.

Коридорът бе тъмен. Дори стълбата вляво и вестибюлът отдолу тънеха в мрак. Само нощната лампа в стаята зад нея хвърляше сноп светлина през вратата. Тес се понесе надясно към стаята на майка си.

Бутна вратата и напипа ключа на лампата. Ярката светлина я заслепи за миг. Както обикновено, майка ѝ спеше с превръзка на очите и не реагира на светлината. И тук се усещаше миризмата на дим, който излизаше от отвора на инсталацията.

— Мамо! — Тес се хвърли към леглото и я раздруса. — Мамо!

Майка ѝ измърмори насън и се обърна. Тес я раздруса по-силно.

— Мамо! Събуди се!

— А? — Майка ѝ най-сетне отговори. — Аз... Какво...? — Тя напипа превръзката и я свали от подпухналите си очи. — Тес? Защо...? Какво има?

— Трябва да станеш! Бързо!

— Какво е това — майка ѝ се закашля. — Мъгла? Мирише като...

— Дим! Къщата гори! Мамо, трябва веднага да станеш!

Шокът разсъни напълно майка ѝ.

— Пожар? — тя се надигна върху леглото. — Бързо! Обади се на пожарната!

— Опитах! Телефонът не работи.

— Трябва да работи — майка ѝ посегна към слушалката.

— Казвам ти, че не работи. Хайде, да се махаме.

Майка ѝ се опита да стане, размотавайки дългата розова нощница от коленете си. Тя се изправи, завъртя се объркана и тръгна към гардероба.

— Помогни ми да се облека!

— Няма време — Тес я сграбчи за ръката. — Трябва да се измъкнем оттук! — Стаята се изпълваше с дим. И двете кашляха. — За Бога, мамо, да вървим!

Тя подхвана майка си за раменете и я побутна към вратата. Чак когато излязоха в коридора, внезапна мисъл я смрази. Кръвта ѝ застина.

„Не!“ — помисли си тя.

Първо телефонът.

После пожар в къщата.

Не е съвпадение! Не може да е случайно!

Те са! Смятат, че знам твърде много! Искат да ме убият!

Крейг беше прав! Защо не го послушах?

Сега майка ѝ трябваше да я подкани да бързат.

— Хайде! Но какво ти стана? Защо спря?

„Боже!“ — помисли си Тес. „Ами ако са в къщата?“

Противопожарните детектори виеха. В спалните, в коридора, във вестибюла, в кухнята и в другите помещения долу. Искаше ѝ се да затисне с длани ушите си, за да не чува изнервящия им хор.

Но страхът я направи по-предпазлива. Не, едва ли са си отишли, след като са подпалили къщата! Те ще искат да се уверят...!

Ами ако са вътре?

Ще искат да ни попречат да излезем! За да изглежда като нещастен случай!

А ако опитахме... Ще ни убият вместо огъня!

— Тес, защо се бавиш? — Майка ѝ беше притиснала ръкава на нощницата към устата си, дишайки с мъка. — Какво има? Димът се сгъстява! Ще се задушим, ако...

— Мамо? — на фона на лошото предчувствие неочаквана мисъл прониза съзнанието ѝ. — Какво стана с татковия пистолет? Пазиш ли го още?

Майка ѝ кашляше.

— Толкова ли е важно? Трябва да...

— Пистолета, мамо! Какво направи с него?

— Нищо. Там е където си беше, както и всичко останало. — Даже след шест години мъката опъна чертите на лицето ѝ. — Знаеш, че не можех да се разделя с нищо негово.

Зад тях се виеше дим. Долу във вестибюла тъмнината се наруши от колебливи проблясъци.

Огънят!

Тес настръхна. Сграбчи майка си за раменете.

— В спалнята му ли е?

— Да. Оставих я както беше в деня, когато се сбогува и замина за Бейрут.

Тес пламенно я целуна по бузата.

— Господ да те благослови! Бързо! Ела с мен!

— Но ние трябва... Нищо не разбирам!

— Нямам време да ти обясня! Помни само, че те обичам, мамо! Опитвам се да те спася!

— Това ми стига — майка ѝ дишаше с труд.

Хвърляйки ужасен поглед към проблясъците долу, Тес задърпа майка си по коридора.

— Само се моли на Бога и прави каквото ти казвам.

Тя стигна до стаята на баща си и блъсна вратата. Посегна в тъмното да светне.

— Преди това... Тес, трябва да ти кажа нещо.

— Не сега!

Но щом щракна ключа и лампата светна, Тес разбра за какво искаше да я предупреди майка ѝ.

Баща ѝ използваше тази спалня, когато се връщаше късно след извънредни съвещания в Държавния департамент и не искаше да безпокои майка ѝ.

Но сега стаята приличаше на замръзналия интериор в къщата на Мис Хавишам от „Големите надежди“. Шестгодишен слой прах покриваше всичко — килима, леглото, масичките, лампите, телефона, бюрото. Паяжини замрежваха ъглите и висяха от тавана. Тес имаше чувството, че влиза в гнездо на паяци. Въздушното течение от рязкото отваряне на вратата вдигна облак прах и разлюля паяжините.

— Мамо!

— Тъкмо исках да ти кажа.

Ужасена, Тес се втурна вътре, вдигайки прах с всяка своя стъпка. Размахвайки ръце, тя се опитваше да махне лепкавите паяжини от себе си.

— Оставих всичко, както беше. — Майка ѝ я последва. — Когато ми съобщиха за смъртта му, погледнах за последен път стаята, затворих вратата и повече не съм влизала тук. Казах на прислугата да не я пипат.

С нарастващо отвращение Тес забеляза, че дори чехлите на баща ѝ стояха до леглото. Нямаше време да пита майка си откъде ѝ е хрумнало да превърне тази стая в храм или, по-точно в гробница. Димът се съгъстяваше. Интересуваше я само едно!

Тя дръпна чекмеджето на нощното шкафче, страхувайки се, че баща ѝ може да е взел пистолета със себе си в Бейрут. Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите ѝ, когато го видя на мястото му.

По време на службата си във Виетнам баща ѝ беше на оперативна работа в разузнаването на флота. Там беше срещнал Брайън Хамилтън, генерал от флотата, наблюдаващ корпуса „Око“. След войната баща ѝ отиде в Държавния департамент, в неговия малко известен разузнавателен отдел. Брайън Хамилтън също премина в Държавния департамент, когато се пенсионира от армията — във външното министерство, където привлече скоро и баща ѝ. Но той запази навиците си от Виетнам. Въпреки че рядко се налагаше да носи оръжие при опасни мисии в други страни, той държеше пистолета под

ръка у дома си в случай, че някой се опита да проникне в къщата през нощта.

Беше швейцарски 9-милиметров полуавтоматичен Зиг-Зауер. Компактен, с къса цев, той имаше в пълнителя шестнадесет патрона и беше с двойно действие. Трябваше само да натискаш спусъка.

Тес знаеше това, защото още на дванадесет години бе проявила любопитство и баща ѝ бе решил, че е по-добре да я обучи, за да уважава оръжието и да стои настрана от него. Тес предпочиташе момчешките игри. Не се плашеше от оръжие като другите момичета и стрелбата ѝ се удаваше така лесно, както баскетбола и гимнастиката.

Баща ѝ често я вземаше със себе си на полигона за стрелба. Учеше я да разглобява пистолета, да го почиства и сглобява отново. Показа ѝ как да се прицелва — държейки пистолета с две ръце с двете очи отворени. Номерът беше да не фокусираш погледа си върху мерника, а върху целта. Така мерникът изглежда размазан, но се свиква. Щом се мериш в целта, трябва да я виждаш ясно. Ако се фокусираш върху мерника, а целта е замъглена, значи се целиш лошо.

Не дърпай рязко спусъка. Просто го натисни.

Тя се притесняваше от отката, но за нейно облекчение още от първия път се оказа, че не е толкова страшен. Всъщност ѝ харесваше — той и шумът от изстрела, проникващ през наушниците, я караха да усеща мощта на оръжието. Накрая Тес се научи от двадесет и пет метра да вкарва всичките шестнадесет куршума в кръг с размер на баскетболна топка. Но след постъпването в колежа изведнъж загуби интерес към стрелбата. А и баща ѝ често отсъстваше от дома.

Тя грабна пистолета от чекмеджето и мислено благодари на баща си, че я беше учил. Той може би щеше да спаси живота ѝ. Извади пълнителя и доволна видя, че е пълен. Пъхна го обратно и зареди пистолета. Притисна нежно спусъка. Дотук добре.

— Хайде, мамо! Да вървим!

— Но защо ти е пистолет?

— Застраховка.

— Какво искаш да кажеш?

Тес не отговори, а я дръпна през паяжините към коридора.

От отблясъците на пламъците долу коридорът изглеждаше като осветен със свещи. Подканяйки майка си, Тес стигна до началото на стълбата и погледна неспокойно надолу, приготвила пистолета. Видя

само пламъци, които бяха стигнали до първите стъпала. Предната врата на къщата беше недостъпна. При вида на огъня майка й изплака.

— Задната стълба! — викна Тес. — Бързо!

Отново поведе майка си по задимения коридор. Кашляйки, двете стигнаха до задната стълба, водеща към кухнята.

И тук отдолу просветваше, но бяха само далечни отражения. Не се виждаха пламъци.

„Може да имаме късмет.“ — помисли си Тес.

— Дръж се за мен — викна тя на майка си и заслиза надолу.

Противопожарната система виеше.

Изведнъж пред тях се мярна фигура. Тес насочи пистолета.

— Мис Дрейк?

— Джонатан! — викна майка й.

Тес отпусна дулото. Портиерът изтича при тях. Беше по пижама.

— Бях заспал! Димът едва не ме... Ако не беше сигналната инсталация...! — Той с труд поемаше въздух. — Искях да се изкача по предната стълба, но вестибюлът...

— Знаем — каза Тес. — Можем ли да се измъкнем отзад?

— Огънят е вече в кухнята, но стаите на прислугата не са засегнати.

— Засега.

Тримата се втурнаха надолу.

— Има ли друг в къщата? — попита Тес.

— Ами Една? — попита майка й.

— Вече я събудих и й казах да бяга — отвърна Джонатан.

— А някой друг? — настояваше Тес.

— Кой друг, мис Дрейк? — портиерът я погледна объркан.

Тес нямаше време да обяснява. Бяха вече долу и отляво ги лъхна горещината от кухнята. Беше толкова силна, че Тес закри лицето си с ръка. Преди да осъзнае какво прави, тя се втурна и затръшна вратата на кухнята. Почувства остра болка в ръката.

Но си струваше. Вратата осигуряваше известна защита. Стисна ръката на майка си и двете се запрепъваха към стаите на прислугата, последвани от Джонатан. С приближаването на изхода дишаха все по-леко.

Всеки момент щяха да бъдат навън, в чистата прохладна нощ. Но едно вътрешно чувство тревожеше Тес. Онези сигурно се крият в

градината и се целят от храстите, готови да ги застрелят, ако се опитат да се измъкнат.

— Тес, ти трепериш! — учуди се майка ѝ. — Ние сме почти спасени!

Спасени? Тес се съмняваше. Доста вероятно бе да ги застрелят! Стигнаха до вратата. Беше отворена и димът излизаше, а на негово място се просмукваше чист въздух.

Тес се взря напред. На пет-шест метра в светлината на огъня от прозорците видя жена, паднала по очи на тревата. Отзад халатът ѝ беше окървавен.

— Една — изпъшка портиерът.

Тес се опита да го спре. Но Джонатан вече тичаше към нея.

— Една.

Това бе последната му дума. По средата на разстоянието Джонатан изведнъж се изпъна като мушнат с щик. От шията му изригна тъмна течност. Друг фонтан рукна от гърба. С гротескни движения Джонатан сякаш се опитваше да хване едновременно шията, гърдите и челото.

Но нямаше достатъчно ръце! Той падна като несръчен акробат. И притихна.

Майката на Тес изпищя. Без да разбира случилото се или обладана от отчаяно желание да му помогне, тя се опита да се промъкне покрай Тес навън.

Тес искаше да я задържи, но ръката ѝ с пистолета изпусна халата. В другата ръка остана парче откъсната дантела. Майка ѝ се отскубна.

— Не!

Стройното ѝ тяло не падна, а по-скоро се завъртя в пирует и се свлече като изтощена балерина. С кървящи дупки в корема и гърдите.

Тес зави от мъка. От ужас. От ярост.

Около нея сякаш бръмкаха пчели и се забиваха в рамката на вратата и стените на коридора. Куршуми. От пистолети със заглушители, насочени от храстите в задния двор!

Куршумите я извадиха от вцепенението. Тя се извърна, готова да хукне обратно и спря пред вида на пламъците, провиращи се вече през вратата на кухнята.

Мислите прелитаха през ума ѝ. Майка ѝ е мъртва. Отвън стрелят. Пожарът. Отново спря парализирана.

Не мога да остана тук!

Но не мога и да изляза!

Мисли!

Пламъкът от вратата на кухнята осветяваше коридора.

Мазето. Може да стигне до мазето. Ето вратата. Ще се скрие в някой ъгъл долу. Ще намокри парцали в пералнята и ще се увие... Не! И това не е спасение. Когато димът изпълни мазето, парцалите няма да я спасят от задушаване.

И от горещината.

Но не мога да остана и тук!

Изведнъж нова мисъл ѝ вдъхна отчаяна надежда.

Може и да не стане! Но това е единственият шанс!

Тя се втурна обратно покрай пламтящата врата на кухнята. Горещината опърли дрехите ѝ. За момент помисли, че ще лумнат.

Ослепена от дима, налучка стъпалата и се закатери нагоре на четири крака. Горещината намаляваше, но димът се сгъстяваше и раздираше дробовете ѝ от спазми. Внезапно стъпалата свършиха и тя полетя по очи на пода.

Отпред дори през дима се виждаха пламъците от вестибюла, стигнали върха на предната стълба. Те се извиваха с рев към тавана.

Бързо! Очите ѝ сълзяха. Димът режеше гърлото.

Тя се приведе и се понесе напред, виейки от болка. Пламъците застрашително пращяха насреща ѝ.

Тес изстена, осъзнавайки с ужас, че зейналата пещ може да я принуди да се върне назад и да не стигне до целта си.

Но нямаше друг избор. Тя изруга, събра смелост и сви рязко вляво. Прескачайки един порив на пламъка, влетя в стаята си и тръшна вратата.

В сравнение с пещта отзад въздухът в стаята ѝ се стори удивително свеж, макар гъстият дим да продължаваше да люти в очите ѝ. От напрежение пое дълбоко дъх и се закашля така силно, като че щеше да изхвърли дробовете си.

Няма значение! Вече има надежда!

Движи се!

Светлината от нощната лампа почти не пробиваше през дима. Но не ѝ трябваше! В стаята си можеше да се движи и със затворени очи. Втурна се към френския прозорец. Когато го разтвори, не можеше да повярва, че въздухът може да има тъй нежно ухание. Пламъците, излизайки от прозорците вдясно, осветяваха градината и храстите под нея.

Но вниманието на Тес бе насочено към гигантския дъб под балкончето на стаята.

Заради него си счупи ръката, когато беше на единадесет години. Една съботна сутрин се беше върнала след часовете по гимнастика и въодушевена от напредъка си на успоредката, реши, че дъбът под балкона предлага прекрасна възможност да се хване със скок за най-близкия клон, да се залюлее към следващия и така, докато стигне до ствола и се спусне на земята. Не можа да издържи на изкушението и скочи, хвана се за клона, после посегна към следващия... и нададе вик, усещайки как се изплъзва от пръстите ѝ... после още по-силен, когато се стовари на поляната с изметната под тялото си ръка. До този момент не бе изпитвала такава болка.

Баща ѝ изхвъркна от къщата и притича да я вдигне. После се понесоха с колата през червените светофари към най-близката болница.

Баща ѝ. Колко ѝ липсваше.

А сега и майка ѝ беше мъртва! Пред очите си още виждаше кръвта, бликнала от изящното ѝ тяло.

Не можеше да приеме, че е вярно. Мъртва? Не е възможно!

Копелета!

Вратата на стаята вече гореше. Пламъците се промъкваха вътре. Тес натика пистолета в чантата и я завърза стегнато около кръста си. Пламъци изригваха от всички страни.

Нямаше време! Отстъпи малко назад в дима. Приведе се и зае стартова позиция. Избъбри молитва. И полетя напред.

Тес скочи, докосна с крака парапета на балкона и полетя над него. За миг я прониза страх, че миналото може да се повтори, че ще изпусне клона и ще се стовари на поляната.

Но вече бе на двадесет и осем. Ръцете ѝ се протегнаха и здраво сграбчиха клона. Увисна надолу, после клонът като пружина я хвърли нагоре. Използвайки забавянето в най-високата точка, Тес хвана с крака друг клон и увисна между двата. Когато люлеенето се успокои, започна постепенно да премества ръце и крака към основата им. С гъвкаво движение се извъртя срещу ствола. Накрая го хвана и притихна, стъпила на клона, скрита зад гъстите листа.

Сърцето ѝ биеше тъй силно, че се боеше да не припадне.

Дали убийците я забелязаха как скача от балкона?

Въпреки пламъците от прозорците откъм предната страна на къщата, тя се стараеше да убеди себе си, че тази част е в сянка. Наистина клонките още се люлееха. Но, втренчени в изходите на къщата, онези едва ли щяха да се сетят да наблюдават и стената без врати. А балконът на горния етаж беше най-малко вероятният изход.

Е, скоро ще разбере.

Припряно измъкна пистолета от чантата. Изкушаваше се да мисли, че хората, убили майка ѝ, могат да бъдат повалени от този пистолет, с който баща ѝ я беше учил да стреля. Макар че не е бил почистван шест години. И пружината му може да е отслабнала.

Тес не искаше да мисли за това. Можеше да мисли само как да слезе от дървото. Да побегне с всички сили през оградата от вечнозелени храсти към тъмнината на най-близката къща.

Започна да слиза предпазливо, взряна в тъмнината зад къщата. Въоръжен човек! Цели се в нея!

Уроците от стрелбището изплуваха в съзнанието ѝ. Натисна спусъка. Пистолетът изрева и дръпна ръката ѝ.

Не обръщай внимание на отката. Гледай в целта.

Не го улучи!

Тя скочи в момента на изстрела му. Беше със заглушител, но Тес определено чу свистенето на куршума над главата си.

Простряна на земята, стисна пистолета и се прицели по-внимателно. От изстрела ушите ѝ писнаха.

Мъжът залитна и падна. Вътрешно ликувайки, изведнъж Тес се стресна от стореното.

Но не можеше да чувства вина. Трябваше да се спасява!

Тя скочи и се понесе към храстите вдясно. В далечината завиха сирени. Пожарната. Или полицията. Някой от съседите се е обадил! Но

бяха още твърде далеч. Няма да успеят! Трябва да бяга!

Някой извика пред къщата. Тес се обърна. Мярна й се човек с пушка. Рефлекторно се прицели и стреля, после пак и пак. Първият куршум се заби в стената. Вторият улучи едно дърво зад мъжа.

Но третият го залюля.

Тес отново триумфираше. Но не!

Стрелецът бе още на крака и вдигаше оръжието си. Пистолетът й отново изрева. С втория изстрел повали мъжа на поляната.

Втурна се през цветните лехи, усещайки писъка на куршумите откъм къщата. Отново се хвърли на земята. Търкулна се към храстите и се изви назад към преследващата я фигура, стреля три пъти, пропусна, но накрая го принуди да се свие зад една беседка.

Къщата вече бе цялата в пламъци. Сирените се чуваха по-силно. Наближаваха. Мъжът надникна иззад беседката и Тес отново стреля.

Той се претърколи и се скри от погледа й.

Надяваше се да го е улучила, но можеше и само да е разцепила дървото край лицето му.

Нямаше значение. Трябваше да бърза!

Тя пропълзля през тесен проход между храстите на плета и скочи на крака оттатък. Хукна през сенките на съседната градина, смущавани от отблясъците на пожара.

Цялата къща светеше. Представяше си изплашените съседи, изскочили на улицата от страх, че пожарът може да се прехвърли при тях.

През грохота от пожара чу звук от чупене на клонки отзад. Тя се обърна и стреля още три пъти към плета. Чу стон и отново затича към съгъстващите се сенки на обширната градина. Провираше се край дървета, прескачаше цветни лехи, внезапно изскочи на ръба на малко езерце с лилии и едва не полетя във водата, но успя да запази равновесие, мина край него и препусна още по-бързо нататък.

Брой си изстрелите, казваше баща й.

Но в паниката Тес беше забравила това правило. Колко пъти беше стреляла?

Не помнеше. Със сигурност над десет. Може би тринадесет или... Пълнителят е почти празен. Побиха я студени тръпки, макар че от нея се лееше пот. Трябваше да пести куршумите.

Стигна до нов жив плет. Не се сдържа и се обърна назад към пламтящата на стотина метра отзад къща. Пламъци излизаха вече и от нейната стая. Изпълни я ярост. Спомените, младостта ѝ бяха разрушени. Убеди се, че вече никой не я преследва, приведе се бързо и се промъкна през плета.

В следващия двор се сети, че не може да продължава в същата посока. Преследвачите можеха да я изпреварят по улицата и да ѝ устроят засада отпред. Единствената ѝ надежда бе, че приближаващите сирени ще ги принудят да се спасяват.

Но не можеше да разчита на това. Задъхана и объркана, тя смени рязко посоката и хукна към задната част на градината. Между басейна и тенискорта се натъкна на висока стена. Наоколо нямаше нито стълба, нито дърво, нищо, което да ѝ помогне да се прехвърли през стената.

Нищо.

Върна се към басейна. До навеса видя дълъг метален прът с мрежа накрая, очевидно за почистване на водата от паднали листа. Бързо! Натисна края на пръта, огъна го. Беше достатъчно здрав, но еластичен.

Усещаше пулсирането на кръвта в слепоочията си. Нямаше друг избор. Напъха пистолета в чантата. Стисна пръта, вдигна предния му край и се засили към стената.

Овчарският скок не беше любимото ѝ упражнение. В момента, когато се издигна нагоре, прътът се огъна и се счупи! Тя го пусна и се стовари срещу зида, но успя да се хване за ръба и да се изкатери върху него.

Отгоре, без да обръща внимание на издраните си кървящи ръце, Тес легна, увисна от другата страна и скочи в тъмното. За щастие я посрещна само меката градинска почва. Сви колене и с тренирано умение се претърколи настрани в цветята.

Отново скочи на крака. В мрачината пред нея се мержелееха неясни очертания на дървета и силуета на другата къща. Извади пистолета и затича към тях.

Когато беше на десет години, тук живееше най-добрата ѝ приятелка. Често играеха в този двор на криеница. Спомни си как беше намерила такова скривалище, че приятелката ѝ не успя да я открие.

Сега Тес забърза към него, като се надяваше да го намери непроменено. Когато чу шума от водата, забърза.

В ъгъла на двора имаше натрупани овални камъни, имитиращи алпинеум, от върха на който се спускаше поточе, лъкатушещо към езеро с рибки. Водата се издигаше до върха с помпа, разположена в ниша, затворена с метален капак, предпазващ я при лошо време. Тес коленичи и зашари с ръце в тъмнината, търсейки капака.

Промъкна се в нишата и затвори капака зад себе си. В пълната тъмнина седна свита до бръмчащата помпа, обви колене с ръце и оброни глава върху тях. Цялото тяло я болеше, но поне можеше да отдъхне и да реши какво да предприеме.

Болките в тялото не бяха нищо в сравнение с раната в душата ѝ. Майка ѝ беше мъртва! Не можеше да го повярва. Не можеше да го приеме. Не можеше да приеме също, че беше убила поне двама души нощес, въпреки че прокле убиеца на майка си и даде дума да отмъсти. Щеше да повърне. Но вместо това само захлипа разтреперана в студеното, влажно, тъмно убежище.

Имаше нужда да събере мислите си. След време, когато наоколо стане безопасно, ще се измъкне. Но по-важно е да разбере кой я преследва и защо превърнаха живота ѝ в ад. И да отмъсти. Горчивата мисъл за отмъщение не я напускаше. Да, със сигурност някой трябва да плати.

Попипа чантата си на кръста. Докато се отпускате във властта на умората, си спомни за снимките, по-точно за онази — на барелефа. Мускулист, дългокос, снажен мъж, възседнал бик и забил нож в шията му, куче, скачащо срещу бликащата кръв, змия, устремена към житни стръкове и скорпион, нападнал тестисите на бика.

Лудост!

В пращната класна стая на изоставеното училище в Бруклин хамелеонът завърши доклада си. За момент всички останаха мълчаливи.

— Значи жената се измъкна? — попита накрая четвъртият мъж, въртейки несъзнателно пръстена си с кръст и меч върху рубина.

— Предполагам. Нашият човек зад къщата я видял, когато се спускала от дървото. Застреляла двама.

— Но откъде е взела оръжие?

Хамелеонът вдигна рамене.

— И вие сте сигурни, че не са я проследили и заловили? — попита вторият.

— Не сме сигурни. Сирените на пожарната и полицията им дали достатъчно време да вдигнат убитите си и да изчезнат преди властите да пристигнат.

— Надявам се, че и нашият човек се е изнесъл навреме — вметна третият.

Хамелеонът кимна.

— Мисля, че и жената е в безопасност.

— Но не знаем къде е. Както и враговете. Доколкото разбирам, вие се надяхахте да я използвате като примамка. Но планът ви пропадна. Отново сме там, откъдето тръгнахме.

— Не съвсем. Скоро ще знаем къде е. Нали подслушваме телефона ѝ. И телефона на полицаия. Представете си я — отчаяна, уплашена, объркана — какво мислите, че ще направи?

— Разбира се — каза шестият. — Ще потърси полицаия.

— И той ще ни отведе при нея. Но аз не се съмнявам, че и врагът е стигнал до този извод. Те имат такъв опит.

— Да, доказали са способността си да оживяват. Непрекъснато подушват капаните ни — петият мъж изписваше с пръст фигури по прашния чин.

— Може би не и сега. Ловът продължава. В момента полицаят е примамката. Поставил съм хора да го следят и да дебнат за противника.

— Тогава да се включим в лова — предложи четвъртият.

— Разбира се — присъедини се третият.

Другите също станаха.

— Един момент — спря ги с жест хамелеонът. — Трябва да ви кажа още нещо. Както знаете, вредителите — нашият враг — активизираха дейността си. Не можем да предвидим ужасите, до които могат да стигнат в резултат на дяволските си грешки. В същото време и ние допуснахме много тактически грешки през последната седмица. Признавам, че някои бяха мои. Но днес е решителният ден. Последните събития показаха колко е нестабилна ситуацията. Мислех, че можем да се справим сами. Но вече не съм уверен. Не страдам от излишна гордост. Затова без да се колебая помолих за помощ.

— Помощ?

— Свързах се с висшестоящото ниво и обясних ситуацията. Те се съгласиха с оценката ми и приеха молбата за помощ. В дванадесет и половина на летище Кенеди пристига екип от специалисти.

— Специалисти? — пребледня шестият мъж.

— Точно така. Поисках екип от ексекutori.

[1] Менестрел (фр.) — през Средните векове професионален поет-музикант, обикновено на служба при някой феодал. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

НАСИЛИЕ И ВЪЗМЕЗДИЕ

СВЕЩЕНАТА ЖЕРТВА

Лейтенант Крейг обитаваше гарсоньера в приземния етаж на една преустроена къща на Бликър стрийт в долната част на Манхатън. Някога имаше къща в Куинс, но преди четири години при развода я получи бившата му жена.

Много му се искаше да е отново там. Не заради къщата. Не защото обичаше да коси моравата или да чисти снега, или която и да е друга работа около къщата, пък и рядко имаше време за тях, както и за съпругата и двете си деца.

Точно те му липсваха сега — семейството, а не проклетата къща. Понякога нощем сърцето го свиваше и той лежеше, вперил очи в тавана. Колко съжеляваше, че не бе по-търпелив.

Но работата в полицията и бракът рядко вървят заедно. Защото да си ченге е все едно да имаш и друг брак. Жена ти ревнува от работата като от друга жена. Много от колегите му в отдела също бяха разведени. Добре поне, че бившата му жена нямаше нищо против да се вижда с децата. Той се стараеше да бъде по-често с тях, отделяше им може би повече време отколкото докато беше женен, но децата пораснаха и това вече не им доставяше такова удоволствие както преди.

„Пак ще забъркам някоя каша.“ — мислеше си Крейг, докато вземаше сутрешния си душ. „Откъде ми дойде да се захващам с десет години по-млада жена? Да не съм се чалнал? С нея ме свързват само проблемите й.“

По навик пусна радиото, докато чакаше да се свари водата за кафето. Внезапно му се прииска да чуе гласа ѝ и вдигна слушалката. Май не беше много умно. Все пак ще ѝ обясни, ще се извини за снощи. Намери бележката и набра номера на майка ѝ. По радиото съобщаваха за стълкновения между мюсюлмани и християни в Бейрут. Защо ли не вървят на майната си — и едните и другите — помисли Крейг и се вслуша.

Един сигнал. Още един. После женски глас — не на Тес, не дори човешки глас, а една от ония компютърни симулации.

Номерът, който набрахте, не работи.

„Не работи? Да не съм сбъркал?“ — помисли Крейг и отново го набра.

Номерът, който набрахте, не работи.

Господи, записал съм го погрешно.

Чайникът записука. Крейг си сипа кафе и изведнъж замръзна от съобщението по радиото:

...напълно разруши къща в луксозно предградие на Александрия, Вирджиния.

Александрия?

Трима души, спасяващи се от пламъците, са застреляни. Двама от прислугата и Мелинда Дрейк...

Гърлото му се сви.

...вдовицата на Ремингтън Дрейк, бивш дипломат за специални поръчки, измъчван до смърт от мюсюлмански екстремисти преди шест години в Бейрут. Полицията не знае кои са нападателите, нито мотивите за убийствата, но според пожарната служба, пожарът е резултат на умишлен палеж.

Палеж? Двама от прислугата? Майката на Тес?

Крейг сграбчи телефона и набра номера на „Справки“, после друг номер, накрая се добра до полицията в Александрия.

— Отдел „Убийства“ — Крейг се мъчеше да прикрие вълнението в гласа си.

Хайде, по-бързо!

— „Убийства“ — произнесе женски глас в слушалката.

— Казвам се Уилям Крейг. Лейтенант в отдел „Издирване“ от градското управление на полицията в Ню Йорк. Номерът на значката ми е... Прекият ми началник... Служебният му телефон... Обаждам се от дома си. Докато ме проверявате, ще ви кажа номера си тук.

— Първо се успокойте, лейтенант, и кажете какво има.

— За палежа в къщата на Мелинда Дрейк. Убитите. Има ли други? Дъщерята. Тес Дрейк.

— Не. Само слугите и... Какво знаете за дъщерята, лейтенант? Защо мислите, че е била там? Какво общо имате вие със случая?

— Много е сложно. Ще се обадя пак — той затвори.

Внезапно съмнение го преряза. Ами ако не е успяла да избяга от пламъците? Може още да не са я открили в развалините?

Той грабна указателя и започна да го разлиства. Трябва да вземе първия полет до Вашингтон.

Ръцете му трепереха. Внезапно затвори указателя.

Какво може да направи там? Най-много да обикаля и да наблюдава, докато следователите ровят из развалините.

Но трябва да направи нещо.

Мисли! Знаеш само, че двама слуги и майката на Тес са застреляни, когато се опитвали да се спасят от пламъците. Но това не значи, че Тес не е успяла да избяга.

Господи, моля те, нека да е в безопасност.

Ако е избягала...

Какво би направила? Ще се скрие от убийците. А после? Може би ще ми се обади. На кого още може да се довери и да разчита?

Уплашена, Тес се чувстваше като гола. Отново натисна звънеца, като оглеждаше нервно дърветата и храстите в голямата градина и алеята, заобиколена с жив плет. Дотук късметът не ѝ изневери. По

тихата уличка не минаваха коли, но ако минеше някоя и я забележеха, и ако това са онези, които се опитаха да я убият...

Бързо. Тя пак натисна звънеца и задържа пръста си. Ами ако няма никой? Може да са отишли на вилата си в Мейн. Да се промъкне ли вътре? Не! Сигурно има сигнална инсталация!

Нейната приятелка от детството отдавна не живееше тук: първо замина в колежа, после с мъжа си в Сан Франциско, но родителите ѝ бяха останали. Когато в тясното влажно скривалище, мъчейки се да преодолее скръбта и болките в цялото тяло, Тес мислеше какво да прави по-нататък, отговорът беше очевиден. Но в объркването си чак на сутринта си спомни, че в детството собствениците на къщата ѝ бяха станали почти втори родители.

Внезапно входната врата се отвори. Портиерът я огледа недоверчиво — мръсни джинси, скъсана блуза, лице, оцапано със сажди и сплъстена коса.

— Г-жа Кодил? — попита Тес.

— Г-жа Кодил е направила своите дарения за бездомните — портиерът понечи да затвори.

Тес хвана вратата.

— Чакайте, не ме разбрахте!

— Не може да безпокоите госпожата — портиерът се смръщи, присвил ноздри. Дрехите ѝ — пропити с дим, пот и страх — смърдяха ужасно. — Ако не се махнете, ще повикам полиция.

— Казвам се Тес Дрейк! Те ме познават! — Тя чу шум от приближаваща кола и сърцето ѝ подскочи. Опита да се промъкне край портиера, който застана на пътя ѝ.

— Аз съм приятелка на дъщеря им. Била съм много често тук! Те ме познават!

— Тес? — произнесе изненадан глас зад портиера. — Ти ли си това?

— Госпожа Кодил! Моля ви, пуснете ме да вляза!

Шумът от колата приближаваше.

— Всичко е наред, Томас. Отвори.

— Както кажете, мадам.

Колата бе почти срещу входа, когато Тес влетя вътре. Портиерът затвори вратата.

Тес спря, стискайки чантата, в която тежаха снимките, книгата и револверът, и въздъхна с облекчение. Жената, която стоеше до вратата на дневната, беше на около петдесет и пет години, нисичка, пълна, с пухкави бузи, подчертани от кръглите рамки на очилата. Носеше ярък ориенталски халат. Тя примигваше, изненадана от неочакваната поява и вида на Тес.

— Боже! Тес, добре ли си?

— Вече съм добре.

— Пожарът! Миналата нощ. Видях пламъците. Там ли беше? Какво ти е?

С омекнали крака Тес приближи.

— Благодаря на Бога, че сте вкъщи, госпожа Кодил, помогнете ми. Извинете, че нахлух така, но...

— Да помогна? Разбира се, скъпа. Винаги си добре дошла. Помня... — тя почти посегна да прегърне Тес, но в този миг забеляза мръсните ѝ дрехи и долови миризмата на дим. — Ръцете ти! Те са в мехури! Ти си обгорена! Трябва ти лекар!

— Не, не лекар! Още не. Не е толкова сериозно. Ако имате аптечка...

— Да! Трябва да се измиеш! Нагоре! Томас! — тя се извърна към портiera. — Аптечката! Къде я държим? Донеси я веднага!

— Веднага, мадам — портierът гледаше мрачно.

— Това е приятелка на дъщеря ми. Пожарът! Беше къщата на майка ѝ!

— Разбирам, мадам. Съжалявам, грешката е моя. Но тя говореше така объркано...

— Престани, Томас! — С неочаквана за възрастта и теглото си пъргавина госпожа Кодил подхвана полите на халата си и забърза след Тес нагоре по стълбата. — Но ти не ми каза какво стана! Къде беше? Защо полицията... или пожарната... Защо не те отведоха в болница?

— Всичко ми е... — Тес се чудеше какво обяснение да измисли — като в мъгла. Събудих се от противопожарната аларма. Пламъци. Нямаше изход. Сkochих от прозореца на стаята. После не помня... Тичах... Май съм припаднала. Когато се съвзех, бях в градината ви.

— От прозореца? Но как?

— Не знам, госпожо. Сигурно съм изпаднала в истерия.

— Трябва да е било ужасно. Тес, майка ти... Знаеш ли какво стана с нея?

— Да — отрони тя с пресекващ глас — това си спомням.

— Съжалявам, Тес, не можеш да си представиш колко... Майка ти беше фина, благородна жена. Как посрещна вестта за смъртта на баща ти. Забележителна. Не мога да повярвам, че са я убили. Какво става с този свят? Цяла нощ не можах да заспя. Сигурно си съкрушена.

— Да, чувствам се... нямате представа как... Благодаря ви. — Тес размазваше сълзите по лицето си.

Шум от стъпки я стресна и я накара да се обърне. Портиерът носеше пластмасова кутия с червен кръст на капака.

— Най-последно. Хайде, Тес, трябва да се намажеш, да не губим време. Помниш ли банята на Режина? — тя отвори вратата.

Банята беше същата — бяла, без нито едно петънце. Но погледът на Тес бе прикован в дълбоката бяла вана.

— Ще ти оставя някои дрехи на Режина.

— Благодаря г-жа Кодил. Ако може джинси, риза и пуловер.

— Добре. Все си същата — като скаут. Накисни се добре. А аз ще позвъня в полицията. Те ще искат...

— Не, в никакъв случай! — Тес се изненада от реакцията си.

— Но защо? Какво има? Трябва да съобщим. Може да им помогнеш да открият онези чудовища, дето застреляха майка ти и...

— Не! Още не! — Тес се мъчеше да овладее паниката си. — Не съм готова още. Чувствам се... Ако им се обадиш, ще дотърчат веднага. Още не съм на себе си. Трябва да събера мислите си... Майка ми... Не знам дали тъкмо сега мога да говоря за станалото...

— Вярно, колко съм глупава. Ти си още в шок. Но знай, че трябва да им кажеш, все пак.

— Знам, госпожо Кодил. Искam само да се измия и да се съвзема. Ще им се обадя сама. Обещавам.

Тес инстинктивно заключи вратата, смъкна от себе си и захвърли в ъгъла разкъсаните, мръсни, смърдящи на сажди дрехи. Дори бельото ѝ бе просмукано от тази миризма. Отвори крана с гореща вода. Когато над ваната започна да се издига пара, отвори и студения кран, нагласи температурата и се потопи в галещата топлина. В първия миг мехурите по ръцете я заболяха силно. После болката утихна и тя се отпусна, усещайки как топлината пълзи нагоре по краката, слабините, корема и

гърдите ѝ. Чак когато водата наближи преливния отвор, Тес се протегна и затвори двата крана. Тялото ѝ се отпусна, но тя все още беше неспокойна.

Какво е това нещо в апартамента на Джоузеф, което не е трябвало да видя и за което никой друг не трябва да знае?

Тя си спомни барелефа. Странен. Отблъскващ.

Какво ли означава? Кой болен мозък го е създал? И защо му е бил на Джоузеф. Очевидно той не е бил така добродушен и нежен, както се представяше, щом е могъл да се бичува до кръв и да спи под онова нещо на библиотечката. Но след пожара единственото свидетелство за всичко бяха снимките в чантата ѝ.

Тя трепна. Веднага след влизането в тази къща трябваше да позвъни в полицията. Но защо не пожела госпожа Кодил да им се обади?

Отговорът изникна внезапно: *Защото не искам никой да знае къде съм.* Който ме издирва, ще очаква да се свържа с полицията. Те сигурно подслушват връзките им. Ако се обадя, убийците ще бъдат тук преди полицаите.

Побиха я тръпки. Ще избият всички! Портиера. Госпожа Кодил. Мен. Полицията едва ли ще ме опази. Трябва да помисля. Ще продължавам да се крия, докато се убедя, че няма опасност. Какво друго?

С нарастваща тревога Крейг крачеше из гарсоньерата си на фона на музиката от „Турандот“. Когато беше нервен, си пускаше тази опера.

Обади се, Тес. Моля те! Ако си добре, за Бога, обади се!

Колкото повече чакаше, толкова по-мрачен ставаше. Нещо лошо се беше случило.

Той погледна часовника си. Още преди час трябваше да е на работа. Внезапна мисъл го осени. Може би в момента Тес звъни там?

Крейг сграбчи телефона и се обади в службата.

— Тони, тук е Бил.

— Къде си, по дяволите? Имаме проблеми тук. Луиджи е болен. Телефоните звънят. Имаме осем нови случая. Капитанът е бесен.

— Идвам веднага. Слушай, има ли съобщения за мен?

— Колкото щеш.

— Нещо от Тес Дрейк?

— Чакай да проверя. Какво пищи там при теб? Опера? Да не си станал италианец?

— Съобщенията, Тони. Провери ги.

— Добре, добре. Ето. Бейли. Хопкинс. Нищо от Тес Дрейк. Чакай, като каза съобщения, капитанът получи съобщение от полицията в Александрия, Вирджиния. Казват, че си им звънил. Нещо за пожар. Какво става?

— Ще ти кажа, когато дойда. Тони, това е важно. Ако ме потърси Тес Дрейк, веднага поискай номера, на който да я намеря.

Крейг затвори. Постоя няколко мига замислен, докато Павароти наближаваше кулминацията на арията. Изведнъж изруга, скочи, включи телефонния секретар, запаса револвера на колана си и изхвъркна от жилището. Наблизо не се виждаше такси и той хукна към Седмо авеню. От бягането скоро започна да се задъхва.

Тес е права, мислеше си Крейг. Съвсем съм се изоставил. Трябва да тренирам.

Тес. Безпокойството за нея покачи адреналина в кръвта му. Плувал в пот, той ускори крачка, търсейки отчаяно такси.

Близо до апартамента на Крейг на Бликър стрийт двама мъже се бяха навели над двигателя на една малка японска кола. Щом зърнаха тичащия Крейг, те хлопнаха капака, скочиха в колата и с пъргав обратен завой го последваха.

По-надолу, в микробус с надписи на телефонна компания един мъж вдигна слушалката на клетъчния телефон, докато мрачният му партньор настройваше копчетата на подслушвателната апаратура и продължаваше да следи разговорите.

— Нашият приятел напусна игрището. С няколко приятели... Другият отбор? Май не са готови да влязат в играта. Поне не ги виждам. Но нашият прехващач е разтревожен за здравето на приятелката си. Не се е обаждала в клуба. Надява се да го потърси в кантората. Докато не е дошъл другият отбор, ще му направим услуга — ще прескочим до клуба — може приятелката му да звънне и да

остави съобщение. Има ли някой в кантората?... Добре. По-добре да не го оставяме сам, ако тя има нужда от помощ.

Водата почерня от сажди и мръсотия. Тес я източи и отново напълни ваната. Дори след втората вана не се чувстваше чиста и накрая се изми три пъти под душа. Косата ѝ отново върна русия си цвят.

В аптечката намери антибиотичен крем и намаза раните си. Макар че сълзяха и я боляха, изгарянията не бяха дълбоки. В момента те изглеждаха най-малкия ѝ проблем.

На леглото в стаята намери оставените от госпожа Кодил бельо, чорапи, джинси и червена тениска. Огромно удоволствие е да усещаш отново допира на чисти дрехи до кожата си. Само обувките ѝ бяха малки и Тес с нежелание нахлузи отново мръсните си маратонки.

В дневната прислужницата тъкмо поставяше на края на дългата дъбова маса сребърен поднос с препечен хляб, мармалад, бекон, бъркани яйца и портокалов сок. От каната с кафе се издигаше пара.

На масата госпожа Кодил беше разтворила „Вашингтон пост“. При вида на Тес тя се усмихна, но очите ѝ бяха замъглени.

— Е, сега изглеждаш по-добре. Казах на Роз-Мари да ти приготви закуска. Сигурно умираш от глад.

Господи! Досега не бе усетила колко е изгладняла. Предната вечер у майка ѝ беше хапнала само малко пастет.

Майка ѝ. Болката се събуди и я прониза с нова сила. Тя преглътна сълзите си. Страхуваше се, че ако не се овладее сега, напълно ще изгуби самообладание. Още не можеше да приеме, че майка ѝ е мъртва.

Беше ѝ нужна неимоверна воля да се мобилизира и отвърне на усмивката на госпожа Кодил.

— Благодаря. Много сте мила.

— Няма нужда от благодарности, Тес. Ще ми благодариш, ако изядеш всичко. Днес ще имаш нужда от всичките си сили.

Тес беше изненадана от бързината, с която погълна месото и яйцата, които бяха далеч от обичайното ѝ меню. Завърши с портокаловия сок и почувства как енергията ѝ се възвръща.

— Къде е съпругът ви госпожа Кодил? В министерството на правосъдието ли? Или на вилата в Мейн?

— Съпругът ми? — лицето на госпожа Кодил пребледня. — Не знаеш ли? Почина преди три години.

— О! — Тес беше шокирана. В първия миг не знаеше какво да каже. Посегна и стисна нежно ръката на госпожа Кодил. — Искрено съжалявам. Аз го обичах. Тук винаги се чувствах добре.

Госпожа Кодил прехапа устни.

— Да — тя потисна хлипането си. — Беше добър човек и любящ съпруг. Сърдечен удар. Не можах да го убедя да намали работата си. Непрекъснато му повтарях да почива повече, или поне да не ходи на работа през уикенда. Предполагам, че е бил доволен да посрещне смъртта там — не в къщи, а в службата си. Затова знам как се чувстваш, Тес. Моят съпруг. Твоята майка. Ще ни бъде тежко без тях.

Тя я прегърна през рамото, сякаш не искаше да говори повече за това. Кимна мрачно към вестника:

— Пожарът у вас... очевидно е бил твърде късно: Не пишат за него. Трябва да пуснем радиото. Може да съобщят нещо ново за теб.

За миг Тес преживя отново кошмара на миналата нощ, пламъците, убийството на майка ѝ. Ужаси я мисълта, че може отново да чуе това от радиото. Но отчаяно ѝ се искаше да разбере дали полицията е хванала убийците.

— Да, да. Добра идея.

— И сега, като си почина, трябва да се обадиш в полицията.

— Разбира се — излъга Тес. — Тъкмо се канех.

Но вниманието ѝ бе приковано във вестника. Когато успя да разчете обърнатото наопаки заглавие, изстина. Грабна вестника и го обърна.

БРАЙЪН ХАМИЛТЪН ИЗГАРЯ ПРИ ПРОИЗШЕСТВИЕ НА МАГИСТРАЛАТА

— Боже, Господи! Брайън Хамилтън — мъртъв? — Тя бързо зачете надолу.

— Микробус го блъснал извън пътя — промълви госпожа Кодил.
— Някой маниак или пиан.

Тес продължаваше да чете статията.

— Колата му се ударила в електрически стълб? Експлодирала?

— Като си помислиш само, оживя след всичките години във Виетнам, за да загине в безсмислена катастрофа.

— Но аз говорих с него миналата вечер! — скокна Тес от стола.

— Беше у мама! Помолих го за една услуга. Аз...

— Услуга? — попита госпожа Кодил.

В главата на Тес се заблъскаха бясно уплашени мисли. Пожарът. Катастрофата на магистралата. Не може да е съвпадение. Те са убили Брайън Хамилтън! Разбрали са, че аз го повиках. Боят се от информацията, която му дадох! Убиват всеки, щом научи това, което зная аз. Ако не се махна оттук, ще бъда следващата!

— Трябва да се обадя — с всички сили Тес прикриваше страха, който я бе обзел.

— На полицията ли?

— Да. Време е.

— Има телефон във вестибюла. Или в кухнята.

Къде е по-усамотено? В кухнята е прислужницата. Тес хукна към вестибюла.

Мислите се рояха в главата ѝ. Беше ненавиждала Брайън Хамилтън, защото изпрати баща ѝ на смърт в Бейрут. Но миналата нощ бе сключила сделка с него, а сега той беше мъртъв. Защото ѝ обеща да използва влиянието си да научи нещо за Джоузеф Мартин.

Крейг! Само той може да разбере. Заедно са в този кошмар от самото начало. Той знае всичко, което знае тя. Може и той да е в опасност. Трябва да го предупреди.

Бил Крейг. В момента отсъствам. Оставете името си
и...

По дяволите! Беше забравила колко е часът. Сигурно е вече в службата. Бързо набра другия номер.

— „Издирване“ — прозвуча скърцащ глас в слушалката.

— Лейтенант Крейг — Тес се задъхваше от вълнение.

— Няма го. Ако мога да ви помогна...

Тес тресна слушалката. „Само той може да ми помогне!“

— Тес?

Тес се извърна и видя госпожа Кодил да наднича неспокойно от дневната.

— Каза ли им?

— Представяш ли си? Искат веднага да отида в града. Не искам да ви притеснявам, госпожо Кодил, но ако имате кола...

— Всичко мое е и твое. Вземи колата на мъжа ми. Всичко ѝ е наред. Порше 911. Не се плаши от нищо. Вземи я. Усещам, че проблемите ти са по-лоши, отколкото си представях. Ще имаш нужда...

— Познахте, госпожо Кодил. Наистина, имам проблеми. И никакво време. Не искам да съм груба, но къде са ключовете?

Спокоен, но готов за отпор, вицепрезидентът Алън Джерард мина през детектора за оръжие и край дежурните от охраната в коридора към Овалния кабинет в Белия дом, които запазиха безстрастни физиономии. Джерард, който за всеобща изненада беше избран за Вицепрезидент в изборите преди три години, беше стъпвал в Овалния кабинет само осем пъти. При всяко от тези посещения се изненадваше колко малък бе кабинетът на Президента в действителност.

За непосветените можеше да изглежда странно, че толкова рядко получава достъп до Президента. Но Джерард разбираше твърде добре. Бяха го избрали за партньор в кампанията не заради уменията му, а поради три случайно съвпадащи обстоятелства.

Първо, той беше от Флорида, и връзките му с Юга трябваше да балансират северния произход на Президента, бивш сенатор от Илинойс.

Второ, Джерард беше с около петнадесет години по-млад от Президента и красивите му черти на кинозвезда привличаха (тъй казваха съветниците на Президента) младите гласоподаватели, особено жените.

Трето, може би най-важното, Джерард имаше репутацията на сговорчив, несъздаващ проблеми, привърженик на линията на

републиканците и не би конкурирал Президента, който вече мислеше за следващите избори и не искаше никой да затъмни ореола му на сериозен политически мъж.

Но колкото и премислена да беше кампанията на Президента, действителният ефект беше почти обратен на очаквания. Обществото, средствата за информация и политическите коментатори бяха не просто изненадани от избора — те бяха потресени:

Джерард познава по-добре тениса, отколкото политиката. Той прекарва повече време в клуба си във Флорида, отколкото в Сената. Понеже е богат, си мисли, че всеки кара мерцедес. Никога не взема решение, без да се консултира с всичките си познати, включително градинаря. Господ го е дарил с хубост, а после е отминал, без да му даде ум.

И прочие, и прочие.

Лидерите на Републиканската партия помолиха Президента да преразгледа избора си на партньор. Джерард беше дочул слухове, че Президентът почти склонил, но после решил, че ако се отметне, ще изглежда колеблив — доста лошо за начало на избирателната кампания. Така Джерард остана, но беше отдалечен дипломатично, доколкото беше възможно, и изпратен да държи речи на митинги в най-малките и рядконаселени щати. Поради слабата опозиция от страна на Демократите и връзките на Президента в предишната администрация, Джерард спечели и Президентът още повече го отдалечи от себе си, като му възлагаше досадни обществени функции като представител на Белия дом или го пращаше на безобидни мисии на добра воля по целия свят. Вестникарските коментатори започнаха да наричат Джерард „Невидимия“.

Поне допреди четири дни.

Да, преди четири дни.

Тогава Джерард привлече вниманието, като използва ограничената си власт и обърка всички теоретици на политиката в страната.

В Овалния кабинет беше само Президентът — Клифърд Гарт, седнал зад широкото си лъскаво бюро в креслото с висока бронирана облегалка пред бронираното стъкло на прозореца, гледащ към моравата на Белия дом.

Президентът беше на петдесет и пет, по-слаб, отколкото изглеждаше по телевизията, стегнат от ежедневно преплуваните две мили в подземния басейн на Белия дом. Издълженото му лице придаваше на устата малко напрегнат израз. Гъстите смръщени черни вежди контрастираха със забележимо посивялата късо подстригана коса.

Лицето му обикновено бе смугло от загара, получен в солариума, но днес на бузите му червенееха петна. Очите — като правило хладни и спокойни, внушаващи благоразумие — горяха от гняв.

— Господин Президент? Поискали сте да ме видите?

— Да те видя? По дяволите, наистина исках. — Президентът се изправи рязко. — Доста дълго чаках... Трябваше да те повикам още преди четири дни, но ми трябваше време да се овладеея! Въпреки политическата отговорност. Не исках да ме арестуват.

— Да ви арестуват ли, сър?

— За убийство. Представи си заглавията. Представи си моето удовлетворение. „Вбесен, Президентът се нахвърля на Вицепрезидента и удушава кучия син на бюрото си в Овалния кабинет.“ Глупак! Какво смяташ, че правиш? Преструваш се, че имаш власт? Ти, загубеняк такъв!

— Разбирам. Имате предвид гласуването в Сената на законопроекта против замърсяването на въздуха.

— Господи, потресен съм! Как можех да предположа? Трябва да си станал гений. Четеш мислите ми. Прав си, за това става дума. Гласуването в Сената!

— Господин Президент, ако обсъдим спокойно...

— Спокойно? Мога ли да съм спокоен, когато... Ако си забравил, ще ти напомня — аз съм Президентът! Не ти! Още не знам как опозицията успя да привлече толкова наши сенатори да гласуват против нас, но — можеш да се закълнеш в бъдещето си и в бъдещето на децата си — ще разбере! Но това, което не знам и не ми дава покой нощем, и ме изкушава да забия писалката в сърцето ти, е защо ти се обърна против мен! Почти те бях изхвърлил преди три години. Трябва

да си ми благодарен. Дадох ти сладка длъжност. Никаква отговорност! Гледаш си кефа, ходиш по банкети без много да се напиваш, и ако кукленската ти жена не е наблизмо можеш да забършеш някоя републиканска активистка с големи цици, която знае да си затваря устата. Защо и ти не си държа устата затворена? Гласовете бяха изравнени, Джерард! Гласът на Вицепрезидента беше решаващ, което значи, че ти трябваше да подкрепиш политиката на правителството! А ти гласува против мен! Наруши равенството в полза на опозицията!

— Изслушайте ме за момент, господин Президент.

— Да те слушам? — Гарт изглеждаше така, сякаш ще получи удар. — Не аз слушам. Ти слушаш. Ти си подчиненият. Аз съм главният тук! И ще става каквото аз кажа! Или не схващаш?

— Законопроектът е добър — отвърна тихо Джерард. — Въздухът е замърсен. Отравя дробовете ни. Според учените след четиридесет години планетата е обречена.

— Тогава няма да ме има! Какво ме е грижа? Ако искаш да знаеш, ти си обречен. Като дойдат изборите, ще си аут. Вицепрезидентът трябва да има достатъчно ум да ме поддържа. Господ ми е свидетел, мислех, че го разбираш. Но внезапно... не разбирам защо... ти тръгна на своя глава.

— Гласувах по убеждение.

— Убеждение? Не се занасяй.

— Според мен законопроектът трябва да се разшири. Тази година всеки ден само в пристанището на Ню Йорк имахме по едно разливане на нефт. Да не говорим за цялото крайбрежие. Аляска, Орегон, Калифорния, Ню Джърси, Тексас, моят щат Флорида. Да оставим нефта. Изхвърлянето на отпадъците в реките. Хербицидите и пестицидите в питейната вода или радиоактивното замърсяване от атомните централи. Да вземем само въздуха. Ужасно е. Правителството трябва да вземе мерки.

— Джерард, съобразявай се с реалността. Ние трябва да защитаваме работните места на нашите гласоподаватели, да поддържаме стабилна икономиката, за да си плащат данъците. Какъв е изводът, Джерард?

— Нека да предположа. Когато нещата се влошат съвсем, ще се справим някак.

Президентът вдигна глава.

— Изненадан съм. Най-сетне схвана за какво става дума.

— Проблемът е — започна Джерард, — че вие не схващате...

— Всичко схващам.

— ...че кризата вече е настъпила. Ако продължим...

— Забравяш нашите постижения. Технологията. Втората световна война. Американците са показали многократно, че могат да решат всеки проблем.

— Това е минало. Дори не сме така предприемчиви като японците.

— Мили боже! Не си го казал на пресата, нали?

— А Обединена Германия ще бъде още по-предприемчива — каза Джерард. — Но не вярвам, че ще пазят планетата повече от нас. Алчността, господин Президент, това е отговорът. Винаги тя побеждава. Докато се задушим.

— Говориш като някой проклет радикал от Бъркли през шейсетте.

— Добре, знам, че строгият контрол върху замърсяването на въздуха ще засегне почти всички производства в Америка. Разходите за намаляване на замърсителите: серен двуокис, фреони, канцерогенни частици, въглероден двуокис от автомобилите — да не продължавам повече, ще бъдат огромни.

— Най-сетне, Джерард. Изненадан съм, че разбра. Серният двуокис, който предизвиква киселинните дъждове, идва от термоцентралите. Ако ги забраним, ще оставим хиляди миньори без работа. Фреоните, разрушаващи озонния слой, се използват в хладилниците и климатичните инсталации. Няма друга технология. Вярваш ли, че някой американец ще се откаже от климатика си? Автомобилните газове водели до глобално затопляне. Вярно. Но ако накараме производителите да намалят тези емисии, ще трябва да се вложат милиарди за подобряване на двигателите, което ще оскъпи колите. Хората няма да ги купуват и Детройт ще фалира. Не ме разбирай погрешно, Джерард. И аз съм загрижен за въшливия въздух. Нали и аз го дишам. И жена ми. Децата, внуците. Но ако искаш да знаеш кое наистина ме тревожи — това е разклатената икономика... отрицателният търговски баланс... растящият бюджетен дефицит... кризата в Близкия Изток... — това ме плаши. Затова не ме е грижа за след четиридесет години. Трябва да се справям с положението този

месец! Тази година! Ти май не си в час. Нека да ти кажа какво ще направя. Ако Камарата подкрепи Сената и законопроектът за замърсяването на въздуха стигне до бюрото ми, ще му наложа вето.

— Вето?

— Сега внимавай. Ако Сенатът постави законопроекта на повторно гласуване, този път трябва да ги убедиш да гласуват против него. Отвори си ушите. Против. Ясно ли е?

— Съвсем.

— Тогава следващият път внимавай!

Вътрешно Джерард кипеше, но се стараше да изглежда спокоен.

— Разбира се, господин Президент. Логиката ви е ясна. Наистина разбирам мотивите ви. За правителството бизнесът е преди всичко.

— Запиши си го на задника. Бизнесът е опората на страната. Никога не го забравяй.

— Вярвайте ми, господин Президент, не го забравям.

Три минути след като Президентът беше приключил с обидите по адрес на Джерард, родителите му, жена му, неговата външност на кинозвезда, дори качествата му на тенисист, Джерард най-сетне бе оставен да напусне Овалния кабинет. Служителите от охраната отново запазиха безстрастно изражение, не толкова защото бяха професионалисти, а защото чувстваха политическия повей и разбираха, че Джерард излиза от Белия дом още по-незначителен, отколкото бе на влизане.

Така си мислеше Джерард, докато крачеше неуверено по коридора и бършеше изпотеното си чело. Президентските съветници извърщаха поглед, за да скрият разочарованието си от него, показвайки в същото време облекчението си, че те не са заплашени от изхвърляне.

Не го беше грижа. Не страдаше от гордост. Това, за което се тревожеше, бе неговата мисия. Последните обиди на Президента за увлечението по тениса му припомниха за следващата среща — тенис-мач в един закрит частен вашингтонски клуб.

Колата, придружена отпред и отзад от две други коли с охрана, го отведе в луксозното предградие. Той влезе в едно ниско и разклонено здание от бляскаво стъкло и метал, за което преди три години архитектът беше получил някаква престижна награда. Отдалече се

чуваха ударите на топките за тенис. Както им беше наредил, шофьорът и охраната му останаха навън. Те дискретно наблюдаваха паркинга и входа, но без да проявяват особено старание. Кой ли би си направил труда да нападне Джерард?

В луксозната съблекалня на тенисклуба Джерард смени костюма си със скъп екип. Само италианските му обувки — ръчна изработка — струваха четиристотин долара. Всъщност му ги подари един дипломат при някаква мисия на добра воля. Ракетата също бе подарък — от жена му. Беше направена по поръчка от най-съвременни материали и струваше две хиляди долара. Той грабна хавлиената кърпа с монограм, хвърли поглед в огледалото на изрядната си прическа и се запъти към задната част на клуба, където имаше осем корта, разделени с огради. Седемте бяха вече заети, а на осмия го чакаше слаб, загорял мъж около четиридесетте, облечен в спортен екип.

— Здравсти, Кен. Как си.

— Имам проблеми. А ти, Алън?

— Също. Както казват вестникарите, Президентът тъкмо ме сдъвка и изплю — Джерард потърка дясното си око.

— Нещо не си се справил?

— Засега нищо особено. Ще говорим после. Хайде да играем, имам нужда да си изкарам стреса — той продължаваше да трие окото си.

— Окото ти...?

— Нищо тревожно. От проклетия смог ми се възпаляват очите. Май трябва да поискам някакъв мехлем от лекаря.

— Ако смяташ, че няма да попречи на играта... Днес смятам да те бия, но исках да сме равностойни.

— Равностойни или не, трудно ще ме биеш.

— Ще видим. Сервирай — Кен се усмихна и тръгна към отсрещния ъгъл на корта.

Фамилията на Кен беше Маден. Той беше заместник-директор на ЦРУ, отговарящ за секретните операции. Бяха учили заедно с Джерард в Йейл, където членуваха във влиятелната тайна организация „Череп и кости“, както и в тенисклуба. Оттогава поддържаха старото приятелство. Политическите коментатори не обръщаха много внимание на отношенията им. След поемането на властта от последното правителство, двамата бивши членове на братството се

срещаха всяка седмица на корта, поне когато Джерард не бе заточен от Президента на някоя от поредните мисии. Важното бе, че медиите очакваха от Джерард точно това — да играе тенис — и в това труднодостъпно място, където репортерите и дребните дипломати изобщо не бяха допускани, ежеседмичният мач на Джерард, както и много други подробности от живота му, оставаха извън полезрението им.

Джерард и Маден обикновено бяха равностойни. Ако едната седмица побеждаваше единият, другата печелеше вторият. Но днес, въпреки увереността на Джерард, възпалението на окото като че се отрази на формата му. Той изгуби първия сет, с усилие си върна втория, но в третия нямаше късмет.

Джерард се наведе и постоя така задъхан тежко, изненадан от изтощението си. Смогът, помисли си той. Проклетият смог. Той отиде до мрежата и поздрави Маден.

— Извинявай. Изложих се този път. Следващата седмица ще се постарая повече — той отново потри окото си.

— Слушай, окото ти изглежда зле. Цялото е зачервено. Направи нещо. Изплакни го с вода. Поне тук има пречиствателна инсталация с обратна осмоза. Иначе химикалите във водата могат още повече да го раздразнят.

Те тръгнаха заедно към края на корта.

— Разкажи ми сега — каза Маден.

Бяха застанали с гръб към стената, оглеждайки се дали не ги подслушват отнякъде с насочени микрофони.

— Кажи ми за Президента.

— Смята да постави вето на закона за въздуха.

Маден поклати глава.

— Господи. Глупакът му с глупак.

— Постарах се да го убедя. Но той няма да мръдне. Според него, когато нещата се влошат съвсем, американските компании ще намерят някакво чудодейно средство.

— Ама че смешник. Не предполагам, че има чувство за хумор. Когато нещата се влошат съвсем! Не разбира ли, че вече са се влошили съвсем?

— За него това е като нарастващият бюджетен дефицит. Нека следващите поколения да се оправят. Сега първата му задача била да

закрепи страната.

— Е, не че сме очаквали нещо друго от него. Но трябваше да му дадем тази възможност.

Джерард уви хавлията около врата си.

— Има нещо по-лошо. Президентът смята, че съм го предал. Не може да си обясни как опозицията е привлякла толкова много републикански сенатори да нарушат верността към партията и да гласуват за законопроекта. Беше вбесен от предателството им и се кълнеше, че ще разследва какво ги е накарало да го направят.

— И това очаквахме. Политическа реакция — констатира Маден. — Не ми се вярва, обаче, сенаторите да си признаят, че са били изнудени. Защото ще трябва да обяснят как, а едва ли някой от тях ще си съсипе кариерата, като признае приемане на подкуп, наркомания или развращаване на малолетни, да не говорим за още по-сериозните неща, открити от нашите хора. Игри на борсата с използване на вътрешна информация. Бягство от местопроизшествието след прегазване на човек в пияно състояние. Един случай на кръвосмешение. Не вярвам да си отворят устата. Знаят как е. Господ ще ги благослови... както ги е прокълнал... Те са практични. Жалко, че не намерихме повече гузни. Но това пък запазва вярата ми в системата. Не всички имат тъмни страни. Само че ако бяхме намерили поне още няколко, гласуването щеше да е в наша полза. И нямаше да ти се налага да рискуваш положението си и да гласуваш против правителството.

— Няма значение. Мога да изтърпя негодуванието на Президента. Но се страхувам, че ако упражни правото си на вето и върне законопроекта в Сената, ще ни бъде много трудно да осигурим две трети от гласовете, за да мине.

Маден се огледа наоколо, преценявайки опасността от подслушване.

— Ние сме силните. Имаме влияние. Но ако продължиш да се противопоставяш на Президента...

— Точно това ме тревожи — потвърди Джерард. — Той може още повече да ограничи дейността ми. Може да ме замрази, докато изберат нов Вицепрезидент на следващите избори. Много е важно да продължа да участвам в тези мисии на добра воля. За да координирам нашите усилия.

Маден се беше втренчил в земята.

— Да, важно е — той вдигна глава. — За съжаление той не ни оставя друга възможност. Групата знае — и те се съгласиха, че трябва рано или късно да го направим...

— Май се налага по-рано.

— Несъмнено. Президентът показва на нацията... на целия свят... смелостта си, като посети онази конференция за борбата срещу наркотиците миналата година в Колумбия. Циничните журналисти вече се обзалагаха точно къде и кога кокаиновите барони ще го гръмнат. Но оживя... По чудо... и сега е твърде самоуверен. Следващата седмица ще лети до Перу на друга конференция за борбата с наркотиците. Не съм ясновидец, но този път мога да предскажа бъдещето. Президентът няма да се върне. Жив, искам да кажа. Значи след седмица ще имаме нов Президент. По-просветен.

— Надявам се да оправдая доверието — каза Джерард.

— Е, както си се убедил при многобройните мисии, можеш да разчиташ на помощ от партньорите ни.

— Да, като ме пращаше да пътувам, Президентът работеше срещу себе си.

Маден пак се загледа втренчено надолу.

— Има ли нещо друго? — попита Джерард.

— Страхувам се, че да.

— Какво?

— Имаме изтичане на информация.

Въпреки загара, лицето на Джерард пребледня.

— Сериозно ли е? Защо не ми каза по-рано? Може би трябва да отложим...

— Мисля, че не се налага. Още не. Не исках да те тревожа, защото смятах, че нещата са уредени. Но не са. Сега трябва да ти кажа, в случай че възникне нужда от твоята помощ.

— Какъв тип изтичане? — настоя Джерард.

— Вече ти казах, че накрая намерихме онзи предател.

— Помня. Но ти ме увери, че сте го ликвидирали.

— Той се е запознал с една жена. Кратко познанство, нищо особено. Нашият екип не му беше обърнал внимание, но тя прояви неочакван интерес след смъртта му. Отишла в полицията и разпознала някак си овъгленото тяло. По данните, които съобщила, един детектив

от отдел „Издирване“ на нюйоркската полиция открил жилището му и я завел там. След посещениято тя предаде снимки за проявяване. Естествено, нашият екип трябвало да ги провери. Опитаха се да ги вземат, но не успели. Тогава решили да претърсят жилището на предателя.

— Защо не са го направили по-рано? — ядоса се Джерард.

— Признават, че са пропуснали. Предателят се бил замаскирал така грижливо, че не очаквали да пази нещо от предишния си живот у дома.

— Значи е имало нещо?

— В спалнята му. — Маден проговори с усилие. — Намерили един олтар.

Джерард ахна.

— Те взели барелефа и опожарили жилището.

— Ами жената със снимките?

— Миналата нощ се опитаха да разрешат и този проблем.

— Опитаха?

— Безуспешно. Междувременно тя разказала на Брайън Хамилтън и...

— Хамилтън? Той пък какво общо има? Нали загина миналата нощ!

— Каква връзка има с жената? Не съм ти казал още най-лошото. Името ѝ е Тереза Дрейк.

— Тес?

— Дъщерята на Ремингтън Дрейк. Вчера вечерта отишла при майка си в Александрия, за да използва старите връзки на баща си и да научи нещо за предателя. По нейна молба Хамилтън беше тръгнал към директора на ФБР. Но нашите успели да го спрат.

Джерард подскочи.

— Ние сме убили Брайън Хамилтън?

— Екипът направи всичко възможно да убие и жената. Пожарът миналата нощ — сигурно си чул. Но Тес Дрейк се измъкнала. Не знаем къде е, но без съмнение тя представлява заплаха за нас. Затова те информирам. И така имаш достатъчно причини да се тревожиш, а беше близък и с баща ѝ.

— Познавах го доста добре.

— Тя може да потърси помощ от теб.

— Разбирам.

— Може и да не се стигне до това. Вече имаме план как да я намерим. Чрез онзи детектив, който ѝ помагаше. Но нямам време да ти обяснявам. — Край корта вече приближаваха следващите тенисисти. — Задържахме се доста. Не трябва да привличаме вниманието. Ако не ни попречи нещо, ще те видя другата седмица.

— Господ да те благослови.

— И теб. Естествено, ще ми съобщиш, ако жената те потърси...

Джерард кимна мрачно. Те си тръгнаха от корта, като отново си върнаха вида за пред обществото. Размениха няколко учтиви думи с чакащите за корта и влязоха в сградата.

— Окоето ти се влошава — забеляза Маден.

— Да, трябва да направя нещо. — Джерард влезе в помещението с душовете като с облекчение забеляза, че е празно. Разгледа зачервеното си око в огледалото и внимателно извади контактната леща, за да го изплакне с вода. Всички знаеха, че очите му са сини, но под контактните лещи, които носеше не за корекция на зрението, а за маскировка, ирисите му бяха сиви.

— Търсила ме е жена и ти не си я питал за номера? — Крейг беше останал без дъх от тичането към службата.

— Чакай, тя затвори преди да успея да я попитам. Даже не си каза името. Откъде знаеш, може изобщо да не е била Тес Дрейк.

— Може да не е била! Аз трябва да знам!

— Направи ми услуга, ако обичаш. Спри да викаш. Заболя ме главата. По-добре ми кажи какво става.

— Добра идея — намеси се плътен глас. — И аз искам да знам същото.

Те се обърнаха към вратата на кабинета, откъдето капитан Малори, набит мъж около четиридесетте, надничаше към тях над смъкнатите на носа очила. Беше по риза с навити ръкави.

— Доколкото знам, още си в този отдел — обърна се той към Крейг. — Ще ти бъда много благодарен, а и шефът, и данъкоплатците също, ако идваш навреме на работа. — Гласът му стана още по сърдит. — Когато изобщо идваш. Половината от тази седмица изобщо нямам представа къде ходиш и с какво се занимаваш. Каква е тая история с

полицията в Александрия? Обаждаха се да проверят дали някой не им се представя за детектив от Градското полицейско управление на Ню Йорк. Ти! Миналата нощ там са станали няколко убийства. В заможен район. Какво знаеш за тях?

Крейг преглътна вторачен и бавно се свлече на един стол. Въпреки кашлицата, съжаляваше, че беше оставил цигарите.

— Чакам, Крейг. Какво става?

— Във вторник... — Крейг се поколеба. Опитваше се да сложи в ред мислите си. — Една жена ме посети...

За десетина минути той изложи всичко: за моргата, парка „Карл Шурц“, жилището на Джоузеф Мартин. Завърши с неочакваното пътуване на Тес до Александрия и новините, които беше чул по радиото.

Лицето на капитан Малори издаваше недоволство.

— Поправи ме, ако греша. На вратата пише „Издирване“, нали? Щом тялото е идентифицирано, случаят вече не е наша грижа, а на отдел „Убийства“. Защо, по дяволите, още се занимаваш с него?

— Аз им го прехвърлих. Информирах ги.

— Не отговори на въпроса ми! Защо още...

— Заради жената — Крейг почувства как бузите му пламват.

— Какво заради жената? — настоя Малори.

— Това е личен въпрос.

— Вече не е. Щом съм замесен, въпросът е служебен!

— Искях да продължа да се срещам с нея.

— Да не си се влюбил? И всичко това от вторник насам? Исусе! Трябва да е много хубава — Малори махна ядосано с ръка. — Крейг, помниш ли едно от правилата, които ти набиваха непрекъснато в полицейската академия? Не се забърквай с клиенти. Това винаги води до фалове. Грешки. Пълна глупост!

— Да не мислиш, че можех да избирам. Че съм си казал: „Защо не направиш някоя глупост, Крейг, например да се влюбиш в тази жена“? Беше неочаквано! Изобщо не можех да се съпротивлявам!

Малори поклати глава.

— Бедни, бедни братко. Добре. Значи си имаме проблем. Хубаво. Ще трябва да се обадиш в Александрия и да им кажеш всичко, което знаеш.

— Не мисля, че е добра идея. Поне засега.

— Това е заповед!

— Слушай, ако тя е все още жива... преди малко някой се обади на Тони и мисля, че е била тя... значи се крие. Преследват я. Като съобща на полицията в Александрия, те ще започнат да я търсят, а нейните преследвачи ще подслушват полицейските радиотелефони. В момента, в който открият къде е, ще направят всичко възможно да се доберат до нея първи.

— Стига си мислил за нея като гадже, Крейг! Мисли като полицай! Трябва да я предпазим!

— Мисля точно като полицай. Знаеш го много добре. Колкото и да се стараят от полицията в Александрия, могат да гарантират живота ѝ колкото и ние. Ако някой толкова много иска да те убие... от пожара нощес се вижда, че тези хора не си поплюват... нищо не може да ги спре.

— Но ти мислиш, че можеш?

— Почакай — каза Крейг. — Това, което става, не прилича на нищо досега. Тези хора са жестоки. Те са организирани. Не се спират пред нищо. И обичат да си играят с огън. Не знам защо искат да я убият... може заради нещо, което знае... но вече показаха, че няма да пожалят никого, за да се доберат до нея. Щом излезе от скривалището си и се обади в полицията в Александрия, ще се разчуе и я смятай за мъртва. Мисля, че вече го е съобщила. Това обяснява защо избягва полицията.

— Теоретизираш.

— Не. Иначе нямаше да ти се обаждат да питат какво знам аз.

— Добре. Може и да си прав. Но трябва да им се обадиш. Да им обясниш какво става според теб. Иначе ще те обвинят за укриване на информация в углавно престъпление — знаеш как наказват за това. Общо взето не си лошо момче, но не си ми чак толкова мил, че да те посещавам в затвора. Хайде, хващай телефона.

— Не, чакай. Моля те. Само няколко минути.

— На какво се надяваш? Че тя ще се обади на теб!

— Да. Тогава може би ще знам какво да кажа на полицията в Александрия. Тя ми вярва. Може би ще измислим как да я спасим.

Телефонът пред Тони иззвъня. Преди Крейг да скочи и посегне, Тони го беше вдигнал.

— „Издирване“... Една минута — той протегна слушалката към Крейг.

— Тя ли е?

— Не. Полицията в Александрия.

Крейг застина на място.

В този момент зазвъня другият телефон и капитан Малори вдигна слушалката.

— „Издирване“. Да, представете си. Ей сега.

Крейг гледаше объркан ту едната, ту другата слушалка.

— Дръж този — каза Малори. — Жена е и като че ли има страшна нужда от помощ.

Крейг се хвърли към телефона.

— Тес, ти ли си?

При звука на гласа му Тес почувства, че краката ѝ се подкосяват. Най-после!

Откакто беше изкарала нервно на заден ход черното порше 911 от гаража на госпожа Кодил, Тес се чувстваше напълно незащитена. С разтреперана ръка сменяше скоростите, докато се измъкваше от луксозното предградие.

Тя се размина с няколко коли с нарастващо подозрение. Много вероятно беше убийците да са оставили съгледвач в района. Няколко пъти погледна в огледалото през задното стъкло. Не се виждаше преследвач. Но когато излезе от предградието и се вля в широката четирилентова магистрала, Тес осъзна, че в този натоварен трафик не би могла да разбере дали някой я следи.

Още по-лошо. Нейната скъпа и лъскава кола беше неудобство. Веднъж като малка беше дочула баща ѝ да нарежда по телефона: „Колата да не привлича вниманието. Да изберат нещо незабележимо.“

Тази със сигурност се забелязваше. Шофьорите, които задминаваше, гледаха със завист поршето.

„Дявол да го вземе!“ — мислеше си тя и попипваше за увереност чантата с пистолета вътре. В края на паркинга пред един супермаркет забеляза телефонна кабина, спря припряно и хукна към нея, ровейки в чантата за кредитната си карта.

— Да, аз съм — задъхано отговори на Крейг. — Търсих те порано.

— Добре, че си жива. Толкова се страхувах...

— Те подпалиха... Те убиха майка ми.

— Знам, Тес. Съжалявам. Когато се видим, ще се опитам...
Важното сега е, че ти си жива.

— Все още! Но те ще продължат да ме търсят. Страхувам се, че може да ме следят. Не знам какво да правя. Ако ме търсят, ще наблюдават местната полиция. Не мога да отида там. А ако телефонирам, могат да подслушат полицейската честота. Помогни ми!

— Слушай, Тес, не изпадай в паника. Обещавам, ще направя всичко, за да те предпазя. Къде си? Чувам шум от коли.

— В покрайнините на Александрия. На един паркинг.

— Господи, не можеш да стоиш там! Има ли къде да се скриеш, докато стигна до Александрия?

Тя трепна и се замисли за миг.

— Тес?

— Не искам да замесвам приятелите си. Онези може да ги убият. Ако отида на кино, в тъмното ще ме е страх. Може би в библиотеката. Или музей. Но и там има толкова хора.

— Чакай така. Не затваряй. Сега се връщам.

— Недей!

— Важно е, Тес. Стой там.

Тя чу щракване, после само шума по линията.

Ръцете ѝ трепереха.

Бързо! Моля те!

Крадешком оглеждаше оживения паркинг.

Двама мъже стояха до един микробус и гледаха в нейната посока.

Тес стисна пистолета в чантата.

Те заобиколиха микробуса, но неочаквано смениха посоката и се запътиха към супермаркета.

Тес въздъхна с облекчение, разбирайки, че просто се възхищаваха на поршето.

Бързо, Крейг!

Изведнъж гласът му отново долетя от слушалката.

— Тес?

— Къде се забави? — гласът ѝ пресекваше.

— Извинявай. Не очаквах, че е толкова сложно. Ще взема совалката „Тръмп“, която каца във Вашингтон в два нула седем. С кола ли си?

— Да.

— Каква кола? Как да я позная?

— Порше деветстотин и единадесет. Черно.

— Да ти се не надява човек. Пътуваш комфортно.

— Спести ми шегите си, моля те.

— Само искам да те ободря. Добре, сега сериозно. Близко до летището в Кристъл сити има хотел „Мариот“. Щом пристигна, ще взема такси и ще се оглеждам за колата ти край входа на хотела. Ще бъда там най-късно към два и половина.

— Но това е след три часа!

— Знам. Иди във Вашингтон. Обиколи Капитолия. Там има толкова охрана, че едва ли ще посмеят да се приближат. Само внимавай като слизаш от колата и като се качваш.

— Да внимавам? Само това правя от снощи.

— Внимавай още повече. А в това време аз ще се свържа с полицията в Александрия. Ще им обясня какво става.

— Не! Ако го предадат по радиото...

— Тес, довери се на мен. Ще говоря с шефа им. Той няма да го разпространява. Няма да му казвам къде си и къде ще се срещнем. Ще искам само да ни предостави безопасно място.

— Няма такова място!

— Повярвай ми, има. Къща. Хотелска стая. Ферма. Каквото и да е, ще имаш охрана. Не губи самообладание. Само няколко часа и това ще свърши.

— Не! Те ще чакат. Никога няма да престанат. Това никога няма да има край!

— Ще има, ако разберем защо те преследват. Ако тайната се разкрие — каквато и да е тя — няма да имат мотиви да те убиват, за да мълчиш.

— Само да знаех какво ги плаши толкова от това, което знам. Но не съм само аз.

— Не разбирам. Никой друг не е заплашен...

— Не е вярно! Не забравяй, Крейг. Ти беше с мен. Разказах ти за Джоузеф. Бях с теб в жилището му. И ти видя онова в спалнята.

Убийците, за да запазят тайната си, може да преследват и двама ни и да тръгнат след теб!

За миг Крейг замълча.

— Само да опитат! „Мариот“ до летището. В два и половина. Карай покрай него, докато ме видиш. Аз ще позная колата ти.

Тя окачи слушалката и огледа хората на паркинга, чувствайки се съвсем уязвима. После забърза към поршето.

Крейг беше казал да отиде във Вашингтон. Да обиколи Капитолия. Не й харесваше идеята да се мотае на такова оживено място, въпреки охраната. Трябва да има по-безопасна алтернатива.

При потеглянето от паркинга погледна назад да види дали някой не я следи. След нея тръгнаха няколко коли. С дълбока въздишка отново докосна пистолета в чантата.

Внезапно пистолетът болезнено й напомни за мъжа, когото застреля през нощта. Но гневът и страхът изместиха угризенията й. Не беше броила колко пъти стреля. Сутринта забрави да провери останалите патрони в пълнителя. Баща й не би я похвалил за това. Ами ако е празен?

Бързо погледна встрани и забеляза група магазини. Един от тях привлече вниманието й.

Рязко завъртя волана и спря отпред. Изтича бързо вътре, но до вратата спря за миг, за да успокои дишането си.

— Заповядайте, моля — мускулестият продавач на спортни стоки зад щанда огледа с оценяващ поглед фигурата й и се усмихна одобрително. — Какво мога да направя за вас?

— Трябват ми две кутии патрони за деветмилиметров Зиг-Зауер.

— Подгответе се за тежка стрелба — отбеляза въпросително продавачът.

— Инструкторът от курса по стрелба настоява сами да си купим патроните.

— Ако аз ви бях инструктор, щях да ви давам патрони и уроци безплатно.

— Жалко, че не сте — отвърна Тес.

Продавачът беше твърде погълнат от очертанията на гърдите й под тънката блуза, за да забележи иронията.

Докато с гръб към нея вадеше двете кутии патрони, Тес бръкна в чантата за портмонето, като внимаваше да не се покаже пистолетът. Изведнъж дръпна ръката си, като ударена от ток. Беше напипала пакета със снимки и си спомни, че Крейг искаше да направи копия от тях и да му ги прати в службата. Но сега нямаше време. Трябваше да се маха!

— Извинете? Имате ли плик? — попита тя продавача. — А марки? Ще ви бъда много благодарна.

— За такава хубава жена — разбира се.

— Благодаря. Ще запомня вашия магазин.

— Винаги на вашите услуги. Зад онази врата има тир. Можем да постреляме, както се казва, в усамотение.

Тес се насили да влезе в тон с шегата му, макар че главата ѝ беше пламнала от притеснение.

— Предполагам, че никога не пропускаете целта.

— Нямам оплаквания.

Господи, няма ли спасение! Искаше ѝ се да крещи. Но тя не издаде страха си, плати и взе плика с марката. Най-сетне! Ще може да изпрати негативите на Крейг. Поне тях да запази.

Пред очите ѝ изникна отново образът на мрачния барелеф. В този миг Тес разбра къде трябва да отиде сега.

Не беше към Капитолия.

Крейг тресна слушалката.

Капитан Малори бе изненадан от отчаяната решителност, изписана върху лицето му.

— И това не бях чувал. Лейтенант да дава заповеди на шефа на полицията.

— Но подеждва, нали? Сега отделът в Александрия е готов да помогне.

— Щом така го наричаш. Чак до мен се чуваше как те ругае. А като те пипне...

— Кажи де. Какво очакваше? Нямах никакъв избор. Не можех да му кажа за срещата с Тес. Убийците са твърде добре организирани. Ако подслушват полицейската честота, достатъчно е само в една от патрулните коли да споменат хотел „Мариот“ и ще намерят Тес мъртва.

— Но очевидно ти го убеди да подготви безопасно убежище. Признавам, че съм впечатлен. Само че има един проблем, Крейг.

— Само един? Аз виждам толкова много, че...

— Да, един проблем. Не съм ти разрешавал да заминаваш. Още не командваш тук.

— Казах ти, че тръгвам!

— Даже ако ти забраня?

— Прави каквото трябва да правиш. И да ме уволниш, не ме е грижа!

— Тъпоглаво магаре!

— Нямам време да споря. Мога само да скоча в едно такси за летището, за да не изпусна самолета.

— В обедното задръстване? Ще има да чакаш за такси.

— Тогава ще взема патрулната кола!

— Не!

— Какво?

— Ти няма да вземеш патрулната кола.

— Не ми се изпречвай...

— Тони ще я вземе. Ще те закара до летището.

Крейг зяпна от изненада.

— Мърдай, Крейг. И се пази. Ако началникът в Александрия ти създава проблеми, обади се.

— Не мога да повярвам...

— Просто се върни жив. Тони, ако ти се пречкат много, пусни сирената.

Долу на улицата в един микробус с маркировка на телефонната компания двама мъже внимателно наблюдаваха как полицейската кола се измъква от сградата на площад „Полиция“ 1. В джоба си всеки от тях имаше рубинен пръстен с гравирани меч и кръст.

Мъжът отпред — специалистът по проследяване — вдигна поглед от снимката в ръката си и се взря към неясните лица в минаващата кола.

— Мисля, че е той!

— Мислиш? Трябва да си сигурен. — Вторият мъж отзад продължаваше подслушването на радиотелефоните.

— Сигурен съм.

— Щеше да е добре, ако бяхме сложили подслушвателно устройство и на телефона на отдел „Издирване“. Чакай, хванах нещо. Я гледай, диспечерът на полицията нарежда на всички патрулни коли да поддържат връзка и да помогнат на онази кола... номерата са същите... да стигне летището навреме за полета на „Тръмп“ за Вашингтон.

— Сега убеди ли се?

— Да — отвърна техникът. — Напълно. Обади се.

Мъжът на предната седалка хвана телефона.

— Спасителят напусна поста. Тревожи се за здравето на приятелката си. Ще се срещнат на игрището във Вашингтон. — Той съобщи разписанието на полета.

— А какво става с отсрещната страна? — долетя гласът на хамелеона от слушалката.

— Засега е тихо. Може би не искат да влязат в игра точно сега.

— Не вярвам. Щом ние играем на финалите, можеш да си сигурен, че и техният отбор е на терена. Продължавай да следиш за надарени скаути. Ние ще проверим игрището във Вашингтон. Но не забравяй, противниковият отбор има обичай да се появява точно когато най-малко го очакваме.

С разтуптяно сърце Тес се вмъкна в поршето пред спортния магазин и се огледа неспокойно. Измъкна пистолета от чантата, като внимаваше да не се вижда отвън, и освободи пълнителя. В него бяха останали само два патрона, освен заредения в цевта.

Господи! Тя припряно разкъса кутията с патрони и натъпка още четиринадесет в пълнителя. Той събираше шестнадесет, но с патрона в цевта („и един заложен“ обичаше да казва баща ѝ) сега бяха седемнадесет.

Щом щракна обратно пълнителя в дръжката на пистолета, Тес почувства как обръчът, който беше стегнал гърдите ѝ, я отпусна. Сега вече можеше да се защити. Поне се надяваше.

Да се махам оттук.

Тя върна пистолета в чантата, пъхна кутията с патрони под седалката и бързо вмъкна поршето в оживеното движение на голямата

улица.

Пликът! Още в магазина беше написала адреса и залепила марката. В движение напипа снимките в чантата, напъха негативите в плика и го залепи. Напред вдясно видя пощенска камионетка, спряла пред пощенска кутия. Рязко сви и спря до камионетката, като протегна през прозореца писмото си към служителя, понесъл обратно торбата с писма.

— Закъснях — Тес се опита да се усмихне. — Нали не възражавате.

— За мен е все едно. Хубава кола.

— Благодаря.

— Как се кара?

— Гледай!

Тес включи на първа, натисна газта и излетя напред. Не че искаше да се изфука. Просто трябваше да се отдалечи от пощаджията колкото е възможно по-скоро. Надяваше се никой да не е забелязал предаването на писмото. Твърде много убийства станаха. Не искаше да излага на опасност и неговия живот.

Вляла се отново в движението, тя непрекъснато изпреварваше, карайки с максималната позволена скорост, за да не рискува да я спрат от пътната полиция.

Беше се насочила към Вашингтон, но не към Капитолия, както я посъветва Крейг. Имаше идея за нещо по-добро. Не беше по-безопасно. Но определено по-важно.

Решаващо.

Онзи ужасяващ, отблъскващ барелеф. Само защото знаеше за него, животът ѝ бе в опасност. Трябваше да узнае какво означава и имаше само един човек, който можеше да ѝ каже.

На път от тенисклуба към службата, отпуснат на задната седалка, Вицепрезидентът мислеше за жената, за която го бе предупредил заместник-директорът по секретните операции на ЦРУ.

Тес Дрейк?

Точно тя ли трябваше да стане заплаха за него?

С баща ѝ бяха приятели и Алън я виждаше често, докато той бе жив — несръчно чувствително девойче с момчешко поведение. Тя го

привличаше със стройното си спортно тяло, стегнатите дръзки гърди и къса руса коса.

Не в сексуален смисъл, разбира се. Съвсем не. Въпреки убеждението на Президента, че и Джерард като много други политици се възползва от кампаниите за набиране на средства, за да изчука някоя и друга политическа активистка, истината беше, че Джерард си бе наложил строга дисциплина и потискаше сексуалния си нагон.

Той беше женен. Да. Красивата му и фотогенична съпруга често се появяваше на кориците на списанията. Но жена му споделяше неговите ценности и през двадесетгодишния им брак, през хилядите нощи, в които споделяха едно легло — като приятели и сродни души — те правиха любов само три пъти и изпитаха плътските удоволствия на тези три ритуални акта единствено за да имат деца.

Не, влечението на Джерард към Тес съвсем не беше плътско. Напротив, той ѝ се възхищаваше като идеален представител на човешкия вид, и сега бе силно разтревожен, че точно тя от всички, при нейното биологично съвършенство, представляваше заплаха и трябваше да бъде убита. Но тази тревога не му пречеше да желае колкото е възможно по-скоро Тес да бъде заставена да млъкне.

Телефонът звънна. Джерард се протегна и вдигна слушалката. Този номер беше известен само на няколко души, които го използваха единствено за важни неща.

— Момент, сър. Президентът желае да разговаря с вас — обади се женски глас.

Джерард потисна разочарованието си.

Учудващо припрян, гласът на Клифърд Гарт изгърмя в слушалката:

— Стягай си багажа. Заминаваш в друга посока.

Джерард престорено въздъхна в отговор на човека, чието погребение се готвеше да почете след десет дни в качеството си на новоназначен президент.

— Сега пък къде? Набиране на средства в Айдахо? Предлог да ме отстраните от града?

— Не. В чужбина. Испанският президент е починал от сърдечен пристъп. Вече изпратих съболезнования. Ти ще бъдеш официалният ни представител на погребението.

Погребения, помисли си Джерард. Май ще последват много. Той съжаляваше за всяка смърт, колкото и да беше необходима.

— Това ли е волята ви?

— Да. Продължавай да мислиш в този дух — изръмжа Гарт. — Ако правиш каквото искам, може и да се погодим. Макар че се съмнявам.

Президентът изруга и затвори.

Замислен, Джерард остави слушалката. Не беше много изненадан от новината за смъртта на испанския президент. Знаеше се, че здравето му не бе добро напоследък. Но смъртта му дойде много по-рано от предвидената дата, според графика, известен на Джерард.

Испания. Вълнуваща страна. Конституционна монархия като Англия. Ако кралят умре, наследява го най-големият му син, после следващият или може би съпругата, или най-близкият племенник... Не може да се предвиди. Но испанският парламент е друго нещо. Президентът, избран от Конгреса на депутатите, може да се премахне и замени с друг висш служител. Този подходящо определен заместник, избран с помощта на някои депутати от Испанския парламент, подложени на натиск чрез изнудване, ще симпатизира на идеите на Джерард. Нали освен всичко са и роднини, наистина далечни, но кръвта вода не става, независимо от времето и разстоянието. Скоро те — множеството единовърци на Джерард, които споделяха мисията му — щяха да вземат в ръце общата си съдба.

Испания. Колко навреме.

Ерик Чатъм, директорът на ФБР, се изкачваше бавно покрай разкошните гробове на Национално гробище Арлингтън. Върху лицето на стегнатия четиридесетгодишен мъж отговорностите на професията бяха оставили своя отпечатък. Той се извърна и огледа забулените в смога дървета на хълма. На върха в далечината през мъглата белееше мраморният паметник на Джордж Вашингтон. Една кола спря на стотина метра от неговата. Отвътре излезе Кенет Маден, заместник-директор по секретните операции на ЦРУ. Той нареди на бодигардовете да останат при колата и се приближи.

Двамата мъже се огледаха изпитателно. Въпреки че на теория ЦРУ и ФБР имаха различни задачи и различно подчинение, на

практика тези неща често се размиваха и се случваше двете организации да си съперничат. Би било доста странно Маден да посети Чатъм в кабинета му или обратното и нямаше да остане скрито за репортерите. По същите причини среща в ресторант или друго обществено място щеше да привлече вниманието и разговорът им можеше лесно да бъде подслушан. Най-простото решение беше телефонът, и Маден го беше използвал, но само за да предложи да обсъдят лично един важен въпрос. Гробището Арлингтън беше подходящо място. Едва ли някой щеше де им обърне внимание тук.

— Благодаря, че се съгласи веднага за срещата. Особено по време на обяда — обади се пръв Маден.

— Нищо не съм жертвал. Днес нямам особен апетит.

— Разбирам. И аз съм разстроен.

— Заради инцидента с Брайън Хамилтън, ли?

Маден кимна мрачно.

— Беше шокиращо. — Той се вгледа над паметниците. — Като се уговорихме за срещата се сетих, че ще дойдем пак тук в понеделник за погребението.

— Не знаех, че сте близки с Брайън — каза Чатъм.

— Не колкото ти с него, но го смятах за приятел. Понякога работехме заедно по въпроси, свързани със Съвета за национална сигурност.

Той не продължи. Директорът на ФБР знаеше, че професионалната етика не му позволява.

— За какво искаше да ме видиш? — попита Чатъм.

Маден се поколеба.

— Още една трагедия се случи миналата нощ. Пожар със жертви в къщата на Мелинда Дрейк.

Вътрешно Чатъм се вцепени, но не реагира.

— Да. Вдовицата на Ремингтън Дрейк. Наистина трагедия.

— Опитах се да се обадя на дъщеря ѝ в Ню Йорк. Да изразя съболезнования. Но не я намерих. Редакторът на списанието, в което работи, ми каза че Тереза — Тес — решила да посети майка си вчера вечерта. Страхувам се, че тези, които причиниха пожара и убиха майка ѝ, са искали да убият и нея. Но засега тялото ѝ не е открито в останките от къщата. Затова си мисля, че е успяла да избяга. Очевидно сега се укрива.

— Може би — отвърна директорът на ФБР. — Разумно предположение. Но какво те интересува това? Познаваш ли Тес? Или баща ѝ?

Маден поклати глава.

— Тес? Не. Но баща ѝ — разбира се. В миналото често го инструктирах за опасностите в различните страни, където го изпращаха да преговаря от Държавния департамент. Когато умря... нали знаете как... как са го измъчвали... съжалявах, че не е от моя отдел. Това, което му се случи, бе ужасно, но той не издаде нищо. Той беше герой и заради това дъщеря му заслужава да бъде защитена от властите.

— От властите? — вдигна вежди директорът на ФБР. — Какво имаш предвид?

— Тази сутрин ми се обади Алън Джерард. Каквото и да си мислиш за Вицепрезидента, аз се съобразявам с нарежданията му, а и ти би трябвало. Той беше толкова близък с Дрейк, както ти с Брайън Хамилтън. Джерард иска всеки отговорен правителствен орган да направи възможното, за да ѝ помогне. Това значи ти и аз. ФБР и ЦРУ.

— Не разбирам. Това е вътрешен въпрос. Не влиза във вашата юрисдикция.

— Така е. Само ти предавам какво каза Вицепрезидентът и точно затова поисках да разговаряме. Защото това е вътрешен въпрос. Поне според мен, макар че Управлението продължава да проверява. Не желая съперничество. Топката е у теб. Вицепрезидентът ще ти бъде благодарен, ако се обадиш на полицията в Александрия. Ако Тес Дрейк се появи и влезе в контакт с тях. Вицепрезидентът ще ти бъде признателен — той повтори — признателен, ако предупредиш местната полиция да прехвърли разследването на вас, а след това се свържеш с канцеларията на Вицепрезидента, а също и с мен, просто в случай, че междувременно сме открили нещо, което надхвърля рамките на един чисто вътрешен въпрос.

Чатъм се намръщи. Не беше в навиците му да споделя информация с ЦРУ. В същото време приятелството му с Хамилтън го налагаше. Той беше твърдо решен да установи дали причината за смъртта му е нещастен случай.

— Миналата вечер той ми позвъни.

— Кой?

— Брайън. Настояваше да ме посети вкъщи. Очаквах го около единадесет. Имал нужда от лична услуга. Нещо свързано с Ремингтън Дрейк, вдовицата му и дъщеря му.

Лицето на Маден, загоряло до този миг, посивя.

— Да не искаш да кажеш, че смъртта на Брайън и пожарът в къщата на Дрейк...!

— Са свързани? Не знам. Но смятам да разбера. Кажи на Вицепрезидента, че ще съдействам. Ще се обадя на полицията в Александрия. Ще уредя да получа и ще предам информацията.

— Вицепрезидентът ще оцени...

— Ще оцени? Майната му. Не ме е грижа какво цени той! Интересуват ме само Хамилтън, вдовицата на Дрейк и дъщеря му.

— И мен, Ерик, и мен. Но след смъртта на Брайън... и жената на Дрейк... трябва да опазим живите. Тес. Заради приятелите ни трябва да я защитим.

— Имаш думата ми — отвърна Чатъм. — Но трябва да те предупредя, че не обичам да работя толкова тясно обвързан с ЦРУ.

— Успокой се. Само този път. Струва си заради целта да направиш компромис.

— Точно така. Компромис. Но само този път.

Маден протегна ръка. Чатъм се поколеба и я стисна с нежелание.

— Ще те държа в течение.

— Знам, че ще се справиш — както винаги.

Те се разделиха напрегнати. Всеки заслиза покрай белите паметници към колата си.

Маден кимна на бодигардовете и шофьора и погледна назад към гробището. Групата му имаше вече план за откриването на Тес Дрейк. Но опитът му в секретните операции на ЦРУ го беше научил винаги да подготвя резервен план. Сега той също беше пуснат в действие.

Лицето му почти се отпусна в усмивка. Но триумфът се смени с тъга. Съжаляваше, че в понеделник ще погребват Брайън. Една наложителна жертва.

Но за следващото погребение тук след десет дни — на Президента — изобщо не изпитваше съжаление.

И тогава Алан Джерард щеше да поеме властта.

Разтреперана, Тес спря поршето пред добре поддържана къща във викториански стил близо до Джорджтаун, сграбчи чантата с пистолета и изтича по стъпалата на широкия портик.

Никой не отговори на звънеца.

Натисна го отново.

Нищо.

Макар и неспокойна, тя не бе много изненадана. Тук живееше бившият ѝ професор от университета, известен с това, че прекарва лятото в градината си отзад в нежни грижи за огромна сбирка от уханни лилиуми.

Беше толкова отдавна, помисли си Тес с болезнена носталгия. Не беше виждала професора откакто завърши колежа преди шест години.

Още тогава той беше стар. Може да се е пенсионира. Или е заминал за Европа да изучава изкуството, което обожаваше.

Професорът приемаше студентите като членове на семейството си. Често му гостуваха. При залез слънце, сред огромните лилиуми в градината, ги черпеше с шери — само по малко, защото не искаше да замъгли мисълта им — и им описваше славата на Веласкес, Гоя и Пикасо. Испания. Професор Хардинг винаги е бил пристрастен към испанското изкуство. Възхищаваше се само от него и...

Тес заобиколи къщата и тръгна към задния двор. Беше забравила телефония му номер, а и се чувстваше твърде уплашена и беззащитна, за да опита да му телефонира от улична кабина. Както се чудеше къде да иде, тя реши да го потърси направо вкъщи с надеждата, че е там. Нямаше друг избор. Трябваше да научи.

Но когато стигна задния двор опасенията ѝ се стопиха. Почувства прилив на нежност при вида му — доста остарял и болезнено крехък — когато го видя да се надига с мъка иззад група избуяли лилиуми.

Тес се стъписа пред красотата им. Тя стисна чантата и усети тежестта на пистолета. Колко се беше отдалечила, и то не в посока напред, откакто напусна университета в Джорджтаун. Как ѝ се искаше да е пак тук.

Професорът се обърна и я забеляза.

— Дошли сте да видите...? — той с усилие запази равновесие.

— Цветята. Както винаги прекрасни!

— Много сте мила — той приближи, подпирайки се на бастун.

Тес се огледа назад, като опипваше пистолета в чантата си и приближи.

— Познаваме ли се? — попита професор Хардинг. Той намести очилата в телени рамки и се вгледа. — Ти ли си, Тес? Възможно ли е? Разбира се, Тес Дрейк.

Тес се усмихна, удържайки сълзите си.

— Радвам се, че ме помните.

— Как мога да те забравя? Твоята красота изпълваше залата при лекциите ми. Ако не греша, ти посещаваше много от моите курсове. Всяка година вземаше по един. — Гласът му звучеше като полъх на вятър сред сухи листа.

— Обичах лекциите ви за изкуството.

— По-важно е, че обичаше самото изкуство. Личеше по очите ти. — Той присви очи, сякаш се вглеждаше в нещо далечно. — Прости ми, но ти май не беше най-добра по успех...

— Имах доста петици.

— Но беше най-ентузиасираната ми студентка — професорът се усмихна с любов. — Колко хубаво, че дойде да ме видиш. Много ми обещават като завършват. Но от опит знам, че едва ли...

Тес се почувства неловко.

— Ето аз дойдох, макар и късно.

— Ти винаги закъсняваше за час — засмя се старецът. — Няколко минути. Влизането ти не ме смущаваше. Но не можеше да не направиш впечатление.

— Всъщност не се опитвах да правя впечатление — засмя се и Тес. — Просто не можех да се събудя навреме.

— Като дойдеш на моите години, ще се събуждаш още на разсъмване — гласът му спадна. — Че и по-рано.

Разговорът замря, но тишината не ги притесняваше. Нейният свят се разпадаше.

— Професоре, може ли да поговорим за изкуство?

— С удоволствие. Освен за лилиумите винаги съм обичал разговорите за изкуство.

— Искам да ви покажа една снимка на барелеф. — Тес извади пакета снимки, като внимаваше да не покаже пистолета.

— Изработката е съвременна. Но изображението — професор Хардинг се поколеба за миг. — Старо, много старо. Това е копие Тес,

на древен барелеф. Отпреди... предполагам... две хиляди години.

— Две хиляди?

— Приблизително. Това не е в специалността ми, за съжаление. Всичко отпреди 1600 година е извън нея.

Тес помръкна.

— Значи няма начин да разберем какво означава?

— Няма ли? Не съм казвал това. Просто моите познания са ограничени. Трябва ти познавач на древността, археолог.

Тес погледна часовника. Дванадесет и половина. Крейг трябва да е вече на летището в Ню Йорк. Ще се срещнат в два и половина. Нямаше много време!

— На древността? Къде, за бога, да търся сега...?

— Мило момиче, ти ме разочароваш. Забрави ли, че съм женен за една чудесна жена? Тя е мозъкът на семейството, а не аз. И допреди пет години преподаваше в Класическия факултет на Джорджтаунския университет. Ела — професорът се приведе над бастуна си и стана от пейката. — Присила легна да подремне. Време е да я събудя. Не трябва да пропуска обяда. Нали знаеш, нейният диабет. Ще обядваш ли с нас?

— Професоре, не искам да ви обидя. Но не съм гладна и моля ви, звучи невъзпитано, но бързам. Това е много важно. Спешно трябва да разбера поне нещо за барелефа.

Професорът я погледна внимателно.

— Добре. Изглежда доста тайнствено. — Старецът провлачи неуверено крака по алеята между лилиумите, посърнали от смога. — Щом е чак толкова спешно, трябва да ме подкрепиш, за да стигнем по-бързо. Признавам, че съм любопитен. Ще събудим Присила и ще видим какво означава това странно изображение.

Международно летище „Кенеди“

Самолетът Боинг 747 на „ПанАм“ от Париж кацна навреме в 12:25. Сред четиристотин и петдесетте пътника шест души, които седяха на различни места, напуснаха поотделно самолета и с различни таксито се отправиха към Ню Йорк. Всички те бяха добре сложени, над тридесетте. Костюмите не биеха на очи. Носеха по едно куфарче и една ръчна чанта. Никой от тях не чакаше друг багаж. Лицата им бяха обикновени, незабележими.

Имаха още нещо общо помежду си: докато разговаряха любезно със стюардесите, отчужденият им студен поглед издаваше сериозна загриженост, сякаш всеки от тях имаше спешна работа.

В Манхатън слязоха от такситата на различни места. Всеки от тях измина няколко пресечки, взе метрото в случайна посока, излезе няколко спирки по-нататък, нае друго такси, което го остави на няколко пресечки западно от Националния исторически музей. След внимателен оглед на движението, паркираните коли и пешеходците наоколо, всеки от шестимата позвъни на вратата на една заможна къща на осемдесет и пета улица.

Масивна икономка отваряше вратата, преграждайки тесния проход.

— Май не съм ви виждала.

— Бог с вас.

— И с вас.

— Deo gratias.

— Добре. Но покажете знака.

— Разбира се. Щях да се усъмня, ако не го бяхте поискали.

Последният от мъжете бръкна в джоба на самото си и извади пръстен с блестящ рубин. Върху впечатляващия камък бяха инкрустирани със злато кръстосани кръст и меч.

— Deo gratias — повтори жената.

Чак след това тя отвори напълно вратата и отстъпи, като кимна вежливо на посетителя да влезе.

В нишата вляво зад вратата як мъж с бронирана жилетка отпусна надолу автоматичния узи със заглушител.

Посетителят само кимна и последва жената по стълбите към втория етаж. В една от спалните останалите петима от неговата група вече се преобличаха в удобни дрехи, изваждаха и сглобяваха автоматичните пистолети на леглото.

Пистолетите — 9-милиметрови полуавтоматични австрийски „Глок-17“ — бяха направени от здрава пластмаса, като единствените им метални части бяха дулото и ударникът. Леки, надеждни, и най-важното — почти неуловими за детекторите, в разглобен вид пистолетите минаваха без проблеми през рентгеновите скенери на летището.

— Дрехите ви са на масата — каза жената.

— Благодаря, сестро.

— Ако имате нужда от нещо, аз съм долу. Но трябва да побързате. Графикът се промени. Имате билети за полета до Вашингтон в три часа. Примамката се размърда.

— Радвам се да го чуя, сестро. А врагът? Вредителят надуши ли примамката?

— Още не.

— Но ще я надуши — гласът му премина в зловещ шепот. — Не се съмнявам. Благодаря ви, сестро. — Той я изпрати до вратата и затвори след нея.

Жената слезе долу и спря за миг до пазача на входа.

— Побиват ме тръпки, като ги гледам.

— Да — отвърна сухият мъж с узито. — Веднъж работих с екзекутори. Цяло денонощие след това ме тресеше.

Тес чакаше нетърпеливо, седнала до масата. Просторната и чиста кухня, боядисана в синьо, бе в задната част на къщата на професор Хардинг. През широкия прозорец се откриваше прекрасна панорама към многоцветните лилиуми в градината, но тя беше твърде притеснена, за да им се любува. Професорът я бе оставил там — сякаш минаха часове — докато се качи горе да събуди жена си.

Тес поглеждаше нервно часовника си. Един и пет. Обхвана я безпокойство. Стана, разходи се, погледна през задната врата, пак седна и продължи да се върти нервно на стола.

По-бързо! Крейг вече лети. След по малко от деветдесет минути ще я чака пред „Мариот“ до летището.

Тя въздъхна с облекчение, долавяйки провлечени стъпки по стълбите в предната част на къщата. Гласовете приближиха вратата на кухнята. Тес скочи на крака в момента, когато професорът въвеждаше жена си.

Но при вида ѝ Тес застина.

Не!

Толкова време загуби!

Присила Хардинг изглеждаше още по-зле от съпруга си. Беше малка, слаба, сгърбена. Изтънялата ѝ бяла коса бе разбъркана след

съня, а сбръчканото лице — бледо и отпуснато. И тя имаше нужда от бастун. Старците се спряха, подпрени един на друг.

— Професоре — Тес търсеше думи, за да не ги обиди с бързането си, — защо не ми казахте? Трябваше аз да се кача и да помогна на жена ви.

— Нямаше нужда — усмихна се старецът. — Присила и аз се оправяме сами от няколко години. Не трябва да се разглезваме. Но благодаря все пак.

— Нека да ви помогна... — Тес хвана нежно Присила и ѝ помогна да седне.

Като дишаше тежко, професорът също седна.

— Направихме нашето малко упражнение. Как си, Присила?

Жената не отговори.

Тес се разтревожи от липсата на живинка в очите ѝ. Господи, тя едва ли ще може да отговори на въпросите ми!

Професорът сякаш прочете мислите ѝ.

— Не се безпокой. Жена ми е просто замаяна от съня. Трябва ѝ малко време да се съвземе.

Старецът отвори хладилника и извади спринцовка. След като дезинфектира ръката на жена си, той ѝ постави инжекция. Инсулин, помисли си Тес, като си спомни думите му в градината.

Професорът отиде пак до хладилника и извади поднос с плодове, сирене и месо.

— Сигурно си гладна, мила — той остави подноса на масата, свали прозрачното фолио от продуктите, после отиде да отреже филийка хляб. — Хапни първо това резенче портокал. Трябва да поддържаш...

— Кръвната захар? — гласът на Присила бе изненадващо плътен. — Писна ми.

— Така е, разбирам те. Но само след малко, като си хапнеш, ще се почувстваш много по-добре. Този портокал е чудесен, опитай го.

Присила вдигна уморено поглед към съпруга си и се подчини. Изкривените ѝ артрозни пръсти поднесоха едно резенче към устата. Докато дъвчеше бавно, тя отмести погледа си към Тес и вдигна вежди.

Професорът отново предугади мислите ѝ.

— Прости ми, скъпа. Тази хубава млада жена е моя бивша студентка. Разбира се, не може да се сравнява с теб.

— Ах ти, мръсно.

Присила присви лукаво очи, потънали в бръчки.

— Казва се Тес Дрейк. И моли за една услуга. Иска да се възползва от ерудицията ти.

В очите на Присила проблесна интерес.

— Моята ерудиция?

— Да, една загадка, която се надяваме да разкриеш — каза професорът. — Аз се опитах да помогна, но се страхувам, че не е по силите ми. Изобщо не е в моята област.

Видимо оживена, Присила изяде още едно парче портокал.

— Месото е чудесно. Хапни и от него — подкани я професорът.

— Каква услуга? — попита Присила, продължавайки да яде, но вече заинтригувана.

— Иска да видиш една снимка. Нещо като... така предполагам... модерна репродукция на древен барелеф. Много неприятна сцена, бих казал. Щом се почувстваш в състояние...

— Ричард, колкото повече остаряваш, толкова повече го усукваш. Древен барелеф, казваш? Разбира се, че ще се радвам да го видя.

Тес все повече се притесняваше.

— Благодаря ви, госпожо Хардинг.

— Няма нужда от официалности. Аз съм Присила — тя пъхна парченце хляб в устата си, изтри пръстите си със салфетка и протегна ръка към Тес. — Дай снимката.

Тес я извади от чантата и я плъзна по масата към нея.

Присила извади очила от джоба на халата, сложи ги и се взря в снимката, продължавайки да дъвче. После спря. Въздъхна тежко с мрачно изражение на лицето. За няколко секунди не промълви нищо.

— Виждала съм нещо подобно — Присила поклати глава, — почти същото, няколко пъти.

Тес се наведе притеснена през масата.

— Но какво ви разтревожи? Ножът, кръвта, змията, кучето. Неприятно изглежда, но...

— И скорпионът. Не забравяй за него — добави Присила. — Впил се в тестисите на умиращия бик. И факлоносците отстрани на жертвата — едната факла нагоре, другата надолу. — Възрастната жена поклати глава. — Ами гарванът?

— Мислех че е бухал.

— За Бога, не. Бухал? Нищо подобно, гарван е.

— Но какво означават? — Тес вече едва се сдържаше.

Присила трепна. Забравила Тес, тя се обърна към съпруга си.

— Ричард, помниш ли лятото на 1973 година в Испания?

— Разбира се, мила. Нашата сребърна сватба.

— Без сантименталности, Ричард. Годишнината — колкото и приятна да беше — няма нищо общо. Важното е, че докато ти се мотаеше в Мадрид и непрекъснато обикаляше музея Прадо...

— Да, Веласкес, Гоя и...

— Моля ви — настоя нетърпеливо Тес. — Барелефът.

— Много пъти съм била в Прадо — продължи Присила. — Но аз не съм специалист по история на изкуството. Затова Ричард си имаше свой любим маршрут, а аз — свой. В края на краищата аз съм еманципирана жена.

— Така е, скъпа. Няма нужда да го повтаряш — развеселен, професорът също посегна към сиренето.

— И така, аз обикалях древните поселища на Испания, чиито останки ме интересуваха. — Очите на Присила се замъглиха от приятни спомени. — Мерида. Памплона.

— Памплона? Не е ли където Хемингуей...

— Извинявай, Тес. Представи се, че си на лекция. Не ме прекъсвай.

— Извинявайте, госпожо...

— И не се престаравай с вежливости. Казах ти, не съм „госпожо“ — Присила отново се замисли. — Харесвах ги... В развалините край всяко село намирах знаци, надписи, а в един малък музей край Памплона открих барелеф като този тук. Стар, очукан. Не чистичък и с гладки форми, С не толкова ясни очертания. Но същият като на снимката. А по-късно, при моите вълнуващи пътешествия, докато чаках Ричард да се насити на Веласкес и Гоя... Май съм заприличала на Ричард, остарявам и губя мисълта си.

— Какво открихте? — Тес с усилия потискаше вълнението си.

— Други барелефи. Още изображения.

— Какви?

— Същите като това. Не много често. Всъщност, винаги бяха скрити. В пещери или гробници.

— Но какво изобразяват?

— Митра.

Тес вдигна рамене.

— Какво или кой по дяволите е...?

— Митра? — Присила напълно бе възвърнала силите си. —
Вярваш ли, Тес?

— Донякъде. Възпитана съм като католичка. Като малка вярвах.
В колежа — не толкова. Но напоследък... Все пак, може да се каже, че
съм вярваща.

— Католичка? — Присила прехапа мрачно устни. — В такъв
случай, страхувам се, че твоята религия има съперник.

— За какво говориш?

— Древен съперник. По-силен, отколкото предполагаш. Идва от
самото начало, от зората на цивилизацията, корените на историята.

— Какво, по дяволите...?

— Дяволите, да. Доброто и злото. Това е Митра.

— Слушай, не издържам повече — повиши глас Тес. — Знаеш ли
какво преживях. Майка ми е мъртва! Всички наоколо гинат! След един
час трябва да се срещна с един човек на летището. И ме е страх. Не,
слабо казано — ужасена съм.

— От Митра? Разбирам те — Присила стисна ръката ѝ. — Ако
тази снимка, барелефът, има нещо общо с твоите проблеми... имаш
основания да се страхуваш.

— Защо?

— Митра е най-старият бог, за който знам, а неговият двойник е
зъл и безмилостен.

— Това е... — Тес трепереше. — Лудост.

Стиснала юмруци, тя беше забила нокти в дланите си.

— За какво говоря? — Присила се изправи с труд. — Стига си
поглеждала към часовника. Трябва да ти кажа много неща... и да те
предупредя... и да се помолим.

ЗМИЯ, СКОРПИОН И КУЧЕ

Западна Германия, южно от Кьолн, на Рейн

На пустата алея блеснаха фарове. Преди години тук често идваха риболовци с велосипеди, оставяха ги зад храстите и с въдиците си слизаха по стръмните пътечки през гъстата гора до любимите си кътчета по реката. Деца тичаха край брега. В горещите дни майките разпъваха одеала на зелената трева и отваряха кошниците, от които се вдигаше аромат на наденица, сирене и прясно опечени хлебчета. В плитчините се охлаждаха шишетата вино.

Но това вече принадлежеше на миналото. По същото време, когато Тес слушаше потресена обясненията на Присила, в Германия дори не беше ден, а дори и да беше, тук никой вече не идваше за риба. Понякога идваха хора, но съвсем не за пикник, тъй като миризмата на пресния хляб би се смесила с вонята от реката. Отровите от водата отдавна бяха напоили почвата, тревата и дърветата бяха посърнали, а рибата — измряла.

Тази вечер пътниците в колата, която се движеше по алеята, бяха бесни от гняв, освен един, който трепереше по други причини.

— Не може да продължавате така! Гостите ме чакат! Трябва да отида!

— Говорите за приема в имението си? — попита шофьорът и сви рамене. — Ще им се наложи да минат без вас, хер Шмид.

— Да, много лошо — обади се вторият мъж. — Просто ще трябва да чакат.

— Да чакат и да чакат — добави третият мъж.

— Какво искате от мен? — продължаваше да настоява среброкосият мъж с източено лице. Той беше във смокинг. — Откуп ли? Ако това искате, какво правим тук? Дайте телефона! Ще го уредя! Секретарят ми ще донесе колкото искате! Без полиция!

— Разбира се, хер Шмид, обзалагам се. Може би по-късно, но засега ще минем без полиция.

— За какво говорите?

— Справедливост — отвърна човекът с пистолета. Той беше насочен към слепоочието на белокосия.

— За пример — обади се вторият. Той се наведе от задната седалка към шофьора. — Ето тук. Когато бях дете... Колко обичах това място. Я го погледни сега! Колко е гадно. Тук! Спри точно тук!

— Може — съгласи се шофьорът. — Не е по-лошо от другите.

— За какво? — настояваше за отговор Шмид с пресекващ глас.

— Казах ти вече. Справедливостта го изисква.

Шофьорът спря колата между оголените храсти от двете страни на алеята. Угаси фаровете и излезе от колата, докато другите завлякоха съпротивляващия се Шмид в сумрачната опустошена гора. Ръкавът на смокинга му се разпра на един сух клон.

— Ах, колко неприятно — възкликна човекът с пистолета. — Ужасно срамно.

Те стигнаха до стръмнината и се насочиха с пленника си надолу по оголения склон. Изведнъж ги обгърнаха миризмите от реката, дразнещи гърлото до кашлица. Ужасен, Шмид се задърпа тъй силно, че мъжете го повлякоха със сила надолу. От време на време на по-стръмните места един от мъжете осветяваше пътя с фенерче.

Най-долу, на лишения напълно от трева бряг, фенерчето освети пяната покрай брега на реката, мръсотията във водата и тинята, която забавяше течението. Миризмата на застояло се смесваше с вонята на канализация.

— Проклятие! Като си помисля, че съм плувал тук! — просъска мъжът с пистолета. — А рибата... беше тъй вкусна. Месото ѝ беше бяло, нежно и в същото време плътно. Майка ми я изкисваше в мляко, панираше я с галета...

— Роба? — жалко захленчи Шмид. — За какво говорите? Роба? Ако сте искали да ме уплашите, успяхте! Съгласен съм! Това е ужасно! — Съвсем загубил самообладание, той се разрида. — Колко искате? Всичко? Моля! Кълна се в гроба на майка си, всичко ще ви дам!

— Точно така. Всичко. Ще платиш — каза шофьорът.

— Кажете! Само кажете колко! Ваше е! Господи, колко искате?

— Още ли не разбираш колко трябва да платиш? — каза вторият от мъжете. — Ти си направил това!

— Направил? Какво съм направил?

— Ето това — четвъртият мъж с отвращение посочи мъртвата осквернена река. — Ти! Не сам! Но и ти носиш отговорност!

— Кой още? — Шмид почти беше напълнил гащите.

— Другите лайнари, жадни за печалби без оглед на щетите за природата. Милиардери, които не могат да се лишат от някой и друг милион, за да запазят реката чиста и небето без отровни облаци.

— Милиони? — Шмид поклати глава потресен. — Но бордът на директорите, акционерите, няма да...

— Милиони? Да. Но само в началото — поправи го мъжът с пистолета. — Еднократен разход. Но ако беше преди години. Сега са нужни много повече. Много, много повече. Реката е съвсем мъртва, ще са нужни десетилетия, за да се съживи, ако изобщо може някога да се върне към живот.

Мъжът с фенера се приближи като кашляше.

— Обърни внимание, Шмид. Не сме избрали това място само защото обичахме да идваме тук като деца. Съвсем не — той посочи с ръка. Дори през мъглата се виждаха светлините на заводите нагоре по реката. Наблизо отточната тръба на един от заводите изливаше във водата дразнещи обонянието химикали. Пяната продължаваше да приижда.

— Избрахме го, за да свидетелства за престъпленията ти — каза шофьорът.

— Греховете — поправи го мъжът с пистолета.

— Грехове? — настръхна Шмид. — Вие сте луди!

— А греховете трябва да се наказват — вметна мъжът с фенерчето. — Ти изрази готовност да платиш.

— И ще плати! — каза четвъртият. Шмид събра молитвено ръце.

— Моля ви — той падна на колене. — Обещавам. Кълна се. Ще променим системата за изхвърляне на отпадъците в заводите. Разходите нямат значение. Ще прекратя изхвърлянето на химикали в реката. Ще говоря и с другите индустриалци в областта. Ще ги убедя...

— Твърде късно — прекъсна го човекът с пистолета. — Трябва да се даде пример за назидание.

— Много примери — обади се мъжът с фенерчето.

— Справедливост — добави шофьорът.

— Ожаднях — каза четвъртият. — От това слизане устата ми е съвсем суха.

— А ти, хер Шмид? Представям си колко ти се пие. От страх устата ти е пресъхнала. Заслужил си няколко глътки.

Четвъртият мъж извади от раницата, която носеше, пластмасова кофа. С отвращение, но решително, той пристъпи, задържайки дишането си, към отровните изпарения над водата и загреба от пяната, мръсотията, тинята и каналните отпадъци.

Шмид изкрещя.

— Не. Не мога да пия от...! Не ме принуждавайте! Това ще ме убие!

Мъжът с фенерчето кимна.

— Ще те убие, наистина. Както рибата. Както реката. Както дърветата, храстите и тревата. Както бавно убива хората в градовете край реката, колкото и да се стараят да пречистват водата.

— За съжаление, трябва да дадем пример. Даже много. Ако това може да те утеши, няма да си сам. Обещавам. Скоро много от приятелите ти грешници ще те последват. Докато най-накрая разберат урока. Преди да е станало твърде късно. Ако вече не е.

Мъжът поднесе кофата към устата на Шмид. Той се разкрещя, после стисна устни, извивайки лице настрани.

— Хайде, хайде — увещаваше го мъжът с кофата. — Трябва да си изпиеш лекарството.

Другият го заклеци здраво.

— Приеми съдбата си. Опитай резултата от своя успех.

Шмид се бореше отчаяно да се освободи от здравите ръце на своите палачи.

— Такава е съдбата, майн хер. Ние всички трябва да я приемем — човекът притисна кофата към устата на Шмид.

Шмид отново изви главата си.

— Добре — каза разочарован мъжът с фенерчето. — Нямаме друг избор.

Той сграбчи Шмид и го събори на земята. Другите притиснаха пленника с колене и ръце към земята, заклещвайки главата му с лице, обърнато към мрачното, скрито в мъгла и смог небе.

Мъжът с кофата коленичи и притисна някакъв нерв зад ухото на Шмид.

Шмид неволно изкрещя. Мигновено другият мъж напъха фуния в устата му. Кофата се надигна и пяна, мръсна вода, тиня и канални

отпадъци потекоха във фунията.

— Може би в някой следващ живот ще бъдеш по-отговорен. Ако изобщо имаш късмет да живееш отново.

Медицинският експерт коментира причината за смъртта. На практика Шмид бе умрял от удавяне.

Но химикалите, които изпълваха стомаха и дробовете му, бяха толкова отровни, че може да са го убили преди задушаването.

Крейг, ти беше с мен. Знаеш за Джоузеф. Видя спалнята му. Убийците може би преследват и двама ни. Те могат да проследят и теб!

Крейг гледаше мрачно през прозореца на самолета, припомняйки си думите на Тес по телефона.

Да ме проследят? Не беше допускал тази възможност преди да му го каже. Какво й беше отговорил? Само да посмеят копелетата. Всъщност той беше нетърпелив да се изправи срещу тях. Каквото ще да става, само да спре тази лудост.

Преди да тръгне от полицейското управление, Крейг се обади на охраната на летището и предупреди, че е от полицията и има разрешително да носи оръжие — да подготвят всички формалности, включително да предупредят пилота, за да може да вземе пистолета си в самолета. По пътя към летището Тони направи всичко възможно да не бъдат проследени, макар че в следобедното задръстване беше почти невъзможно да се прецени.

Крейг попипа под самото своя „Смит & Уесън“ 38 калибър. Не че се налагаше. Ако имаше да става нещо, то нямаше да бъде в самолета. Особено стрелба. От изстрелите самолетът може да се разхерметизира и да катастрофира. Но допирът до оръжието му вдъхваше увереност.

С възможно най-спокойно изражение, доколкото му позволяваше нервното напрежение, Крейг огледа другите пътници. Никой не се интересувахе от него.

Много добре, помисли си той. Запази спокойствие. Взел си всички предпазни мерки. Отпусни се. Вече си решил. Каквото и да се случи, няма връщане!

Но той не забеляза сивоокия мъж десет реда по-назад, престорено задрямал, за да скрие цвета на очите си, който след изчезването на Тес миналата нощ под различни имена беше купил по един билет за всички полети на совалката „Тръмп“ за Вашингтон.

Трябваше му само един. Затова той спокойно чакаше, наблюдавайки входа на терминала. Друг негов партньор правеше същото при „ПанАм“

Почти загубил надежда, най-сетне беше видял как Крейг излиза от полицейската кола и дори беше успял да се качи на самолета преди него. По този начин беше почти уверен, че Крейг не би го заподозрял като преследвач.

Жената наистина им се беше изплъзнала предната нощ. Но от телефона в самолета с кодирани фрази той предупреди другите членове на екипа във Вашингтон, че детективът е на път за столицата, вероятно за да се срещне с жертвата.

Жената. Беше опасна. Знаеше твърде много.

А също и детективът, който беше тъй загрижен за нея.

„Когато се съберат, ще ги накараме да замълчат, а снимките ще унищожим, така ще бъдем най-сетне отново в безопасност.“

„Злото“ беше казала Присила.

Думата привлече вниманието на Тес.

Преместиха се от кухнята в един кабинет на долния етаж. Инсулиновата инжекция и храната сякаш подмладиха старата жена с десет години. Очите ѝ заблестяха. Тя говореше уверено, малко бавно и назидателно — стар навик, изработен по време на преподаването в университета.

Но Тес нямаше никакво време за лекции. Искаше незабавно да научи за барелефа. Трябваше да се срещне с Крейг.

Присила забеляза нетърпението ѝ и въздъхна.

— Стига си гледала часовника си. Седни и слушай внимателно. Това не може да се каже с две думи. Ако наистина си загазила, както казваш, от това, което ще ти обясня, може да зависи животът ти.

Тес се поколеба. Почувствала внезапна умора, тя се подчини и седна в едно кожено кресло.

— Извинявайте. Знам, че искате да ми помогнете. Ще се постарая... Разкажете ми го както вие смятате за добре.

Въпреки това цялото тяло я болеше от напрежение. С ужас наблюдаваше как Присила извади няколко дебели книги от библиотеката и ги донесе на бюрото.

— Злото — подкани я Тес. — Вие споменахте за злото.

Присила кимна.

— Злото е централната дилема на християнската теология.

— Извинявайте, но какво общо има?

— Помисли си. Как можеш да съвместиш злото с традиционната концепция за милосърдния всеопрощаващ християнски Господ-Бог?

— Все още не разбирам.

Присила вдигна сбръчканата си ръка с разкривени пръсти.

— Слушай тогава. Знаем, че злото съществува. Всеки ден го срещаме. Слушаме за него от радиото. Виждаме го по телевизията. Четем за злото във вестниците. Злото в душите — престъпления, жестокост, деградация. Физическото зло — болести, рак, дистрофия, мултипленна склероза — гласът ѝ спадна. — Диабет.

Тя направи пауза. Седна зад бюрото и за миг остана замислена. После продължи.

— Разбира се, някои отричат съществуването дори на понятието за зло. Те твърдят, че престъпленията са резултат от бедност, лошо възпитание, липса на образование и т.н. Според тях причините и вината са в обществото, а такива крайни случаи като серийните убийства приписват на лудостта. Не виждат никаква връзка между болестите и теологията. За тях рактът е биологически нещастен случай или следствие от влиянието на вредни вещества в околната среда.

— Но те са прави — възрази Тес. — Аз работя в едно списание, което се бори за опазването на околната среда. Навсякъде около нас има канцерогенни вещества.

— Напълно вярно — намеси се професор Хардинг. — Отровите са навсякъде. Моите лилиуми вече съвсем не са това, което бяха.

— Ричард, ако не възразяваш, много съм жадна. Моля те, направи ни чай.

— Разбира се, мила. — Професорът хвана бастуна си. — Как го искаш?

— Както го направиш, все ще ми хареса.

— Тогава с лимон.

— Чудесно.

Щом професорът излезе от стаята, Присила се обърна към Тес и я изгледа с присвити очи.

— Говоря тъкмо за канцерогенните вещества и тъй наречените биологически нещастни случаи. Физическото зло. Теологичното зло.

— Но какво общо има тук теологията?

— Ето какво. Според християнското учение светът е създаден от любящия Господ-Бог.

— Така е.

— Кой бог тогава е прибавил към него престъпленията и рака? Щом те съществуват, значи християнският бог изобщо не е толкова добър и милостив? Даже излиза жесток. Перверзен. Непоследователен. Затова е трябвало да измислят Дявола.

— Дяволът? — сепна се Тес.

— Луцифер — продължи Присила. — Висш небесен ангел. Суперзвездата между заместниците на Бога. Но той не бил доволен от положението си на заместник. Този властен ангел искал още повече власт. Домогвал се до Божията власт. Смятал, че може да се опълчи срещу Него. Но когато опитал, Господ го низвергнал — чак долу — в бездната при адския огън. И го преименувал от Луцифер на Сатана, а Сатаната в своята ярост се заклеъл да разруши идеалния свят, създаден от Господ, да насади злото в него.

— Винаги съм смятала тази част от християнското учение за легенда — каза Тес.

— Според теб. Но огромната част от християните, особено ортодоксалните християни, вярват и тълкуват живота си според тази концепция. Бог и падналият ангел. Сатаната е удобно обяснение за ширещото се зло около нас.

— Напомняш ми монахинята, която ни преподаваше вероучение всяка неделя след службата.

— Така ли? Но аз се готвя да ти преподам друго вероучение, което може да подкопае вярата ти. И — колкото и да съжалявам за това — да те наплаши до смърт.

Думите ѝ едновременно сепнаха и заинтересуваха Тес.

— Проблемът със Сатаната, като обяснение за съществуването на злото е, че така Бог може да бъде обвинен в непоследователност. Защо търпи злото на Сатаната? Защо допуска Сатаната да ни измъчва с престъпления и болести?

— Монахинята ни казваше, че Господ решил да не унищожава Сатаната, а да прости бунта му, за да ни изпита. Ако не се поддадем на изкушението на злото и изтърпим мъките, ще бъдем възнаградени на небесата.

— Хайде, Тес, да не би наистина да вярваш в това?

— Е... Може би не. Но така ни учеха.

— И мен — в гласа на Присила прозвуча горчивина. — Ние с Ричард имаме син. Джереми. Единственото ни дете. Умря на десет години в страшни мъки — от рак на костите. Тридесет години минаха, но все още се будя нощем от кошмара на неговите страдания. Малкото ми хубаво момченце не беше сторило никому зло. Нямаше и понятие какво е грях. — Очите ѝ се замъглиха. — Въпреки това Господ допусна ужасната болест да го измъчва. Ако Сатаната е отговорен за злото, Господ е отговорен за Сатаната, а в крайна сметка и за това, което се случи с Джереми. Още не мога да му простя за това... — Присила преглътна сълзите си, в гласа ѝ прозвуча твърдост. — Така стигнах до въпроса, който вече зададох. Как е възможно всемилостивият и благ Господ-Бог да допуска злото? Опитът на християнската религия да му отговори чрез измислянето на падналия ангел изобщо не е задоволителен.

Присила се намръщи. После продължи.

— Но има и друга легенда, която дава по-логично обяснение за съществуването на злото. Хиляди години преди Христос нашите предци са вярвали в два бога — добър и лош, равнопоставени, всеки от които се бори за надмощие в света. В този вариант Сатаната вече не е паднал ангел, а божество. А добрият е отделен бог и поради това не отговаря за злия бог и стореното от него. Най-ранните свидетелства за съществуването на тази вяра са от четвъртото хилядолетие преди Христа и са открити между реките Тигър и Ефрат. Там където според легендата е била Райската градина.

— Змията в градината — промълви Тес.

— Точно така. Но змията не е падналият ангел. Тя е символ на злия бог, който се бори с добрия.

Тес не можа да се сдържи и погледна часовника на стената. Крейг. Скоро ще кацне. Той ще очаква да се срещнат!

— Не гледай часовника, Тес. Слушай внимателно — Присила я хвана за раменете и я фиксира с професионално строг поглед. — Вярата в двете противоположни, но равнопоставени божества се разпространила в Близкия Изток. По времето, когато се появила в древна Персия, около хиляда години преди Христа, името на добрия бог било Митра.

Тес подскочи.

— Митра? И преди го спомена.

— Да. Фигурата на барелефа. Сега разбираш ли защо се разпростирам толкова? Този, който убива бика, не е човек, а божество. В по-късни религии — зороастризма и манихейството — също се среща идеята за два бога — на доброто и злото, които се борят помежду си. Но всъщност те са варианти на Митра и неговият съперник-бог. Става дума за дълбока древност, Тес. Затова ти казах, че Митра идва от зората на историята. Той е най-древната представа за божество, за която имаме данни, и само случайно...

Професорът ги прекъсна, влизайки в кабинета с количка за сервиране, върху която бяха подредени кана с чай, чаши и чинийка с бисквити.

— О, благодаря ти Ричард.

— Само случайно — какво? — настоя Тес.

— Мляко? — предложи професорът.

— Съвсем малко.

Тес вече губеше търпение и се чудеше дали да не каже на Присила причината.

Докато професорът наливаше чая, Присила замислено разтвори една от книгите на бюрото, прелисти я и намери страницата, която търсеше.

— Ще ви прочета описанието на една религия. „Когато влизаш в храма, потапяш ръцете си в съд със светена вода и се прекръстваш. На олтара е изобразен твоят Бог. По време на службата получаващ причастие от хляб и вино. Ти вярваш в светото кръщение, конфирмацията^[1], спасението чрез добри дела и задгробния живот.

Във физическото си въплъщение твоят Бог е роден на двадесет и пет декември и възкръсва на Великден.“

Професор Хардинг забърса изпотените чаши със салфетка и ги подаде на Присила и Тес.

— Католицизъм — каза той.

— Логично предположение, Ричард. Но грешиш — Присила погледна втренчено Тес. — Това е митраизъм.

— Какво? — Тес остави чашата ужасно изненадана. — Как може да имат толкова общо. Нали каза, че митраизмът е възникнал много преди християнството?

— Помисли върху това — Присила я погледна над очилата. — Сама ще се сетиш.

— Единственото, за което се сещам... Изглежда невъзможно. Да не би християнството да е взaimствало от митраизма?

— Така излиза. Първите три столетия след Христа, когато християнството се опитвало да оцелее, митраизмът бил преобладаващата религия в Римската империя. Императорите не само го одобрявали, но сами го изповядвали. Понякога наричат Митра „Бог на слънцето“ и на него е наречена неделата, която е имала свещен смисъл за римляните, а в крайна сметка за западната култура. Често изобразявали Митра със слънце зад главата, откъдето са възникнали и нимбите на светците в християнското изкуство. Кръстът, между другото, е древен символ, символизиращ слънцето. Вярващите в Митра се кръстели на влизане в храма, защото се кланяли на бога на слънцето.

Присила завъртя книгата и я бутна към Тес.

— Ето една снимка на древен барелеф, изобразяващ митраистко богослужение. Обърнете внимание на кръста върху хляба за причастие.

— Преди християнството? Но тогава... Цялото ми религиозно възпитание, всичко, в което вярвах за католицизма... Чувствам, че губя почва под краката си.

— Нали те предупредих — вдигна пръст Присила. — Казах ти, че разказът ми може да разклати вярата ти. Искях да те подготвя. Понататък може да ти се стори страшно. Но ще стигнем и до там.

Професорът, който отпиваше от чая си, наслаждавайки се на вкуса му, я прекъсна.

— Мила, когато влязох, ти говореше нещо за случайност. Какво е било само случайност?

— Точно това исках да питам и аз — каза Тес.

— Исках да кажа, че само по случайност митраизмът не е станал това, което е сега християнството за западната цивилизация. Както ви казах, през първите три века след Христа няколко римски императори са се кланяли на Митра. Но при император Константин нещата се променили. В 312 година, точно преди да изпрати армията си срещу своя главен враг, Константин имал видение.

— Видение?

— Може и това да е легенда. Той погледнал към небето и видял кръст от светлина през слънцето. Според него това било божествен знак и затова наредил на войниците да нарисуват такива знаци върху щитовете си. Те влезли в битката и я спечелили — под знака на кръста. Като се знае, че кръстът е древен символ на слънцето и че в митраизма той е знак на бога-слънце, за историците и досега не е ясно защо Константин е приел, че кръстът, видян от него, означава разпятие, че това е кръстът, на който е умрял Христос. Във всеки случай Константин се покръстил и успял да наложи християнството като главна религия в Римската империя. Християните, които дотогава, ако не били хвърляни на лъвовете, били презирани или в най-добрия случай — пренебрегвани, изведнъж придобили влияние. Първата им грижа била да се разправят с конкуриращата ги секта. Храмовете на Митра били разрушени. Митраистките свещеници били избити, а трупите им приковани към олтарите на техните храмове, за да ги осквернят завинаги. Везните на историята се наклонили и митраизмът неочаквано западнал. Малкото му останали последователи били третирани като еретици и трябвало да се укриват. Разпръснати на малки групи, те продължавали да извършват обредите си. Но колкото и ревностно да ги преследвали, успели да оживеят. И досега в Индия има хора, които изповядват митраизма.

Присила спря да поеме дъх и отпи от чая си.

— Но в Европа и последните следи от митраизма са унищожени през Средните векове. В тринадесети век вярата в два противостоящи си и равни богове — на доброто и на злото — отново изплувала на повърхността в един град на южна Франция, наречен Алби. По името на града католическата църква нарекла ереста албигойство. За

църквата Бог трябва да е един. И с благословията на папата хиляди кръстоносци се стекли в югозападна Франция, като избивали всеки, който им приличал на еретик — а те били много! Накрая неверниците били притиснати в една планинска крепост. Монсегюр. Обсадата продължила, докато гладът и жаждата принудили еретиците да се предадат. Кръстоносците ги изгорили всичките. Това е последният път — преди седемстотин години — когато митраизмът е надигал глава в западния свят.

— Но ти май не вярваш — каза Тес.

— Има слухове, че в нощта преди масовото убийство малка група отчаяни еретици с помощта на въжета се спуснала от скалите на крепостта и отнесла тайно съкровище. Понякога си мисля, че отделни гнезда еретици биха могли да съществуват и днес. Снимката на този барелеф потвърждава съмненията ми. Това не е купено от някоя галерия за археологически находки. Ако такова нещо можеше да се намери, цената му би била огромна, защото повечето от тези барелефи са били унищожени след налагането на християнството от Константин. Малкото запазени са музейни експонати. Двата най-добри са в Лувъра и в Британския музей.

— Но ти си видяла такива барелефи в Испания през 1973г.

— Да, избледнели рисунки в гробници край Мерида. Един доста напукан барелеф в малък музей край Памплона. После, за моя голяма изненада, няколко, скрити в отдалечени пещери в същия район. Затова се съмнявах, че ереста е още жива. Местните хора не може да не познават пещерите и барелефите. Те са били скрити поради някаква причина, затова се погрижих да ги оставя точно както ги намерих — от уважение, но и от страх. Нямах желание да предизвиквам гнева на местните жители, като открадна свещените атрибути на тайната традиция, а освен това усещах, че ме следят.

— Никога не си ми разказвала за това, скъпа — учуди се професор Хардинг.

— Не винаги ти казвам всичко, Ричард. Не исках да те замесвам. Ако знаеше всичките ми приключения по време на самотните експедиции, можеше да се опиташ да ме спреш. Но това е друга тема. Според мене, Тес, снимката не е на древен барелеф. Това е старателно изготвено съвременно копие. От мрамор. Някой е изразходвал доста труд и средства, за да му го направят. Въпросът е — защо!

— И какво означава? — добави Тес. — Защо са го смятали за свещен. Защо Митра отрязва главата на бика?

Национално летище Вашингтон

Крейг нетърпеливо чакаше самолетът да приближи терминала. Щом изгаснаха предупредителните надписи за коланите, той живо скочи на крака и се промъкна край другите пътници към изхода.

Бързо закрачи през оживения терминал, като се оглеждаше дали някой не проявява интерес към него. Отвън му се наложи да застане на опашка за такси. Накрая дойде и неговия ред. Потънал в пот от напрежение, Крейг каза на шофьора да кара към хотел „Мариот“ и погледна часовника си.

Пристигна пред хотела пет минути преди уречения час. Пиколото приближи, изненадан, че Крейг няма багаж.

— Ще отседнете ли, сър?

— Не, имам среща.

Крейг огледа нервно платното на улицата, търсейки с очи черно порше 911. Няма как да не го забележи. Всеки момент Тес ще пристигне. Крейг ще скочи до нея и ще се понесат по-нататък.

Всеки момент. Крейг направи няколко крачки и погледна часовника си. Два и половина.

Два и тридесет и пет. И четиридесет.

Сигурно се е забавила в натовареното движение. Ей сега ще пристигне.

От една пощенска камионетка, на паркинга срещу хотела го наблюдаваха двама мъже.

Друг сивоок мъж беше вперил поглед през прозореца на ресторанта по-нататък по улицата.

Крейг започна да се тревожи.

Три без петнадесет.

Тес! За Бога, какво се е случило? Къде си, по дяволите?

— Ти каза, че си видяла барелефа в спалнята на твой приятел?

Тес се поколеба, като съобразяваше колко е безопасно да им разкрие.

— Да, беше на библиотеката.

— По лицето ти виждам, че още нещо те тревожи.

И тогава Тес се реши. Нямаше време да го усуква. Трябваше да узнае.

— Спалнята... изглеждаше странна.

Присила наостри уши.

— Какво имаш предвид?

— Нямаше лампи. На пода имаше свещи. Също от двете страни на барелефа.

— Свещи? Разбира се. Едната нагоре, другата надолу — досети се веднага Присила.

— Откъде знаете? — подскочи от изненада Тес.

— От снимката. Факлоносците от двете страни на Митра. Тес, мисля, че си видяла подобие на олтар. Какво премълчаваш още?

Тес се предаде напълно и разтреперана набързо разказа на Присила всичко, което беше преживяла от сряда — толкова скоро ли беше? — от първата ѝ среща с Джоузеф, когато си изпусна папката в асансьора.

Джоузеф беше произнесъл името на писалката ѝ почти с благоговение.

Златен кръст.

Сега знаеше какво са означавали тези думи за него. Символ на бога на слънцето.

В камионетката на паркинга срещу хотел „Мариот“ един от мъжете с пръстени в джобовете говореше по телефон, който имаше кодиращо устройство срещу подслушване:

— Не, още се разхожда отпред. Често поглежда часовника си. Очевидно чака някого. Това трябва да е мястото на срещата. Жената вероятно ще дойде всеки момент.

— Сигурен ли си, че не е забелязал проследяването от летището? — попита гласът отсреща.

— Напълно. Бяхме паркирали на изхода от летището. Когато взе такси, моите хора ме предупредиха по телефона. Карахме пред него. Той отиде направо пред хотела, а ние свърнахме отсреща.

— А противникът? Видяхте ли някой от вредителите?

— Още не. Но сигурно и те са го проследили. Ако жената представлява толкова голяма заплаха за тях, той е единствената им възможност да я намерят.

— Продължавай наблюдението и се оглеждай за тях!

— Ще се стараем. Имам още един екип на магистралата. Но тук е доста натоварено. Само отблизо можем да видим цвета на очите им. Иначе трябва да дебнем да се издадат. Чакай... Стой така!

— Какво? — викна гласът в слушалката.

— Нещо става отсреща! Не разбирам!

Крейг продължаваше да крачи с все по-нарастваща тревога. Внезапно долови движение вдясно и ръката му моментално напипа пистолета. Но това беше пиколото от хотела, който се приближаваше към него.

Какво ли иска пак? Той пусна дръжката на пистолета и посегна за полицейската си карта във вътрешния джоб.

Въпросът на пиколото бе толкова изненадващ, че той застина с ръка под ревера.

— Господине, вие ли сте Крейг?

Изтръпна.

— Да, но откъде знаете?

— На рецепцията има телефонно обаждане за вас. Една жена помоли да проверим чака ли един мъж пред хотела. Каза, че името му е Крейг и иска да говори веднага с него.

Тес, помисли си Крейг. Няма кой друг! Какво ли се е случило? Нещо лошо?

— Къде е телефонът? — Крейг влетя във фойето на хотела. — Тя чака ли?

— Да, господине — пиколото подтичваше зад него. — Ето там.

Крейг се спря за секунда, докато очите му свикнат с приглушеното осветление. Рецепцията беше точно насреща. В движение той измъкна от джоба си десет долара и ги подаде на момчето.

— Стой тук, може да ми потрябва помощта ти.

Застана на рецепцията.

— Казвам се Крейг. Има обаждане за мен...

— Разбира се, сър — служителят му подаде слушалката.

— Тес? Къде си? Какво стана!

— Добре че те намерих — чу гласа й. — Страхувах се, че вече си си тръгнал.

— Да си тръгна? Изключено! Казах ти, че ще чакам. Но какво стана?

— Нищо страшно. В безопасност съм. Поне засега.

— Къде си?

— Крейг, мисля, че разбрах какво става и това ме плаши още повече. Нямам време да ти разказвам и не е за телефон. Запиши адреса.

Крейг сграбчи купчинката листчета от плота на рецепцията и светкавично записа адреса.

— Ела колкото може по-бързо — настояваше Тес.

— Разчитай на мен. — Крейг върна телефона и припряно благодари. На вратата пъкна още двадесет долара в ръката на пиколото.

— Намери ми такси. Веднага.

— Ето го пак. Взема такси!

От другата страна на линията хамелеонът заповяда:

— Проследи го! Предупреди останалите. Поддържай връзката. От летището идва отряд ексекютори!

Изтръпнал, мъжът зад волана на камионетката остави телефона.

Ексекютори? Не бяха го предупредили, че мисията е толкова критична. Имаше чувството, че събитията започват да се изплъзват от контрола му. Почти физически усещаше как във въздуха напрежението се съгъстява в очакване на ужасната последна битка.

Подчинявайки се на заповедта, той предупреди по радиотелефона другия екип и запали двигателя, докато зад гърба му в камионетката петимата вече се бяха приготвили с пистолети в ръка.

Камионетката се понесе след таксито.

Във фоайето на „Мариот“ влезе строен, приятно загорял и елегантен мъж на около тридесет години с малко куфарче. Той

приблужи до рецепцията.

— Извинете — мъжът се обърна загрижен към служителя, — имам нужда от помощ. Трябваше да се срещна тук с един човек, но се забавих. Не го виждам. Може вече да си е отишъл. Дали не е оставил някакво съобщение? Казва се Крейг.

— Един господин с това име беше тук и чакаше някого, но преди минута му се обадиха по телефона и си тръгна.

Мъжът изглеждаше разочарован.

— О, ще си имам неприятности. Трябваше да подпиша важен договор с г-н Крейг. Предполагам, че не знаете накъде тръгна.

— Съжалявам, господине. Той си записа нещо тук, но откъсна листчето. Не каза къде отива.

— Тук ли?

Мъжът разгледа внимателно отпечатъка от написаната бележка върху долния лист.

— Не чухте ли с кого разговаря?

— С една жена, господине. Нарече я Тес.

— Разбира се. Благодаря ви — мъжът остави на служителя двадесет долара.

— Няма защо, господине.

— Не, има. Нали не възразявате? — Мъжът откъсна най-горното листче от купчинката.

Тес се върна тичешком в кабинета.

— Благодаря за телефона.

— Свърза ли се? — попита професор Хардинг.

Тес кимна напрегнато.

— Ще дойде веднага тук. Ще се чувствам много по-спокойна тогава. Но докато чакаме... — Тя се обърна към Присила. — Бяхме стигнали до това какво означава барелефът. Защо Митра отрязва главата на бика?

Присила отново се взря през очилата в снимката.

— Разбирам объркването ти. Тази сцена изглежда непонятна, както и повечето от свещените обреди на различните религии. Представи си един туземец от някой малък, напълно усамотен остров в Тихия океан, който не познава обичаите на западната цивилизация.

Какво ще стане, ако попадне в Америка, в някоя католическа църква? Представи си как гледа какво е окачено зад олтара. Христос на кръста с приковани ръце и трънен венец на главата — не е ли това една ужасяваща гледка?

— Чакай, да не искаш да кажеш, че всъщност не знаеш какво означава тази сцена на барелефа?

— Напротив, знам какво означава. Но искам да ти кажа, че без да познаваш традициите и символите на една чужда религия не можеш да разбереш защо едно изображение е толкова важно за нея. То ще ти стане ясно само когато узнаеш значението на символите в него. За мен този барелеф е тъй понятен, както и разпятието. Погледни отблизо. Разгледай подробностите, които ще ти посоча. Скоро ще видиш, че са съвсем прости за разбиране.

— Прости ли? — Тес поклати глава. — Не ми се вярва.

— Само бъди търпелива. — Присила посочи с пръст върху снимката. — Да започнем с бика. Мраморът е бял и бикът е бял. Като умре, ще се превърне в Луната. Логически може да се очаква, че щом Митра е бог на слънцето, бикът ще се превърне в слънце. Но тук има по-дълбока логика. Луната е образ на Слънцето през нощта. Тя разпръсва тъмнината и олицетворява бога на светлината, който се бори с противния бог — бога на злото, на тъмнината.

— Добре, това разбирам. Но защо бикът трябва да умре?

— Не си ли чела Джоузеф Камбъл? „Маските на Бога“? „Примитивна митология“?

— Да, в колежа.

— Тогава трябва да знаеш, че почти във всяка религия има свещена жертва. Понякога това е богът. Например в християнската религия Исус умира, за да спаси човечеството. Но често жертвата е само някакъв символ на бога. При ацтеките и майите често са избирали за жертва девойка, която принася живота си в жертва на бога. Обикновено изваждали сърцето ѝ.

Тес потръпна.

— При Митра бикът умира не само за да се превърне в Луната, но и за да оплоди земята. Ритуалното убийство вероятно е извършвано в деня на пролетното равноденствие — тогава настъпва пролетта и природата се възражда. Това е традиционно обожествяван момент от годината. Много християни не знаят това, но по същата причина и

Великден е толкова важен в тяхната религия. Христос възкръсва от гроба както земята се връща към живот. И Митра се връща към живот през пролетта.

Възраждане. Живот от смъртта. Затова Митра прерязва гърлото на бика. Трябва кръв. Много кръв. Тя напоява земята. Подхранва почвата. Виж житните растения, изникнали под предното коляно на бика. Много от древните религии са изисквали кръв — понякога човешка, понякога животинска — да напои нивите преди сеитбата.

— Но това е отвратително.

— Не и за вярващите. С нищо не е по-отвратително от смисъла на причастието в католическата църква — хапката хляб с вино, символизираща Христовото тяло и Христовата кръв, за възраждането на душата ти.

— Добре, разбирам какво имаш предвид, макар че никога не съм го приемала така преди. А кучето? Защо се стреми към кръвта? Ами змията...

Изведнъж сякаш ток прониза цялото ѝ тяло. Тя разбра. Присила беше права. Всичко стана ясно.

— Кучето и змията!

— Сети ли се?

— Това е злото. Кучето се опитва да попречи на кръвта да оплоди земята. Змията иска да унищожи класовете! А скорпионът е злото! Той е нападнал тестикулите на бика, за да го направи безплоден!

— Отлично. Гордея се с теб, Тес. Продължавай. Какво ще кажеш за факлоносците?

— Пламъкът, насочен нагоре, олицетворява Митра. Пламъкът надолу — неговия съперник, Бога на злото.

— Трябва да си била отлична студентка.

— Не и според професор Хардинг.

Професорът възрази:

— Казах, че не беше най-добрата. Но беше умна и доста ентусиазирана.

— Точно сега не съм никак ентусиазирана. Майка ми е убита. Аз съм отчаяна. Уплашена. Присила, кажи за гарвана.

— Той наблюдава жертвоприношението. Трябва да знаеш, че митраизмът има седем степени на посвещаване — от новопосветени до свещеници. Първата степен е гарванът. Освен това той е свещена

птица за тази религия. Той е небесният пратеник, свидетел на жертвоприношението, който наблюдава обновлението на природата.

— Сега разбирам. И аз съм се посветила на същото. Митра иска да спаси планетата, а злият бог — да я унищожи.

Лима, Перу

Нисичкият и болезнен на вид Чарлз Гордън, управител на компания за внос-износ, беше потънал в мисли зад бюрото си. Прозорецът на кантората му гледаше към реката, но угнетяващата гледка не го интересуваше. Беше се съсредоточил над каталога с американски стоки, които се опитваше доста безуспешно да продава на местните търговци. Когато преди месец нае тази кантора, всички се подсмиваха на ярката му вратовръзка и нескопосания костюм, но с времето свикнаха с тях, като с изтъркан виц и престанаха да ги забелязват.

Единственото утешение в отегчението му беше океанът, само на седем мили от Лима. Поради близостта на Пасифика, температурата бе поносима, а и въздухът можеше да се диша — не като в планините на изток. В това отношение задачата му тук бе за предпочитане. Ако не се смята, че всъщност на тъй наречения Чарлз Гордън му бе писнало да се преструва на бизнесмен.

Не че не се занимаваше с бизнес.

Но съвсем не беше внос-износ.

Стресна го сигналът на факса. Той прекоси стаята и се взря в листа, който изпълзя от апарата. Доставчикът му от Филадельфия го уведомяваше за пратка портативни компютри, която скоро щеше да пристигне в Лима — количество, цени, дата на доставка.

Най-сетне, помисли си Чарлз.

Не се притесняваше, че това важно съобщение бе изпратено открито. В края на краищата по всичко личеше, че неговият доставчик беше съвсем легална компания, а лаптопите наистина щяха да пристигнат. Никой не можеше да разбере действителния смисъл на съобщението, дори да заподозреше, че е кодирано, тъй като шифърът беше случайна редица. Кенет Маден, заместник-директор на ЦРУ за секретните операции, лично го беше обяснил на Гордън преди отлитането за Перу.

Нито датата на доставката, нито количествата имаха някакво значение. Съобщението се отнасяше за предстоящото посещение на президента Гарт във връзка с конференцията за борбата с наркотиците. Намеренията на Президента бяха да убеди перуанското правителство да плаща субсидии на селяните, за да отглеждат по-нерентабилните земеделски култури вместо кока, от която местните наркобарони — едни от най-големите търговци на дрога в света — произвеждаха кокаин.

Президентът не трябваше да стигне до конференцията.

Тес внезапно се сети за още нещо.

— А съкровището?

Присила я изгледа стресната, учудена от внезапната смяна на темата.

— Ти спомена за мистериозно съкровище. В Южна Франция, през тринадесети век.

— А, да. Избиването на еретиците, привърженици на възродения митраизъм.

— Че в нощта преди падането на крепостта и избиването на защитниците ѝ малка група еретици с въжета се спуснали от скалистия връх и отнесли със себе си тайнствено съкровище.

— Това е легенда. Въпреки че може да има истина в нея. Щом митраизмът се е съхранил в Индия, може да е оживял и в Европа. В малки групи, държащи обредите си в дълбока тайна. За да избегнат инквизицията.

— Какво може да е било това съкровище?

— Отговорът е — никакви ценности. Злато. Скъпоценни камъни. През Втората световна война нацистите смятали, че в областта около Монсегюр е скрито богатство. Хитлер изпратил археолози, инженери и СС-команда да го издирват в многобройните пещери в района. Още могат да се видят следи от разкопките им. Но нямало съкровище. Поне никой не споменава да е намерено, а такова събитие не би останало в тайна. Други смятат, че съкровището е бил Свещения Граал — чашата от последната вечеря на Христос. А според трети съкровището е човек — Христос, обратно на поверието, бил женен и имал син, а негов покъсен наследник станал водач на албигойците. Тези теории са описани

в книгата „Свещената кръв, Свещеният Граал“. Но това, разбира се, са глупости. Защото албигойците имат само повърхностно сходство с католиците. Те са наследници на традиция, много по-стара от християнството, с два бога — на доброто и злото, на митраизма. Еретиците нямало защо да почитат Свещения Граал и съвсем не ги е било грижа дали Христос е оставил наследници или не. Според мен, ако е имало съкровище, то очевидно е било някакво богатство.

— Не съм съгласна — възрази живо Тес. Във възбудата ѝ бе примесен страх. — Имало е съкровище. Но не богатство. Не в обичайния смисъл, макар че наистина е било мистично.

— Какво предполагаш, че е било? — заинтересува се и професор Хардинг.

— Ако еретиците са били загрижени за запазването на своята религия, ако малка група е успяла да избяга — тя погледна предизвикателно Присила и професора — какво е онова единствено нещо, което за тях е толкова важно, че не биха могли да живеят без него?

— Не схващам — обади се професорът.

Но очите на Присила блеснаха въодушевено.

— Съкровище, без което еретиците не биха могли да живеят — повтори Тес. — Нещо тъй ценно за тях, че не биха оставили да бъде унищожено или осквернено. Нещо мистично в най-прекия смисъл на думата. Нещо тъй...

— Свещено — избъбра Присила. — Точно така.

— Значи разбираш?

— Да! — Присила посочи изразително снимката. — Изображението на Митра върху техния олтар! Когато Константин наложил християнството, християните разрушили храмовете на Митра. Еретиците в Монсегюр сигурно са вярвали, че това е единственият запазен олтар. И ако кръстоносците го намерят...

— Ще унищожат и него — довърши Тес. — Еретиците са били длъжни да спасят олтара, за да съхранят религията си. Този тук — Тес забодя пръст в снимката като Присила по-рано — е нов. Няма следи от годините. Отлично запазен. Някой е положил доста усилия, за да има копие на древния барелеф. Защо? Няма никакъв смисъл, освен... Мисля, че знам отговора. Той ме плаши. Това е копие на олтара от Монсегюр, но не единственото. — Тя погледна Присила. — Толкова

време го обсъждаме, защо да не го кажа направо? Моят приятел е изповядвал митраизъм. Има и други, които вярват като него. Те са, които убиха майка ми, Брайън Хамилтън и искат да убият мен. За да не научи никой за съществуването им.

— Огънят — промълви Присила.

— Какво? — Тес се разтрепера.

— Твоят приятел... каза, че са го изгорили.

— И апартамента му, и къщата на майка ми, и Брайън Хамилтън загина в пламъци. Защо с огън?

— Той пречиства. Той символизира божествената сила. От пепелта се ражда живот. Прераждане. Огънят е свещен за митраизма. Богът на слънцето. Ако пламъкът сочи нагоре, той олицетворява доброто.

— Но как може всички тези убийства да са добро?

— Страхувам се, че забравих да ти кажа още две неща за митраизма — Присила отново изглеждаше състарена.

Цяла в слух Тес чакаше.

— Първо, последователите на Митра, особено сектата на албигойците от Монсегюр, са вярвали в превъплъщението. За тях смъртта не е окончателен край, а просто начало на нов живот, докато — след много такива битиета — човекът добие съвършенство и отиде на небето. В това отношение те вярват в теорията на Платон.

Пред погледа на Тес изникнаха „Диалозите“ на Платон от библиотеката на Джоузеф.

— Продължавай.

— Последователите на Митра смятат, че могат да убиват без да носят вина за това, тъй като не отнемат живота на човека, а само го трансформират.

— А другото? Какво е второто?

— Второ, за тях убийствата са нещо обичайно. Те се учат да убиват. Спомни си барелефа. Ножа. Кръвта. Римските войници са го приемали масово. Митраизмът е религия на воините. В душите си те са вярвали, че участват в космическата битка между доброто и злото.

— Но в борбата срещу това, което смятат за зло, те не се спират пред нищо!

— Боя се, че е така.

Таксито зави край ъгъла и продължи по улица с добре поддържани столетни къщи. Изведнъж Крейг съзря черно порше 911, спряло до тротоара.

— Ей там. При спортната кола... — посочи той.

Крейг отново се обърна да провери дали някой не ги следва. Далеч назад през пресечката преминаха няколко коли. Микробус на службата за бързи пратки сви по улицата, но в обратна посока. Спря една пряка по-нататък. Шофьор в униформа слезе и понесе пакет към къщата.

Крейг беше видял няколко подобни микробуса по пътя. Такива използваха и пощите. Нямаше начин да определи дали беше видял точно този микробус. Крейг знаеше, че — противно на разпространеното заблуждение — ако преследвачът не е съвсем неопитен, и особено ако разполага с няколко различни коли, е почти невъзможно да се забележи.

„Направих каквото можах.“ — помисли си Крейг с нарастващо безпокойство, когато спряха зад поршето. „Не мога да обикалям до безкрайност из града.“

Той освободи таксито и огледа къщата с високите ярки лилиуми покрая, като се чудеше какво за бога бе довело Тес тук.

— Простете, сбъркал съм адреса — извини се мъжът с униформа на жената, която му отвори. — Грешката е моя. Трябваше да спра една пряка по-надолу.

Жената с ролки в косата го изглежда с досада. Зад гърба ѝ водещият на телевизионната игра обявяваше наградите пред аплодиращата публика.

Мъжът си тръгна и чу как жената побърза да хлопне вратата зад него. Той седна отново зад волана и се обърна към петимата си спътници отзад, които наблюдаваха поршето и спрялото такси зад него със заредени пистолети в ръка. Длъгнестият як детектив освободи таксито и спря за миг пред алеята, после изчезна зад храстите в посока към къщата.

— Може да е още една фалшива среща, но нещо ми подсказва, че примамката ни доведе до жертвата — каза шофьорът и затвори

вратата. — Сега трябва само да чакаме вредителите.

— Ако са го проследили. Не се забелязват — отвърна някой отзад.

— Както и ние се постарахме да не ни забележат. Но единственият им шанс да стигнат до жената е да го проследят.

— Ще сме по-уверени, когато дойде и другият екип — измърмори някой отзад.

— И още по-уверени, когато пристигнат екзекуторите — добави мъжът отпред. — Обадох се на нашия човек на летището. Той ще им предаде къде да ни търсят. Самолетът им каца след половин час. Ще ги чака кола. Още двадесет минути дотук...

— Отзад идва кола.

Стрелците се взряха през стъклото.

— Не са нашите.

Мъжът отпред също се взираше в огледалото в синята тойота, излязла зад ъгъла. Колата приближаваше. Караше я тридесетгодишен мъж. До него седеше симпатична жена.

— Сигурно са от квартала. Но ако са вредителите... — Мъжът отпред също извади пистолета си. — Шест срещу двама. Грешна сметка.

Колата се изравни с микробуса. Шофьорът се обърна да я види и изтръпна. В момента, в който колата минаваше край него, жената хвърли съскаща метална кутия през отворения му прозорец.

— Не — изкрещя мъжът — и веднага се свлече на пода. Невидим нервно-паралитичен газ изпълни микробуса. Другите се хвърлиха да отворят задната врата.

Беше късно. Скоро никой не мърдаше.

— Но какво ще кажете за книгите? Заглавията говорят ли ви нещо? — попита Тес.

Присила остави лупата и се приведе над снимките.

— „Елеонора Аквитанска“... „Искуството на платоническата любов“...

— А тази на испанската се казва „Колието на гълъба“ — поясни Тес.

— Знам. Също трактат за платоническата любов. Единадесети век.

Тес беше изненадана.

— Знаете ли колко труд хвърлих да узная това, а вие...

— Не забравяй, че това е специалността ми — усмихна се скромно Присила. — Всички тези заглавия са свързани. Като барелефа. Схванеш ли връзката, всичко е ясно. Елеонора е била кралица на Франция един век преди падането на Монсегюр. Аквитания, откъдето идва Елеонора, е в югозападна Франция. Там тя установила своя кралски двор, а дъщеря ѝ го наследила след нея.

Тес кимна.

— Югозападна Франция — повтори Присила. — Там се е възродил митраизмът под формата на албигойска ерес, малко след смъртта на Елеонора. Кралицата насърчавала идеята за платоническата любов — строга система от правила, които идеализирали отношенията между мъжа и жената. Физическа връзка се допускала само след задължителен ритуал от свръхлюбезни обноси. Албигойците пригостили идеята за платоническата любов за своите цели. Според тях доброто, за което се бори Митра, е духовно. Злото на противния бог е физическо, то принадлежи на плътския свят. Например албигойците били вегетарианци, приемали само най-чиста храна.

— И приятелят ми беше вегетарианец — изненада се Тес.

— Естествено. И не употребяваше алкохол, нали?

— Точно така.

— И тренираше упорито тялото си.

— Да!

— Трябвало е да потиска и контролира поривите на плътта — поясни Присила. — Напълно естествено за митраист. Но албигойците вярвали също, че сексът е нечист, че злото ги изкушава чрез плътските желания. Затова се въздържали от полов акт, освен за нуждите на продължението на рода. Една необходима отстъпка пред плътта. За да не се стопи и изчезне обществото им.

— Приятелят ми твърдеше, че не можем да бъдем любовници. Трябвало да спазва някакви задължения. Между нас била възможна само платоническа връзка.

— Разбира се — вдигна рамене Присила. — Платон. Също сред книгите на полицата му. Според Платон реалният свят е без значение.

Нашата цел трябва да е висшата сфера. Виждаш ли как всичко си съответства?

На вратата се позвъни. Внезапният звук стресна погълнатата от разговора Тес. Тя изведнъж се опомни.

— Предполагам, че е приятелят ти — вдигна глава Присила.

— Господи, дано е той. Трябва да ви обясня. Той е...

— Няма нужда. Щом е твой приятел, той е добре дошъл у нас.

Звънецът се обади отново.

— Той е полицай. От нюйоркския отдел „Издирване“ — Тес бръкна в чантата си. — Но може и да греша.

Тя измъкна пистолета.

Присила и професорът пребледняха при вида му.

— Скрийте се в килера. Не издавайте звук. Ако са онези и ме убият, може да се задоволят само със снимките и да не претърсят къщата!

На вратата се позвъни за трети път.

— По-добре да не бях идвала! Молете се!

Тес изскочи от кабинета и насочи пистолета към входната врата. От устните ѝ се пророни безмълвна благодарност към бога, когато видя Крейг през стъклото на вратата. Докато Крейг посягаше отново към звънеца, Тес изтича, отвори вратата и го изтегли вътре, обвила ръце около него.

— На никого не съм се радвала така.

— Хей, надявам се че не си свалила предпазителя! Забола си пистолета в гърба ми!

— О, извинявай — Тес отпусна ръката си.

Крейг погледна пистолета с изненада.

— Боже! Със свален предпазител! Откъде взе това. Знаеш ли да си служиш с него?

— Знам. Отдавна. Крейг, научих много неща!

— Ще ми разкажеш — сега Крейг я прегърна. — Толкова се тревожех за теб.

Тес почувства силните му ръце. От допира до тялото му зърната на гърдите ѝ изведнъж настръхнаха. Изненада я и топлата тръпка, която сладостно прониза тялото ѝ. Подчинявайки се на внезапния порив, тя го целуна.

За миг Тес почувства, че не ѝ стига въздух. Отдръпна се да поеме дъх, неохотно пускайки ръце от раменете на Крейг. Вгледа се в силното му лице с остри черти и внезапно осъзна, че е красив. По дяволите любовта от пръв поглед, каза си тя. Вторият е по-добър. Имаш време да обмислиш, да разбереш кое е важно. Хубаво нещо е страстта. Но верността и разбирането са по-важни.

Този мъж — каквито и грешки да е направил в първия си брак, рискува живота си заради мен. Аз не го интересувам само за да прави любов с мен. Той ме харесва.

Някой дискретно се изкашля зад тях.

Присила и професорът бяха застанали на вратата на кабинета.

— Извинете, че ви прекъсваме, но... — обади се професорът.

— Няма нищо — усмихна се Тес.

— Виждам, че няма нищо опасно — бръчиците около очите на Присила лукаво се свиха — по начина на посрещането.

Тес пламна.

— Това е моят приятел. Лейтенант Крейг. Казва се... Знаеш ли, никога не си ми казвал.

— Бил — Крейг приближи и подаде ръка. — Бил Крейг. Радвам се да се запознаем.

— И двамата са професори — обясни Тес.

— Казах ти, Тес, без официалности — Присила се усмихна на Крейг. — Аз съм Присила, а това е Ричард. И не смей да ни наричаш професори.

— Ще опитам — изведнъж Крейг стана сериозен. — Трябва да обсъдим много важни неща. А няма време. Защо не ми обясните? Какво става тук, Тес?

Присила го покани в кабинета.

— Чаша чай? — предложи професор Хардинг.

Следващият четвърт час, докато отпиваше от чашата си, Крейг нетърпеливо изслуша разказа на Тес... после Присила... а от време на време и Ричард.

— Ако предам това на моя капитан ще сметне, че сте... превъртели. Но аз ви вярвам. Защото видях онзи барелеф. И мъртвия Джоузеф Мартин. И майка ти е мъртва, Тес — той кимна съчувствено. — Брайън Хамилтън също. И вие сте в опасност.

— Само заради нещо, станало преди седемстотин години — добави Присила.

— Има ли още нещо, което трябва да ни съобщите?

— Книгите — отвърна Присила. — Тъкмо преди до дойдеш, разказвах за „Утехата на философията“, един трактат от шести век.

— Добре. Но защо му е била на Джоузеф Мартин Библията? Щом митраистите не са християни? И защо само написаното от Йоан беше останало, а всичко останало — скъсано?

Присила вдигна рамене.

— Защото е най-близък до митраизма — тя се наведе с лупата над една снимка на страница, изпъстрена с подчертани пасажки. — Ето: „Не трябва да обичате земните неща. Ако човек обича земното, значи Бог не е в него. Защото всичко на този свят — изкушенията на плътта, изкушенията на очите и гордостта — не са от Бога; те са земни. Земното е тленно, а този, който следва Божията воля, ще пребъде навеки.“ Звучи ли ви познато?

Тес кимна.

— Искаш да кажеш, че ако заменим „Бог“ с „Митра“, всичко съвпада? Но защо изданието на Скофилд? Има ли значение?

— О, да, голямо — отвърна Присила. — По време на президентския мандат на Роналд Рейгън, външната политика на Америка се опираше главно на интерпретацията на Библията на Скофилд. — Тя се вгледа в друга снимка. — Ето тук е подчертан пасаж от увода. Връхната точка на Библията, „Откровението“ на Йоан, което описва края на света. Рейгън смяташе, че скоро ще настъпи Апокалипсисът — вселенската битка между доброто и злото, Бог и Сатана. Помните ли Съветският съюз — империята на злото. Според Рейгън, доброто трябва да победи. Подозирам, че затова подкрепяше конфронтацията със Съветския Съюз, за да започне по-скоро Армагедон — битката по време на Страшния съд, и Съединените щати — доброто, според него — да победят.

— Лудост — промълви Крейг.

— Но много прилича на митраизма, ако приемете, че Сатаната не е паднал ангел, а бог на злото — отбеляза Присила. — Не е чудно, че Джоузеф Мартин е държал тази съкратена Библия до леглото си.

— А другите книги? „Хилядолетието“, „Последните дни на планетата Земя“?

— Очевидно Джоузеф е бил обсебен от мисълта за приближаващата двехилядна година. Настъпването на всяко хилядолетие традиционно е време на криза, на страх, че светът ще загине.

— Като имаме предвид как отровите погубват моите лилиуми, предсказанието може да не греши — обади се професор Хардинг. — Благодаря на Бога, че няма да доживея.

— Ричард, няма да ти простя, ако умреш преди мен.

Въпреки напрежението, Крейг не можа да сдържи усмивката си.

Примигване на електрическото осветление ги стресна.

— Трябва да се обадя на шефа на полицията в Александрия. Той ще ви осигури безопасно убежище.

Крейг тръгна към телефона в кухнята. Изведнъж се спря и се извърна.

— Още нещо не разбирам. Не намерих обяснението в разказа ви. Наистина не мога да проумея... ако и Джоузеф Мартин и хората, които го убиха, са вярвали в Митра, тогава защо го убиха?

Никой не отговори.

— Защо са тръгнали срещу един от своите? — Крейг поклати глава и се обърна отново към вратата.

Защо, наистина, запита се Тес. Озадачена, тя гледаше след Крейг, който излезе във вестибюла.

Изведнъж се вкамени, защото, вместо да тръгне към кухнята, Крейг спря внезапно и се хвърли на пода, измъквайки пистолета си.

Двете глухи пропуквания смразиха кръвта ѝ. Последваха ги оглушителни изстрели откъм Крейг. Веднъж! Още веднъж!

Зад нея Присила изпищя.

Крейг скочи и изтича надясно.

Тес долови глух мъжки стон.

В миг се освободи от вцепенението. Прехапала устни, сграбчи своя пистолет и също се втурна в коридора. Барутна миризма парна ноздрите ѝ. Тес предпазливо надникна иззад рамката на вратата на вестибюла и видя двама мъже сгърчени на пода. Крейг изрита пистолетите от ръцете им. После прескочи телата им и се промъкна до

входната врата. Сгънат на две под остъклената ѝ горна част, той хлопна вратата и я заключи.

„Но нали заключих, когато Крейг дойде!?“ — помисли си Тес.

Единият от мъжете, който все още стенеше, внезапно издаде гъргорец звук, сви се в кратка конвулсия и притихна. Локвата кръв около телата се разтичаше по паркета. Тес гледаше замаяна тъмночервените дупки, които куршумите на Крейг бяха пробили в гърдите им.

Усети как кръвта пулсира в глава ѝ.

— Лягай долу! — заповяда Крейг, като проверяваше дали двамата са мъртви.

Тес бързо се подчини.

Приведен, Крейг надникна през стъклото на вратата и огледа предната веранда.

— Никой не се вижда...

— Задната врата! — викна Тес и хукна с насочен пистолет към кухнята.

— Внимавай!

Завладяна отново от страха, тя не чу предупреждението му.

Коридорът бе тъмен. Но щом влезе в кухнята, Тес ясно видя мъж с ръкавици, който с един удар разби стъклото на вратата откъм задната веранда. Парчетата се посипаха по пода. Мъжът вече провираше ръка към ключалката.

Тес вдигна пистолета си и стреля.

Дясното му око експлодира.

Нямаше време да усети ужас — зад падналия видя друг мъж с пистолет. Автоматично натисна отново спусъка. Фонтан от кръв избликна от него, тялото му подскочи нагоре и изчезна от погледа ѝ, тупвайки тежко на верандата.

— Тес, добре ли си? — долетя Крейг от предната част на къщата.

— Нищо ми няма! — Тя се прикри зад кухненската маса с пистолет, насочен към задната врата. — Господ да ми е на помощ, току-що убих двама души!

— Не мисли за това! Те искаха теб да убият!

— Изобщо не мога да мисля! Искam само да остана жива!

— Дръж телефона. Набери девет едно едно!

Тес отстъпи заднишком, като още държеше вратата под прицел. Грабна телефона от стената до хладилника и трескаво набра номера.

— Няма сигнал!

От коридора отново се чу писъка на Присила.

— Присила, залегни. Не приближавай прозорците! — викна й Крейг.

— Мъжът ми! Мисля, че получи сърдечен пристъп!

— Сложи го да легне на пода! Разкопчай му яката! — викна Тес.

На прозореца на кухнята се появи мъж с пистолет в ръка. Тес стреля. Лицето му изригна.

Тес се преви и повърна на пода.

— Тес!

Тя с усилие се овладя.

— Добре съм! Провери предната врата!

Отново долетя викът на Присила:

— Ричард не диша!

— Тес, върни се в коридора и наблюдавай двете врати!

— Добре, ти се погрижи за Ричард!

Тес отстъпи по средата на коридора, хвърляйки погледи ту към предната, ту към задната врата, а Крейг прелетя край нея към кабинета. Чу се как започна да прави изкуствено дишане на професора.

— Диша!

— Трябва му кислород, лекар! — викна Тес.

— Присила, легни долу до него. Тес, вижда ли се някой?

— Не, може би сме ги довършили!

— Не разчитай на това! Присила, има ли друг вход към къщата?

— От мазето — прошепна Присила.

— Откъде се влиза в мазето?

— Кухнята... — гласът на Присила бе съвсем отслабнал.

— Тес! — нареди Крейг.

Но Тес вече тичаше към кухнята. С влизането си чу стъпки зад вратата вдясно. Тя се изви, видя как дръжката на вратата се завърта и в същия миг стреля в нея, после отново и отново. Зад разцепената врата се чу стон и падане на тяло по стълбата.

С удвоена от страха енергия, Тес избута печката и затисна с нея вратата към мазето.

— Съседите, Крейг. Сигурно са чули изстрелите! Те ще извикат полицията!

Крейг не отговори.

— Какво има?

— Тези стари солидни къщи... Стените са много дебели. Зад тях звукът от изстрелите е толкова слаб, че едва ли някой от съседите е чул. А живият плет от двете страни прикрива нападателите.

Тес помръкна.

— Прав си. По-добре да не ми беше казвал.

Но не изпусна от прицела си задната врата. За разлика от миналата нощ, сега помнеше колко патрона бе изстреляла. Пет. Значи остават дванадесет. Ако онези нахлуят в къщата, ще има достатъчно...

Но колко ли са те? Шест вече са мъртви. Ако изобщо има останали, едва ли са много. Въпреки това съжали, че не бе взела още пълнители в чантата си. Двете кутии с патрони останаха под седалката на поршето.

— Крейг, ти стреля два пъти. Остават ти четири.

— Взех пистолетите на ония двамата отпред. Засега не виждам други. Бъди спокойна...

— Миналата нощ те запалиха къщата, за да изгоря. И ме прицакваха отвън в случай, че се измъкна. Защо, Крейг?

— Искат да са сигурни, че си мъртва. И да си вземат снимките!

— Пратих ти негативите по пощата.

— Отлично! Присила, как е Ричард?

Тес дочу измъчения й глас:

— Очите му са отворени. Диша. Но... като че не може да говори. Крейг изруга тихо. Удар? По-добре да не бяхме идвали.

— Присила, толкова съжалявам...

— Не си ти виновен. Онези, които искат да ви убият.

— Отпред не се вижда никой!

— И отзад нищо — Тес надникна иззад масата.

— Скоро ще имам нужда от инсулин — обади се Присила.

— Аз ще ти го дам.

Като държеше под око вратата, Тес приближи хладилника и грабна една от приготвените спринцовки.

— Крейг, да предположим, че отвън има и други — тя затвори хладилника. — Може би вече се страхуват, че съседите са чули. Не

могат да изчакват повече. — Тя тръгна към коридора със спринцовка в ръка. — Могат да направят отчаян опит както миналата нощ.

Нещо разби прозореца на кухнята и се изтъркули на пода.

Метална кутия. Граната? Газ?

Нямаше време да мисли. Пусна спринцовката, сграбчи кухненската маса и я обърна върху кутията. В същия миг кутията избухна, хвърляйки пламъци изпод масата.

Запалителна бомба.

— Крейг!

Той не отговаряше.

— Крейг!

Откъм предната страна се чу звън от разбито стъкло. Нещо експлодира. В дъното на коридора се мярнаха пламъци.

— Къде е пожарогасителят? — викаше Крейг.

— В килера... До хладилника.

— Аз ще го взема — Тес се промъкна край хладилника и отвори килера. Ето го на стената. Тя мушна пистолета под колана си и грабна пожарогасителя. С другата ръка освободи ръчката и насочи струята към пламъците, излизащи изпод масата. Пяната ги поглъщаше. Давейки се от дима, вътрешно нададе победен вик. Пламъците намаляваха.

Но през прозореца влетя нова кутия. Още преди да се пръсне, Тес я обля с пяна.

Бъмп! Метални парчета се разлетяха през дебелия слой пяна.

— Тес! Трябва ми пожарогасителят! — викна Крейг откъм вестибюла.

Тя погледна още веднъж към прозореца и се втурна по коридора. Входната врата бе скрита зад огнена стена. Тес насочи струята върху пламъците.

— Някой да отиде отзад! — викна тя. — Разменяме си местата.

Пламъците намаляваха.

Внезапно пяната намаля. И спря.

„Трябва да се измъкнем оттук!“ — помисли си Тес. Захвърли празния пожарогасител и хукна към кабинета.

На пода професор Хардинг мигаше безпомощно. До него трепереше ужасената и още повече посивяла Присила.

Тес се опита да прикрие собствения си страх.

— Можеш ли да ходиш, Присила? Можеш ли сама да стигнеш коридора?

— Нямам избор.

Може да хвърлят следващата бомба тук, помисли Тес.

Тя събра на куп снимките и ги пхна в чантата си. Преметна я през рамо и се наведе над професора, който лежеше на килима. Тес сграбчи края му и го извлече заедно с тялото на професора в коридора, където Присила се бе прислонила до стената.

Отпред пламъците отново се бяха усилили.

Тряс! През прозореца на кабинета влетя кутия и зад бюрото избухнаха пламъци.

— Да вървим — Тес стисна килима и го задърпа към кухнята.

Тук вече бяха хвърлили нова запалителна бомба. Вляво от хладилника стаята бе в пламъци.

Крейг се давеше в гъстия дим, насочил пистолета към задната врата.

— Те ще ни причакват!

— Лехите в градината! — викна Тес. — Ще се промъкнем зад цветята!

— Ами Присила и Ричард?

Тес се обърна към Присила и осъзна, че старата жена нямаше да има сили да извлече мъжа си.

Пламъците се засилваха.

— Крейг, ти върви напред!

— Не мога да ви оставя!

— Ще умрем, ако останем тук! Хайде! Идвам веднага след теб! Тичай до градината и ме прикривай оттам!

Той я изгледа изненадан, после кимна. С отчаяна решителност отвори вратата и излетя навън.

За части от секундата Тес имаше чувството, че вече е виждала тази сцена.

Тя стисна края на килима и го изтегли заднишком през вратата на верандата. Присила се стараеше да не изостава.

Някой стреля. Без да обърне внимание на изстрела, Тес продължаваше да влачи професора през верандата, после бам, бам, бам по стъпалата — всеки удар на тялото му отекуваше болезнено в нея.

Нов изстрел. Тес пусна килима и се обърна с изваден пистолет, търсейки с поглед стрелеца.

Крейг вече беше в градината. Скрит зад стена от огнени лилиуми, той стреляше вляво от къщата.

Но зад гърба му в градината Тес видя да се надига силует с насочен пистолет.

Тя беше по-бърза. Стрелецът залитна. Тес стреля отново. С разперени ръце той се простря, чупейки високите стебла на лилиумите.

— Присила, залегни! Скрый се в тревата!

Тя се огледа. Нова цел, този път отдясно! Пропусна го! Стреля отново и видя как избликва струя кръв.

Мокра от пот, задъхана, Тес трескаво се озърташе за други нападатели. В странно притихналият заден двор се чуваше само пращането на огъня в къщата.

— Бързо, Присила, следвай ме!

Тес повлече килима с тялото на професора към спасителните лехи. Всяка секунда беше скъпа. Най-сетне, почти изгубила дъх, стигна до лехата, прикри професора зад цветята и тревожно погледна назад. Сърцето ѝ се сви, когато видя, че Присила беше едва по средата на поляната.

Вдясно изникна фигура на мъж.

Тес се прицели.

Мъжът се скри зад ъгъла.

— Крейг! — викна Тес.

— Виждам го!

— Прикривай ме!

Тес се хвърли към Присила, вдигна крехкото ѝ тяло на ръце и го отнесе зад цветята. Двете се свиха на земята. Благоуханието на лилиумите странно контрастираше със зловещия дъх на страха. Тес знаеше: цветята не са преграда за куршумите. Но поне ги скриваха от погледа на стрелците.

Надигна се на колене и се прицели към лявата страна на къщата. Онзи човек... Къде по дяволите отиде? Бързо огледа градината зад

себе си.

— Крейг! Виждаш ли го?

— Не!

Крейг вече беше захвърлил празния револвер и измъкваше единия от пистолетите, които взе в къщата. Зад тях цветята прошумоляха.

Тес се завъртя с насочен пистолет.

Късно!

През цветята една мъжка ръка я сграбчи отзад за шията и притисна някакъв нерв на гърлото ѝ.

Парализа!

Тес искаше да извика, но не можеше да издаде звук. Ръката ѝ безпомощно изпусна пистолета. Мъжът се провря безшумно през цветята и я притисна с тяло между лехите, като не отпусна нерва. С другата ръка насочи пистолета си през цветята към Крейг в съседната леха.

Тес отново се опита да извика.

Невъзможно.

— Лейтенант! — мъжът залегна, когато Крейг се извъртя и стреля.

— Лейтенант! Мога да използвам приятелката ви като щит. Ако стреляте в мен, ще я убия.

— Тогава ще убия теб!

— Но тя ще е мъртва. Помислете!

Чуваше се само шумът от огъня, обхванал къщата.

— Лейтенант, сега ще видите приятелката си.

Стискайки все така шията на Тес, мъжът я принуди да се надигне, като се криеше зад нея.

Крейг насочи пистолета си.

— Не го правете — каза мъжът, като спокойно се целеше в него.

— Не можете да ме убие. Аз също нямам намерение да убивам никой от вас. Уверявам ви, че съм приятел. Но ако ме атакувате, ще направя необходимото. Послушайте разума си. Току-що моята група ви спаси живота.

— Какви ги говорите?

— Застреляхме останалите нападатели. Няма време да ви обяснявам. Трябва да ми помогнете.

В далечината виеха сирени.

— Полицията пристига — продължи мъжът все така сдържано, но в тона му се долавяше странна симпатия. — Трябва да се махаме. Можех да ви убия. Но не го направих. Това е знак на доверие. Ето още един — мъжът пхна пистолета в колана си и пусна шията на Тес.

Сирените приближаваха. От къщата се стелеше гъст дим.

Тес осъзна, че може да се движи. Ядосана, тя се измъкна изпод тялото му. Гърлото още я болеше и тя несръчно се изправи на колене.

— Извинявайте — каза мъжът без да помръдне.

— Кой сте вие? — попита Тес, като разтриваше шията си.

Мъжът беше в тъмно спортно яке и анцуг. Около четиридесетгодишен, здрав, с кестенява коса, съвсем обикновено лице, нито красив, нито грозен — не би го отделила от тълпата.

— Вашият спасител. Бъдете благодарни. Повтарям, нямам време да обяснявам, сирените са близо. Ще ми съдействате ли?

Тес неуверено погледна Крейг.

— Разбира се — отвърна Крейг. — Но ако ми дадете оръжието си.

Мъжът въздъхна, извади пистолета си, върна предпазителя и го подаде на Крейг, който го скри в джоба на самото си. Крейг също отпусна пистолета си.

— Много добре — каза непознатият. — Да побързаме.

Той направи знак и като с магическа пръчка иззад цветята и къщата изникнаха още няколко здравеняци с неразличими лица като него, но въоръжени.

— Отпред чака микробус — мъжът се послуша, преценявайки близостта на сирените. — Да вървим.

— Присила и професорът — напомни Тес.

— Разбира се, ще вземем и тях.

Той отново даде знак. Двама мъже притичаха през цветята и вдигнаха Присила и професора.

— Трябва й инсулин — каза Тес. — А мъжът може да е получил удар.

— За всичко ще се погрижим. Давам ви дума. — Мъжът я подбутна. — Хайде.

Групата забърза надясно. От прозореца на кабинета излизаше гъст дим и закриваше предния двор. Изведнъж димът се разсея и Тес

видя през дърветата и храстите на предния двор очертанията на микробуса.

— Поршето! — сети се тя. — Взех го от приятели! Не искам да имат неприятности!

— Дайте ключовете!

Тес измъкна ключовете от чантата си и му ги хвърли. Непознатият ги подаде на друг мъж и му нареди да ги следва с колата.

Тес и Крейг влязоха в микробуса. Останалите мъже, заедно с Присила и професора ги последваха. Докато сирените приближаваха къщата откъм другата ѝ страна, микробусът и поршето завиха зад ъгъла и изчезнаха от улицата.

— Е, добре — обади се дрезгаво Крейг. — Твърдите, че сте спасили живота ни. Какво искате от нас?

Непознатият на седалката отпред се обърна.

— Много просто. Да ни помогнете. Трябва да унищожим вредителите.

— Какво?

— Не е време, нито място да ви обяснявам. Трябва да оправим някои неща. Вашите приятели имат нужда от медицинска помощ, а и някои от нашите...

— Чакай — обади се Тес, която гледаше през задното стъкло. — Следят ни. Зад поршето.

— Онзи пощенски микробус и сивият седан? Те са... по-точно бяха... на наши приятели и братя. Вредителите избиха двата екипа преди да нападнат къщата.

— Избиха? — повтори въпросително Крейг.

Непознатият не му обърна внимание.

— Намерихме колите с телата им на една пряка по-нататък. По всичко личеше, че е използван нервно-паралитичен газ. Сега хора от моята група прибират колите. Заради сигурността и дълга. Ние не изоставяме мъртвите си. Телата на нашите починали братя трябва да бъдат погребани с нужните ритуали в осветена земя. *Requiem aeternam dona eis, Domine.*

— *Et lux perpetua luceas eis* — добавиха смирено другите мъже отзад.

Тес внезапно проумя.

— Вие се молите? На латински?

Непознатият кимна.

— Разбирате ли смисъла?

— Не. Аз съм католичка.

Мъжът въздъхна.

— Напълно естествено. Много сте млада, за да знаете как звучеше тази меса преди Ватикана да нареди вместо латински да използват местния език. „Дай им вечен покой, Господи, и нека вечната светлина се лее върху тях.“ Това е от заупокойната молитва.

Тес направи още по-неочаквано откритие.

— Боже, каквито и да сте, вие сте също...

— Какво? — изгледа я непознатият.

— Свещеници!

— Е, и за това можем да поговорим по-късно.

Зад пасторския дом, в чиито опушени прозорци се отразяваше островърхата готическа църква, имаше малък паркинг, обрасъл с трева. На него бяха паркирали само микробусът и поршето. Пощенската кола и сивият седан заминаха нанякъде.

Непознатият скочи от микробуса след Крейг и Тес.

— Това е една от многото църкви, продадени от Курията поради лошото финансово състояние на Ватикана. Не се безпокойте. Тук сме в безопасност. Забелязахте ли табелата отпред.

— „Недвижими имоти R & S“ — отвърна Тес.

— Много сте наблюдателна. Това е нашата компания. Ние сами договаряме сделките. Без посредници, тъй да се каже. Но домът и църквата още са на наше разположение. Съседите ще помислят, че сте потенциални купувачи. Никой няма да ни обезпокои тук.

— Освен... — Тес се огледа неспокойно.

— Имате предвид вредителите? Никой от нападателите ви не оживя, за да ни проследи. А другите не знаят за това място. Уверявам ви, че тук сте в безопасност.

— Вие непрекъснато ги наричате „вредители“ — забеляза Крейг.

— Те са точно такива.

— А къде отидоха пощенската камионетка и сивият седан?

— Помислих, че се досетихте. Нашите покойни приятели трябва да бъдат опети.

— И погребани в осветена земя? — попита Тес.

— Да. За благото на техните души... На кого е поршето?

Тес даде адреса. Имаше чувството, че бяха изминали векове от момента, когато напусна гостоприемния дом на госпожа Кодил.

— Ще ви бъда признателна, ако не я замесвате.

— Гарантирам ви — каза непознатият. — Но и вие не забравяйте какво обещахте.

— Обещах ли?

— Да ни бъдете признателна.

Непознатият даде указания на човека в поршето. Той кимна, с виртуозен завои излезе от паркинга и изчезна от погледа им.

— А моите приятели?

— Ричард и Присила? Аз също се безпокоя за тях, Тес.

— Вие знаете името ми?

— Много повече. Знам почти всичко за вас. Включително за връзката ви с лейтенант Крейг. Доста подробно ме информираха. Хората в микробуса са обучени да дават първа помощ. През цялото време сърдечната дейност и дишането на приятелите ви са били под контрол. Състоянието им е стабилно. Сега ще бъдат настанени в една частна клиника, която понякога използваме. Преди полицията да може да ги разпита, те ще бъдат посъветвани от нашият лекар как да отговарят. Там ще се грижат добре за тях.

— Благодаря ви — въздъхна Тес.

— Нямам нужда от благодарности. Това, което очакваме от вас, е признателност — напомни непознатият.

— Признателност? — Крейг напипа в джоба си пистолета на непознатия. В този миг трима мъже застанаха плътно до него. — Добре де, разбира се. Какво друго?

— Защо не влезем в къщата? Там на спокойствие ще поговорим за това колко се радвате, че сте още живи. Както и за общия ни проблем — вредителите.

— Вредителите, та вредителите — Тес беше на ръба на истерията. — Как ли не?

— Овладейте се — прекъсна я непознатият.

— Слушайте, владее се напълно, по дяволите. Но мама умря пред очите ми. Преследваха ме, стреляха по мен. И аз стрелях по тях. Убивах. Да не си мислите, че вие и тези трима тук ще ме уплашите?

— Тес, повтарям ви, не искаме да ви плашим. Ние искаме да ви помогнем. Щом лейтенант Крейг свали ръката си от пистолета, аз ще бъда на негово разположение.

— Е, вашето великодушие ме поставя в неудобно положение — каза Крейг. — Ето, наблюдавайте ръката ми. Ще я извадя бавно. Само пръстите. Ето. Доволни ли сте? Вземете си го. С тези тримата около мен... няма да ми свърши работа.

Крейг му върна пистолета.

— Излишен драматизъм — забеляза непознатият. — Много добре виждам издутината от другия пистолет под самото. Но това е без значение. Ако не знаете, ние с вас имаме общи интереси.

— О, да, естествено.

— Разбирам скептицизма ви. Е, добре, нека влезем и ще ви обясня. Аз ще ви кажа какво знаем за вредителите, а вие — дали сте готови да помогнете.

— Аз имам нужда от помощ — възрази Тес.

— Грешите! Това от което имате нужда, за да спасите живота си, е да ни сътрудничите, за да ни помогнете да ги унищожим.

В пасторския дом миришеше на плесен. Религиозните картини по стените на мрачната гостна тънеха в паяжини. Овехтели кожени кресла бяха скупчени без ред около прашно бюро.

Тес се чувстваше на края на силите си.

— Преди да започнем... Къде е банята?

— Разбира се. Надясно по коридора. Наистина е добре да изчистите следите от повръщане по блузата си.

Тес почувства за момент някакво неудобство.

— Няма нужда да се правите на герой. Понякога насилието ме води до същия резултат.

— Много окуражително — отвърна унило Тес.

Когато разкопча колана на дънките си, изпод него се плъзна пистолетът ѝ. Несъзнателно го беше пхнала под колана, когато непознатият пусна шията ѝ в лехите с лилиуми. Остави го на мивката, смъкна дънките и почти се свлече на клозетната седалка.

С отвращение изтърка петната по блузата. Наплиска лицето си. Изведнъж сграбчи пистолета. Непознатият сигурно го бе забелязал.

Можеше да ѝ го отнеме във всеки момент.

Но не го направи.

Защо?

Знак ли е това? Жест?

На сътрудничество. Доверие.

„Е, добре.“ — каза си тя — „Разбирам посланието му.“ Запаса отново дънките и пхна пистолета отново под колана.

Това означаваше: чувствай се в безопасност, но не бъди агресивна.

Тес пусна водата и с престорено спокойствие на лицето се върна във вестибюла.

В оскъдната светлина, процеждаща се едва през пердетата, Крейг и другите вече бяха насядали в креслата с чаши в ръце. На масата имаше няколко шишета. Непознатият ѝ подаде чаша. Едва сега Тес осъзна колко бе жадна. Езикът ѝ бе сух и надебелял. Тя погълна студената чиста течност без да усеща вкуса ѝ. Веднага си наля втора чаша и я пресуши. Но когато посегна за трети път, непознатият хвана ръката ѝ.

— Недейте. Може да ви прилошее. Седнете и се отпуснете.

— Да се отпусна? Шегувате ли се?

Все пак тя притегли едно кресло близо до Крейг и се сви в него.

— Така. Имате ли нужда от нещо друго? Или вече можем да поговорим? — непознатият ги изгледа въпросително.

— Аз съм готов — Крейг се понадигна в креслото. — Кой, по дяволите, сте вие? За какво е всичко това? Какво става?

Непознатият не бързаше с отговора. Той го изгледа, после въздъхна.

— Не мога да дам отговор на вашите въпроси, преди да сте отговорили на моите.

— Значи не сме готови за разговор — отбеляза язвително Крейг.
— Вече изгубих търпение...

— Моля да ме извините — непознатият се обърна към Тес. — Какво знаете за вредителите? Знаете ли защо ви преследват?

Тес бе озадачена.

— От тона ви личи... това като че не е загадка за вас. Знаете отговорите и искате само да видите дали и аз ги знам?

— Впечатлен съм. Вие сте много наблюдателна. Но проблемът не е какво знам аз. Кажете ми. Какво успяхте да откриете?

Тес погледна въпросително Крейг, който понечи да възрази, но после вдигна рамене.

— Карай. Кажи му. Може би той ще отговори на нашите въпроси.

— Ами ако им кажа и после ни убият?

— Не, Тес — възрази непознатият. — Ние не сме ваши врагове. Тъкмо обратното.

Той извади от джоба си пръстен и го сложи на ръката си.

Другите мъже направиха същото.

Странни пръстени. Върху всеки блестеше рубин, инкрустиран с кръст и меч от злато.

— Малко непосветени са виждали тези пръстени — продължи непознатият. — Показваме ги като знак на уважение, доверие и обвързаност.

— Кръст и меч?

— Символ. Вяра... и възмездие. Хайде, Тес. Отговори ми и аз също ще ти отговоря. Защо вредителите те преследват?

— Защото... — тя се поколеба, борейки със страха и бъркотията в главата си.

После изповяда всичко.

От време на време поглеждаше Крейг, който се преструваше че слуша, но всъщност преценяваше възможните пътища за бягство.

Митра. Монсегюр. Съкровището. Спалнята на Джоузеф. Барелефът. Борбата между бога на доброто и бога на злото.

Накрая Тес се отпусна безсилна в креслото, което изпъшка от старост под нея.

— Те искат да ми попречат да разкажа на другите, да покажа снимките.

— Да, снимките — непознатият замислено поглаждаше камъка върху пръстена си. — Покажи ми ги.

Тес порови в чантата си и ги извади.

Докато ги разглеждаше, лицето му потъмня от омраза.

— Точно това подозирахме. Проклетият олтар.

— Значи Тес беше права — обади се Крейг. — Вие вече знаехте всичко това.

— Напротив, научих много нови неща — непознатият предаде снимките на колегите си, които ги разгледаха със същото отвращение. — Разбрах, че знаете твърде много, за да мога да ви използвам, без да ви посвещавам в плановете си. — Той отново се замисли. — Това създава проблем.

— Какъв проблем?

— Имам нужда от вас, но не мога да ви се доверя. Не мога да разчитам на мълчанието ви. Както вредителите са твърдо решени да опазят тайната си, така и ние пазим своята. Как мога да съм сигурен, че ще мълчите за това, което ще ви кажа?

— Очевидно ще трябва да ни се доверите — каза Крейг.

— Лейтенант, за глупак ли ме мислите? При първа възможност ще докладвате всичко на началниците си. Може би е по-добре да ви пусна още сега? Видяхте пръстените и какво от това? Те не означават нищо.

— Да ни пуснете? Искате да кажете — Крейг не можеше да повярва, — че няма да ни сторите нищо?

— След като ви спасихме живота? — отвърна с риторичен въпрос непознатият. — Вече ви доказах, че съм загрижен за вашето спасение. Ето там е вратата. Можете да си тръгнете.

— Но ако ни пуснете — възрази Тес, — ще се окажем в същото положение, в което бяхме.

— Точно така. Вредителите отново ще ви подгонят и се боя, че без нашата помощ следващият път ще успеят да ви убият. Жалко.

— Каква е тая игра за досетливост? — гласът на Крейг прозвуча пресипнало.

— Трябват ми гаранции. Нали обичаш тази жена?

— Да — отвърна Крейг без колебание.

Тес беше поласкана.

— И сигурно разбираш, че въпреки всичките ти усилия, има голяма вероятност да загине без нашата помощ? Най-малкото ще трябва да се укривате в непрекъснат страх от ново нападение.

Крейг замълча.

— Отговори! — настоя непознатият. — Искаш ли да обречеш жената, която обичаш, да живее във вечен страх, да трепва от всеки

шум и да бъде под постоянна заплаха?

— По дяволите, разбира се, че не искам!

— Тогава ми дай дума! Закълни се в душата на любимата жена, че няма никога да повториш нищо от това, което ще ти кажа!

— Това ли е изходът? — Крейг го гледаше свирепо.

— Да, лейтенант, това е. Единственият. Трябва ли да добавя, че ако нарушиш клетвата си и доложиш на властите, тази жена вече никога няма да може да ти вярва?

Крейг продължаваше да го гледа в безмълвна ярост.

— Да добавя ли още, че ако нарушиш клетвата си, враговете ви няма да са единствените, които ще я преследват. Ние също. Лично аз ще я унищожа, за да те накажа за предателството. Ще се закълнеш ли или не? Готов ли си — за жената, която обичаш — да дадеш свещен обет за мълчание?

Тес не издържа.

— Имате моята дума. Няма да издам нищо от това, което ще ми кажете.

— А ти, лейтенант?

Крейг стисна юмруци. Раменете му сякаш се издуха и той мъчително преглътна.

— Добре — изпъшка накрая. — Постигнахте своето. Не искам и други да я преследват. Давам ви дума. Няма да ви предам. Но, да знаете, че мразя да ме заплашват.

— Там е въпросът. Клетвата не означава нищо, но не и заплахата при нарушаването ѝ. Всъщност, има още един въпрос.

— Така ли? Какво има още?

— Вече споменахте. Това, което трябваше да обсъдим... По дяволите...

— По дяволите — повтори непознатият. — Точно там е мястото на вредителите, там ще ги пратим. Обрекли сме живота си на това.

— Не разбирам — внезапно Тес осъзна ужасното нещо, което каза непознатият. Тя предчувстваше нов шок. — Защо ги наричате „вредители“?

— Няма по-точна дума. Развъждат се като плъхове. Пъплят навред като хлебарки. Гнусни, презрени, пагубни, отвратителни,

безнравствени, по-лоши от чумни въшки, разнасящи своята зловна, гадна, пъклена ерес.

Изпълнената с омраза литания потресе Тес. Тя се дръпна назад в креслото, сякаш някой я блъсна.

— Хайде, няма ли най-сетне да ни кажете? Нали обещахте. Кои сте вие? Мислех, че сте свещеници.

— Така е. Свещеници сме. Но не само това. Нашата мисия е уникална. Ние сме езекутори.

Непознатият кимна с блеснали очи.

Тес направи усилие да продължи.

— На...?

— Инквизицията.

Думите заседнаха в гърлото ѝ. Главата я заболя от объркани мисли.

— За какво говорите? Това е лудост! Инквизицията е изчезнала още в средните векове!

— Не — отвърна непознатият. — Тогава е създадена. И е съществувала няколко века. Всъщност, официално е разпусната в 1834 година.

Тес потрепера. Не можеше да приеме, че тази жестока институция — неуморно простирала навред пипалата си да накаже всеки, който се отклонявал от канона — е съществувала толкова доскоро.

Но непознатият продължаваше:

— Вероятно обърнахте внимание, че казах „официално“. Всъщност, Инквизицията продължава да съществува. Неофициално, в най-дълбока тайна, тя още действа. Защото още не е свършила работата си. Вредителите още не са унищожени из корен.

— Искате да кажете, че едно ядро инквизитори, следвайки тайните указания на Светата църква, продължава да преследва до смърт всеки, който се отклонява от правата католическа вяра?

— Не, лейтенант. Църквата наистина твърдо нареди да се разпусне Инквизицията. Нямаше никакви тайни указания. Има тайно съзаклатие на част от инквизиторите, които чувстваха, че трябва да продължат съдбовната си мисия. Преди смъртта си те възпитаха последователи, а те на свой ред обучиха други. Една непресекваща

верига до нас, които също обучаваме своите наследници, но — което е по-важно — продължаваме да се борим с врага.

— Това е вече прекалено — не издържа Тес. Тя не вярваше на ушите си. — Само защото вашите жертви не ходят на неделната литургия?

— Не принизявай нещата! Не е важно дали ходят или не на църква в неделя! Не става дума за онези, които вярват в единния Бог, и за начините, по които изразяват вярата си. Но онези, които вярват, че богът на злото е в борба с истинския Бог, за мен са също толкова зло, както техния бог, когото ненавиждам. Митраистите — изплю омразната дума непознатият. — Албигойци. Дуалисти. Оживелите от Монсегюр. Те са моят враг. Те успяха да се измъкнат. Отнесоха и олтара. Укриха се. Разпръснаха заразата. Сега са извън всяка власт или по-точно на път да завземат властта. Те убиха приятеля ти. И майка ти! Искат да убият и теб! Няма да имам покой, докато не ги унищожа!

— Добре, чакай малко. Успокой се — прекъсна го Крейг. — Какво значи „да завземат властта“?

— След бягството си от Монсегюр малката група еретици, бягайки от преследвачите си, напуснала Югозападна Франция и се насочила на юг, в Испания. Те се установили в една отдалечена планинска долина, сега тази област се нарича Пико де Европа. Там — решени да възродят култа си — те възприели езика и обичаите на местното население, за да се смесят с него, като изпълняват тайно презрените си ритуали. Повече от две столетия обществото им процъфтявало и пускало корени в други области на Испания. В случай, че това централно гнездо бъде открито и унищожено, останалите щели да опазят омразната си вяра.

— Памплона и Мерида — каза Тес.

Непознатият я изгледа внимателно.

— Защо споменаваш тези области?

— Присила — жената, която отведохте в болницата — ми каза за тях. Всъщност, почти всичко, което знам за митраизма, научих от нея. Тя е професор...

— Отговори ми, какво знаеш за тези места?

— При една от своите научни експедиции Присила видяла барелефи на Митра в пещери край тези градове.

— Наистина, не очаквах... Вие ми съобщавате наистина нещо ново. Търсихме главното им гнездо. Вие ми посочвате и други възможни.

— Сега ти ми отговори — обади се Крейг. — Какво значи „да завземат властта“?

— След двеста години еретиците вече се чувствали в безопасност. Но точно тогава, през 1478 година била създадена Инквизицията в Испания. И дотогава ги преследвали в Европа, но испанската инквизиция била далеч по-страшна. Гонели еретиците навсякъде. И най-малкото селце не убягнало от вниманието на защитниците на вярата. Но вредителите — находчиви и гъвкави, отново се изплъзнали. В северна Африка, по-точно в Мароко, вземайки всички предпазни мерки, те свикали таен събор, на който решили, че за да запазят религията си, трябва да преминат в настъпление, да използват всякакви хитроумни средства за оживяването си. Съборът постановил да се подготвят избраници, които да напуснат гнездото под чуждо име, да търсят подстъпи към властта, да се внедрят в обществото и да получат достатъчно политическо влияние, за да прекратят преследването. Трябвало да се разпръснат!

Както можело да се очаква, в началото нямали голям успех. Но през петнадесети век еретиците започват да се разселват, умножават и проникват във всяка важна институция на Европа и Америка. Издигат се до най-високите постове в държавата. Заради тяхното влияние в крайна сметка Инквизицията беше разпусната. А сега кризата обхвана целия свят. Те са на път да постигнат пълен контрол, да подчинят целия свят на греховната си ерес.

— Преувеличавате — забеляза Крейг.

— Съвсем не. Не могат да се преувеличат мащабите, до които са стигнали. Те са убедени, че богът на злото погубва планетата. Наближаването на две хилядната година ги кара да бързат. Второто хилядолетие, нали разбирате... Апокалипсиса. Без да се задоволяват с манипулирането на цели правителства, те са организирали своя Инквизиция. Изпращат ексекutori да убиват всеки, който, според тях, е обладан от злото. Сигурно сте забелязали сходствата в убийствата. Навсякъде. Австралия, Хонконг, Бразилия, Германия, Кения, Северният Атлантик, Америка... Индустриалци, ръководители на компании, капитани на траулери, ловци на слонова кост... Капитанът

на онзи петролен танкер, който замърси и почти унищожи Големия бариерен риф. Вредителите екзекутират всеки, когото набедят в алчност, невежество и замърсяване, застрашаващи планетата.

— Боже! В момента работя над статия за това — възкликна Тес.
— Зелените радикали в атака...

— Никакви зелени. И като споменавах Бога, кой бог имаш наум? Надявам се, че не вярваш в двата бога.

— Какво значение има това! Планетата наистина е в опасност. Трябва да се спаси!

— Похвално намерение — отбеляза непознатият. — Но ако вярваш в единния истински Бог, както аз вярвам, трябва да му се довериш. Той знае по-добре от нас. Ако планетата загива, значи такава е волята Му. Това е част от неговия цялостен план. Наказание за греховете ни. Ако не се поправим, ще бъдем унищожени. Но вредителите, еретиците, вярват, че изпълняват повелята на друг бог. Той не съществува. Заради тяхната ерес истинският Бог се отвръща от нас. Затова ще горят в ада.

— Не виждате ли, че и вие сте фанатик като тях.

За нейна изненада непознатият реагира спокойно.

— Ситуацията изисква фанатизъм. Срещу решителния враг трябва да се изправи не по-малко решителен противник.

— Нямах предвид това. Един бог, два бога — защо мислите, че точно вие сте прави. Те вярват, че те са прави. Светът е пред гибел, а вие сте се вкопчили заради теология! Онези поне се борят да спасят планетата.

— Но пък искат да убият теб — отвърна непознатият. — И са убили доста други. Оправдаваш ли политическите убийства? Убийствата на индустриалци, финансисти...

— А вашата цел е да унищожите еретиците. Нищо друго не ви радва. Убийства. Това е целта ви. Как можете да ги обвинявате, щом правите същото?

— Не е същото. За мен това е война. Аз убивам войници, не граждани. А те не правят разлика. Наред с виновните унищожават и невинни. Единствената вина на майка ти беше, че се намираше в къщата, когато се опитвах да убият теб. Мислех, че поне заради нея ще искаш да им отмъстиш.

— Да, искам някой да ми плати... О, Боже, помогни ми! Обърках се.

— Не само ти. На мен, като свещеник, също не ми прилича да убивам. Но... — той наведе поглед — аз съм се посветил на спасението на вярата.

Настъпи мълчание.

Крейг се възползва от паузата.

— Вие казахте, че еретиците в Испания се смесили с местното население. Сега разбирам защо Джоузеф Мартин прилича повече на испанец. Тъмна коса. Мургав. Това не са френски черти.

— Да — потвърди непознатият. — В началото били малобройни и трябвало да обновят генетичния си фонд. Но когато встъпвали в брак с местни хора, ги покръствали в своята вяра и ги обвързвали с клетва за мълчание. Трябва да се отбележи една характерна черта на външността им. Поради особен ген, някои от потомците им имат необичайно сиви очи. Това е един от белезите, по които ги познаваме.

С внезапна болка Тес видя отново пред себе си очите на Джоузеф. Сиви. Едновременно непристъпни и омагьосващи.

— После Инквизицията станала толкова опасна за тях, че се принудили да напуснат Испания и да отидат в Мароко.

— Защо тогава вярвате, че централното им гнездо в Испания се е запазило?

— Макар че дошли там от Франция, в крайна сметка те приели Испания като своя родина. Смятам, че пак са се върнали там. Но още не сме открили главното им гнездо.

— Още нещо, което не мога да си обясня: Щом Джоузеф Мартин е вярвал в Митра, защо го преследваха? Защо го изгориха?

— Да, това е интересно. Той ни беше отличен информатор.

— Информатор? — трепна Тес.

— При нашите издирвания съвсем неочаквано открихме, че един от еретиците се опитва да се откъсне от редиците им. Дезертърът беше ужасен от масовите убийства, извършвани от групата му. Той се опита да избяга от тях, за да изповядва религията си в самота. Няколко пъти сменя самоличността си, местеше се от град на град, сигурен, че доскорошните му другари вече го смятат за заплаха за сигурността си. Той знаеше твърде много и можеше да ни насочи направо към тях. И наистина, бившите му съмишленици го бяха осъдили и го издирваха

толкова усърдно, колкото и ние. Лос Анжелис, Чикаго, Ню Йорк. Накрая попаднахме на дирите му. Но не бяхме достатъчно бързи. Моите помощници го поставили под наблюдение, като се надявали че и вредителите скоро ще го надушат. Искали да хванат повече врагове наведнъж. За съжаление бяхме изненадани и Джоузеф Мартин бе убит.

— Изгорен! — натърти Тес.

— Това не трябва да те учудва. Спомни си факлите на Митра. Богът на слънцето. На огъня. Затова вредителите толкова обичат да убиват с огън.

— Не ми звучи убедително. Само те ли? Нали Инквизицията също изгаря...

— Има разлика. Те вярват, че техният огън изпраща жертвите направо в друг живот. Смъртта не води в рая или ада, а е по-скоро начало на друго съществуване — прераждане и нова възможност за спасение. Възкресение. Ето защо искат светът да оцелее. За да могат да се прераждат в него — обясни непознатият. — А нашият огън наказва, унищожава и пречиства, превръщайки греха в пепел. Той трябва да напомня на вредителите за адския огън.

— Пак се връщаме към ада — направи гримаса Тес.

— Не само това, трябва да се върнем към нашата сделка. Уверен съм, че ще пазите мълчание. Тогава и аз ще изпълня моето обещанието. Но ще ви попитам пак: Ще ни помогнете ли? За да спасите живота си, ще помогнете ли да унищожим вредителите?

— Само това ли може да ги спре?

— Тес, за да ти попречат да разкриеш съществуването им, те ще продължат да те преследват. Ще се избавиш, само ако ни помогнеш да изпълним мисията си.

— И какво трябва да правя?

Очите на непознатия се впиха в нейните.

— Да бъдеш примамка.

Тес подскочи.

— Значи нищо не се променя. Но това означава, че отново съм застрашена!

— Предложението ви е пълен боклук — каза Крейг. — Вие не можете да гарантирате сигурността й. Щом убийците разберат къде е

Тес, те веднага ще атакуват. Знаете колко са отчаяни. Единственият начин да се гарантира животът ѝ, е да я отведе на сигурно място с полицейска охрана.

— И колко време смяташ да я държиш там? — Непознатият поклати скептично глава. — Охраната не може да стои там вечно. Твърде скъпо е. А и не могат да са вечно нащрек. Само след няколко дни вниманието им ще се притъпи, ще им омръзне да чакат. И точно тогава те ще нападнат.

— Чакай — прекъсна го Тес. — Знам как мога да се спася. Решението е много просто.

— Наистина? — Непознатият изглеждаше заинтригуван. — Как не съм се досетил?

— Просто трябва да разкажа на всички. Полицията, журналистите, телевизията... Колкото е възможно повече хора трябва да научат за това, което стана. За Джоузеф. За майка ми. За еретиците и защо ме преследват. И когато всички ме чуят, те няма да имат причини да ми затварят устата. Но вие не се безпокойте, няма да кажа за вас. Ще останете настрана. Само вашите врагове...

— Те са и твои...

— Да, и мои. Копелетата, които убиха майка ми, повече няма да има смисъл да ме преследват. Те ще бъдат преследваните! Те ще трябва да се крият! Нали?

— Не — каза непознатият. — Преди всичко вредителите ще искат да ти отмъстят. Ще направят всичко, за да те накажат за неприятностите, които ще им причиниш. Второ, представяш ли си колко неправдоподобно ще звучи твоят разказ? Полицията, журналистите, телевизията — всички ще мислят, че се заблуждаваш. И трето, дори да ти повярват, какво ще се промени? Да предположим, че властите ти повярват. И какво от това? Щом ние, с многовековния си опит в борбата срещу тях, още не сме проследили и унищожили всичките еретици, какви са изгледите за успех на полицията? Ти не разбираш основното. Наистина се страхувам, че ти се изплъзва нещо много важно.

— И какво е то? — ядоса се Тес.

— Ти самата.

— Какво значение има...?

— Помисли си коя си ти! Твоята история. Баща ти!

— Какво значение има тук баща ми?

— Влиянието, Тес. За това ти говоря. Представи си, че разкажеш на полицията, вестниците... Няма значение. На когото и да е. Ако те не ти повярват, какво би направила? Ще се откажеш ли? Ще си кажеш: „Направих каквото можах“ и отново ще те подгони страхът от преследвачите, така ли е?

— Разбира се, че не!

— Какво ще направиш?

— Ще упорствам. Ще се боря да отмъстя за смъртта на майка си и на Джоузеф.

— Точно така. Сигурно ще използваш влиянието си. Ще искаш приятелите на убития ти баща да платят дълга си към него. Ще настояваш неговите приятели — дори на най-високите етажи на властта — да те подкрепят. И те ще го направят. Заради гузната си съвест, че пратиха баща ти на смърт в Бейрут. Но трябва да те предупредя — някои от вредителите са се издигнали до най-високите нива на властта. Ние не знаем кои са те. Но можеш да си сигурна, че ги има. Неизбежно ще ги срещнеш. Ти няма да ги познаеш, но те ще бъдат подготвени. Ще се опитат да те премахнат преди да си изложила на опасност организацията им и самите тях.

Тес вдигна в недоумение рамене.

— Страхувам се, че той е прав — промърмори Крейг.

— Разбира се, че съм прав. Можеш да избираш. Да си отидеш, като пазиш мълчание за нас. Или да ни помогнеш да открием вредителите и на най-високите постове в правителството. И тогава ние ще изпълним дълга си и...

— Ще ги избиете. Пак убийства.

— Алтернативата едва ли ще ти хареса. Избирай.

— Имам ли избор?

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което ми каза. Ще трябва да правя каквото искате.

— Точно така.

— И каква е гаранцията за живота ми?

— Моята дума. И не забравяй, че истинският Бог е с нас.

— Да имах вашата увереност!

Чу се звук от отваряне на външната врата. Тес подскочи. Но мъжете от охраната останаха безразлични.

Влезе човек от специалния екип ексекutori, мъжът, който откара поршето.

— Приятна старица. Дори нареди на портиера си да ме докара обратно до Вашингтон. Разбира се, слязох на два километра оттук.

Той подаде хартиена кесия на Тес.

— Претърсих колата преди да я върна. Това беше под седалката.

Тес знаеше какво има вътре — две кутии патрони.

— Благодаря. Както вървят нещата... — в пресипналия й глас прозираше отчаяние, — май ще ми трябват.

[1] Конфирмация — потвърждение; при католиците миропомазване извършвано непременно от епископ. ↑

ДЕНЯТ НА СТРАШНИЯ СЪД

Отвън спряха две коли. Чу се затварянето на вратите.

Тес отново погледна с опасение към мъжа от охраната, застанал до вратата, който надникна през прозореца и успокоен отпусна оръжието.

След малко влязоха четирима мъже. Тес позна двамата — те бяха отвели Присила и професора в болницата.

Другите двама не беше виждала досега, но се досети, че са шофьорите на пощенския микробус и сивата кола.

— Отървахте ли се от микробуса и колата? — попита непознатият.

Двамата кимнаха.

— Изоставихме ги на паркинга до един супермаркет. Разбира се, с подправени номера и табели. Никакви отпечатащи. Дори оставихме ключовете. При малко късмет, вече са откраднати.

— Отлично. Никой ли не ви проследи?

— Никой. Колата, която взехме не е замесена. Чиста работа.

— А погребението?

— Всичко е уредено. Жалко, че няма да можем да присъстваме.

— Но нашите молитви ще ги изпратят. — Непознатият наведе глава. След кратко скръбно мълчание той се прекръсти, въздъхна и се обърна към другите двама: — Тес сигурно ще иска да знае какво каза докторът за Присила и професора.

— Жената получи инжекция инсулин. След като се нахрани, се оживи. Професорът е прекарал миниинсулт. Започнаха лечение. Когато си тръгнахме, успя да проговори.

— Какво каза?

— Само две думи... на жена си. „Обичам те.“

В гърлото на Тес заседна буца.

— Аз съм виновна. Само аз.

— Не — възрази непознатият. — Виновни са вредителите.

— Искане ми се да е така. Но ако не бях отишла да ги питам, професорът... — Тес присви едно очи. — Все по-лошо. Все по-малко

възможности за избор. Накрая остава само един — да ви сътруднича.

— По силата на обстоятелствата — кимна непознатият. — Боя се, че вече е време. Хайде — той посочи телефона на прашното бюро. — Потърси приятелите на баща си. Настоявай за помощ. Обясни им в каква безизходица си. Нека се почувстват виновни за смъртта на баща ти. Поне един от тези, които откликнат ще бъде...

Мъжът, който беше откарал Присила, го прекъсна:

— Може да е важно. Докато пътувахме насам, съобщиха по радиото, че пожарът и убитите от миналата нощ във Вашингтон се свързват с пожара в Александрия. Полицията...

— Не ме е грижа за полицията. Телефонът, Тес. Обади се!

— Преди това... — обади се Крейг. — Обещах да се свържа с шефа на полицията в Александрия.

— Той ще почака.

— Грешите. Ако не му се обадя, с кариерата ми е свършено. Ще ме тикнат в затвора за укриване на обстоятелства по углавно престъпление. Ако, разбира се, остана жив. Нямам много основания за оптимизъм. Но аз обичам работата си. Искам да я запазя. Само не обичам да разговарям с някого, без да знам името му.

— Моето име ли? Не е важно.

— За мене е.

— Наричайте ме... — непознатият се поколеба. — Добре. Отец Болдуин.

— Сигурен ли сте, че не предпочитате „отец Смит“ или „отец Джоунс“?

— „Отец Болдуин“ е достатъчно.

— Не ви прилича много. Може би греша, но долавям европейски акцент. Французин?

— Лейтенант, прекалихте с въпросите. Вдигнете слушалката. Обадете се на шефа на полицията в Александрия, щом смятате, че това е полезно за задачата на Тес. Просто му кажете, че не сте я намерил още. Не се тревожете, че ще открият откъде се обаждате. Специално устройство пренасочва разговора през Лондон и Йоханесбург.

— Добре измислено. Впечатлен съм.

— Стараем се. Все пак имаме столетен опит.

— Личи си — Крейг извади листче от джоба на изпомачканото си сако, погледна го и набра номера.

В същото време отец Болдуин натисна един бутон. Сега разговорът можеше да се следи от всички в стаята.

— Кабинетът на началника Фарли — обади се мъжки глас.

— Тук е лейтенант Крейг от отдел „Издирване“, Ню Йорк. Фарли очаква да се обади.

— По дяволите, отдавна. Стой така.

Отново се чуха сигнали.

Докато чакаше да го свържат, Крейг погледна отец Болдуин, после обви с ръка рамене на Тес.

— Знам какво ти е бебчо.

— Ако някой друг ме бе нарекъл така...

— Татко наричаше така майка ми.

— Тогава звучи чудесно.

Слушалката изпука.

— Фарли слуша. Къде се губиш, по дяволите. Очаквах да се обадиш...

— Знам. Още преди два часа. Проблемът е, че не можах да намеря...

— Тереза Дрейк ли? Тя вече не ме интересува. Моите хора все още разследват пожара в къщата на майка й вчера. Вашингтонската полиция имала подобен инцидент днес следобед. Проверяват дали двата случая нямат връзка. Но не мога да разбера какво общо има ФБР с това!

— Кой?

— Не съм ги викал и не разбирам какво ги засяга убийството на Мелинда Дрейк.

— ФБР ли? — попита Крейг.

— Ерик Чатъм, самият директор на ФБР, ми се обади по обед. Трябвало да разговаря с Тереза Дрейк. Националната сигурност. Много важно. Строго секретно. Дрън, дрън, дрън. Върша си работата и когато някой външен ми се бърка и ме учи... Няма значение. Казах му за уговорката с теб. Вече не е моя грижа. Наредиха ми — от най-високо ниво — да забравиш за мен, а да се обадиш на Чатъм. Три пъти вече се обаждат да провери дали си се появил и да ми напомни, че трябва незабавно да му позвъниш. Незабавно. Крейг, какво става, за бога?

— Кълна се и аз не знам.

— Тогава разбери, по дяволите. Както казва Чатъм, веднага. Не искам да си имам неприятности с ФБР.

— Слушам, сър.

— Добре, чуи и това, Крейг. Някога ще те срещна и ще трябва да ми обясниш. Помни ми думата, няма да е приятно. Защото аз съм отмъстително копеле и ще се погрижа твоят капитан също да ти свие сармите.

— Слушам, сър.

— Чудно нещо. Най-сетне някой да ме слуша, вместо да ми нарежда. Обади се на Чатъм. Ето номера на прекия му телефон.

Крейг го записа.

— Разкарай този бюрократ от мен — продължи Фарли. — Не мога да си върша работата. Трябва да открия кой е убил Мелинда Дрейк.

— Обещавам, ще се постарая — угрижен, Крейг затвори.

— Е — обади се отец Болдуин. — Май се започва.

Тес трепна.

— Мислиш, че Ерик Чатъм е от онези, които ме преследват?

— Възможно е. Казах ти, че са стигнали до много високи постове. Но може и да е съвпадение. Той познаваше ли баща ти?

— Много добре.

— Тогава може да е просто желание да те защити.

Но Тес изглеждаше силно притеснена.

— Само преследвачите знаят, че съм била миналата нощ у мама.

— Ами Брайън Хамилтън? И моите хора, разбира се.

— Но Хамилтън е мъртъв! Началникът Фарли го знае от Крейг. Но откъде е научил Чатъм?

Очите на отец Болдуин блеснаха.

— Предполагаш, че е получил информация от нападателите?

— Изглежда правдоподобно — отбеляза Крейг.

— Възможно е — поклати глава отец Болдуин. — Но едва ли е така просто. Еретиците са успели да оживеят в продължение на толкова столетия след Монсегюр само благодарение на уменията да се прикриват. Ако Чатъм беше от тях, не би се изложил на опасността да привлече подозрението с толкова пряка намеса.

— Ами ако вече са изгубили търпение. Те искат да ме убият заради снимките и това, което знам за тях. Сега, след заповедта на

Чатъм да предадат случая на ФБР, в полицията няма да ме изслушат. Така преследвачите постигат част от целта си.

Отец Болдуин помълча.

— Може и да си права. Но има само един начин да узнаем.

— Да — въздъхна Тес. — Трябва да се обадя.

Тя протегна ръка към листчето пред Крейг.

— Чакай — спря я отец Болдуин.

— Преди минута ме подканяше...

— Нещата се промениха. Сега, когато знаем с кого ще имаме работа, искам да те инструктирам как да говориш с него. Нужни са и други приготовления. Досадни, но наложителни. Вече минава седем.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да хапнете.

— Остави. Това е последното, което ме интересува.

— Няма да си ми полезна изтощена. Знам, че не ядеш месо. А риба?

Потискащо бе, че Отец Болдуин познаваше живота ѝ с такива подробности. В гърдите ѝ се надигна възмущение. Но тонът му не търпеше възражения.

— Щом настояваш. Всъщност, моето съгласие има ли значение? Добре, може риба.

— А ти, лейтенант?

— Преди седмица бих си поръчал стек с пържени картофи. Но сега... Каквото каже тя, ще е добро и за мен.

— Кажете ми също размерите на дрехите и обувките си. Тези за нищо не стават. Ще трябва да се преоблечете.

За втори път днес Тес усети, че се разтреперва.

Ерик Чатъм беше застанал в подножието на стъпалата, водещи към мемориала на Линкълн. Статуята и белите мраморни колони сияеха в тъмнината. Тази част на кръга около мемориала беше затворена за движение, но вдясно проблясваха фаровете на колите по алеята „Дание Френч“ към паркинга, където посетителите на мемориала слизаха и тръгваха към него. Отдалеч Чатъм оглеждаше паркинга, очаквайки мъжа, изпратен от Тес.

Нощта беше топла. Но в стомаха си Чатъм усещаше буца лед. Той се умисли, безсилен да потисне опасенията си. Не защото се беше съгласил, напротив на принципите си, на тази необичайна и може би опасна среща. А защото това бе втората му странна среща днес. Първата беше на националното гробище в Арлингтън с Кенет Маден, завеждащ секретните операции в ЦРУ. Между двете срещи имаше връзка. Чатъм предусещаше, че ще се случи нещо лошо. Спомни си за убийството на Мелинда Дрейк и се поправи. Не ще се случи, то вече ставаше. Сега. Опитът от ФБР му подсказваше, че лошото вече е започнало и може би вече е извън контрол.

Тес беше изплашена, в това нямаше съмнение. Когато му се обади преди два часа, го стресна нейният треперещ отчаян глас. Още преди да ѝ каже защо я търси, тя го прекъсна, заяви, че знае кой е убил майка ѝ, че има важна информация за убийството, но не може да я каже по телефона. Трябвало да му каже — не, да му покаже лично това, с което разполага.

— Тогава ела в кабинета ми или не — по-добре у дома — беше предложил Чатъм.

— Нямам вяра и на двете места!

— Извинявай, Тес, не прекаляваш ли с мерките за сигурност?

— След всичко, което преживях? Ерик, ти просто нямаш представа.

— Добре, успокой се. Щом смяташ, че опасността е толкова голяма, ще наредя да сложат специална охрана около дома ми.

— Не. Срещата трябва да е както аз ти кажа. Ако си бил истински приятел на татко, ще направиш всичко, за да спасиш живота ми!

Чатъм се беше поколебал.

— Добре. Заради баща ти.

— Мои приятели ще те вземат и ще те доведат при мен.

— Съгласен.

— Бъди сам.

— Не ми харесва това, но добре, така да бъде.

— Така приятелите ми ще се убедят, че никой не те следи. Тези, които искат да ме убият, може да те следят.

— Пак преувеличаваш.

— Не, Ерик. Просто съм разумна. Ако не се погрижа, те ще ме намерят чрез теб. Няма значение кой си. Еретиците показаха, че са твърдо решени да ме спрат.

— Еретици? — думата беше поразила Чатъм. — За какво говориш?

— Преструваш ли се... Наистина ли не знаеш?

— Не.

— Чакай там, моля те. Умолявам те! — Тес му каза набързо условията на срещата. — Ще чакам да те доведат при мен.

Сега в тъмнината Чатъм поглеждаше нервно часовника си. Единадесет и десет. Сред туристите в подножието на тържествено осветената колонада на мемориала той потръпваше въпреки топлата нощ. Срещата бе уговорена за единадесет и вероятно мъжът, който трябваше да го вземе, в момента обикаляше наоколо, за да се увери, че Чатъм е сам и никой не го следи. Но директорът на ФБР се чувстваше застрашен сред множеството туристи, всеки от които можеше да представлява реална заплаха.

Овладей се, каза си той. Скоро ще започнеш да подозираш всекиго... като Тес.

Скоро ли? Вече подозирам.

Един мъж спря до него и направи снимка на мемориала. Среден на ръст, нищо забележително, банално облекло.

— Сигурно нищо няма да излезе — поклати глава мъжът. — Май не съм взел подходящ филм.

— Кой знае. Може да имате късмет — отговори Чатъм напрегнат.

— Тес Дрейк — каза мъжът, като направи още една снимка на статуята. — Сам ли сте?

— Както обещах.

— Вярвам на думата ви, но все пак проверих.

Чатъм вдигна рамене.

— Предположих.

— Готов ли сте да тръгнем?

— Готов съм на всичко, за да открия какво става. Да не губим време — Чатъм се обърна нетърпеливо към паркинга.

— Не, ще минем оттам — мъжът го поведе точно в обратната посока към металната преграда, затваряща алеята около мемориала. Зад нея проблясваше със светлините си потокът коли по моста при

Арлингтънското гробище и се вливаше по-нататък в Двадесет и трета улица. — Знам, че там няма паркинг, но не се безпокойте, всичко е предвидено.

Той извади от калъфа на фотоапарата телефон, набра номер и докладва кратко:

— Чисто е. Ние сме готови. Две минути.

Мъжът прибра телефона.

— Не сте против да се поразходим, нали?

Без да чака отговор, той поведе Чатъм към металната преграда. Заобиколиха я и навлязоха в обрасло с трева отклонение на пътя, скрито под дървета с надвиснали клони.

— Знайте, че не съм сам — обади се отново мъжът. — В момента проверяват дали има опашка след нас.

Макар и напрегнат, Чатъм се пошегува.

— Нашите инструктори в Куантико могат да ви вземат за учители.

Мъжът с фотоапарата — който според Чатъм не беше фотоапарат, а замаскиран пистолет — махна с ръка.

— Никога няма да приема, но ценя похвалата ви.

— Аз пък бих оценил, ако ми кажете...

— Ей сега, господин Чатъм. Скоро.

Стигнаха булеварда, по който с шум профучаваха колите, слизащи от моста, и спряха. В светлината на фаровете Чатъм забеляза, че въпреки невзрачния си външен вид, спътникът му всъщност беше мускулист и гъвкав, в по-добра форма от най-добрите му бодигардове.

Един микробус се отдели от множеството заслепяващи светлини и спря на уширението пред тях. Страничната му врата се отвори веднага.

— След вас — подкани го спътникът.

Чатъм се качи с усилие. Няколко мъже с безлични физиономии му кимнаха приветливо, но ръцете им стискаха пистолети.

Чатъм се настани между двама — това бе единственото свободно място, а неговият придружител приклепна на пода и затвори вратата. Моторът изрева, микробусът набра скорост и отново се вля в гъстия поток от коли.

Мъжът на седалката пред него говореше по телефона.

— Няма опашка? Много добре. Знаете къде да ни намерите. — Той затвори телефона и се обърна към Чатъм. — Здравейте, господин Чатъм. Благодарим, че се отзовахте.

— Нужно ли бе всичко това?

Мъжът просто го погледна, сякаш отговорът беше очевиден.

— Кои сте вие? — попита Чатъм.

— Тес ви обясни — приятели.

— Ще повярвам, когато я видя. Скоро ли ще стигнем при нея?

Мъжът отпред изглеждаше развеселен.

— По-скоро, отколкото предполагате.

Докато Чатъм се мъчеше да проумее намека, чу зад себе си познат глас.

— Точно зад теб съм, Ерик.

Той се обърна изненадан. В задната част на микробуса Тес се надигна от пода и седна на един сандък. До нея изникна едър мъж със сурови черти, в синя риза с навити нагоре ръкави.

Тес се усмихна на Чатъм, но той остана напрегнат.

— Колко време мина. Приятно ми е да те видя, Ерик.

Той се намръщи, преглъщайки любезностите.

— Но по телефона... ти ми каза, че ще ме заведат в убежището ти.

— Извинявай, трябваше да те заблудя. Страхувах се, че може да те подслушват или следят. По начина, по който те взехме, има съвсем малка вероятност някой да те проследи. В най-лошия случай ще смятат, че идваш при мен и няма да нападнат микробуса.

— Да нападнат? И допускаш, че телефонът ми може да се подслушва? — Чатъм поклати глава. Беше озадачен. — Телефонът ми се проверява всяка сутрин. Кой би могъл да го подслушва? И кой ще се осмели да нападне микробуса, когато аз съм в него?

— Еретиците.

Отново тази странна дума.

— Те не се поколебаха да убият Брайън Хамилтън — добави Тес.

От изненада Чатъм не знаеше какво да каже.

— И той беше важна личност. Защо тогава ще се колебаят да убият директора на ФБР? За да ме пипнат, да ми попречат да разкрия тайната им, те са готови на всичко.

— Каква тайна? Какви са тези еретици?

Тес му подаде няколко снимки и фенерче.

Още по-объркан, Чатъм разгледа снимките, усещайки през цялото време върху себе си внимателния поглед на мъжа отпред. Една от снимките беше доста странна.

— Мъж язди бик и прерязва гърлото му?

— Това е барелеф.

— Господи!

— Не си ли виждал такова нещо досега? — настоя Тес.

— Не, със сигурност. Не бих могъл да забравя нещо тъй ужасно.

Мъжът отпред продължаваше да го наблюдава внимателно.

— Тес, аз ти се доверих. Дойдох съвсем сам. Направих всичко, което поиска. Сега, за бога, кажи ми какво става?

Човекът отпред го прекъсна.

— Откъде знаехте, че Тес и лейтенант Крейг трябва да се свържат с началника на полицията в Александрия?

— Аз не знаех.

— Нещо не се връзва — обади се съседът на Тес и Чатъм стреснат се обърна. — Защо се обадохте на Фарли?

Чатъм погледна объркан към невъзмутимия мъж отпред, после пак се обърна назад към съседа на Тес.

— Вие ли сте лейтенант Крейг?

— Отговорете ми — мрачно настоя онзи. — Щом не сте знаели, че ще се свържем с него, защо му се обадохте?

— Бях обещал.

Тес рязко се приведе и го сграбчи за ръката.

— На кого?

— На Кенет Маден.

— Маден? — повтори бързо мъжът отпред. — От ЦРУ?

Чатъм пак се завъртя.

— Да, завеждащият секретните операции.

— Какво общо има той? Защо му е трябвало на Маден да се обаждаш на полицията в Александрия?

— Въпрос на гордост. Местните управления не обичат да се месим в работата им, ако случаят не се отнася автоматично до нас. Но още по-малко обичат да им се меси ЦРУ. Един такъв опит със сигурност ще предизвика недоволство, да не говорим за обясненията по телефона. Всъщност — Чатъм постоянно местеше поглед от Тес

към съседа ѝ — ти дори не си представяш колко много от приятелите на баща ти се тревожат за теб. Смъртта на майка ти ги шокира. Боят се, че и ти може да си в опасност. Затова използват лостовите на системата. Помолиха ме да позвъня на полицията в Александрия — най-вероятното място, където ще потърсиш защита. Но приятелите на баща ти могат да ти осигурят по-добра закрила.

— Под „приятели“ вие разбирате ЦРУ и Кенет Маден? — студеният глас на мъжа от предната седалка накара Чатъм отново да се обърне.

— Да. Заради Тес. Заради паметта на баща ѝ. Но трябва да знаете, че внушението да се защити Тес идва от още по-високо място. Много по-високо то ЦРУ и ФБР.

— Откъде?

— От Белия дом.

— Да не искаш да кажеш, че самият Президент е научил, че съм в опасност и иска да ме защити?

— Не той. Вицепрезидентът.

— Алън Джерард? — мъжът до Тес беше изненадан.

— Знам, знам какво пишат вестниците за него — каза Чатъм. — Но той наистина се интересувал. Казал на Маден да се свърже с мен, а Маден пък ме помоли да позвъня на Фарли. Не обичам да работя с ЦРУ. Те трябва да си гледат външните операции, а това, което става в страната, е наша грижа — тези две сфери не трябва да се смесват. Но щом Вицепрезидентът ми нарежда, доколкото не нарушавам закона, ще направя всичко, което ми нареди. Всъщност, трябва да я убедя да се обади на Маден.

— И Маден ще я постави под своя закрила? — попита мъжът отпред.

— Не, той е само брънка от веригата. Вицепрезидентът иска да я постави под закрила. Мисля, че ще използва Службата за национална сигурност.

— И откъде този височайши интерес към мен? — поклати глава Тес.

— Казах ти — заради баща ти. Той беше близък с него и смята, че правителството е в дълг — заради смелостта му и твърдостта при мъченията... и трябва да го изплати, като осигури твоята безопасност.

Микробусът се отправи обратно към Вирджиния. Известно време пътниците мълчаливо премисляха казаното от Чатъм.

Чатъм наруши тишината.

— Какви са тези еретици, които непрекъснато споменавате?

Тес вдигна поглед към мъжа отпред, сякаш питаше за разрешение. Мъжът кимна:

— Знаеш уговорката.

— Ерик, мисля, че няма да съдиш предубедено...

— След тези няколко години, в които съм директор на ФБР, малко неща могат да ме учудят. Карай.

— През 1244 година...

В продължение на половин час Чатъм слушаше смаян без да прекъсва. Към края на разказа на Тес той отново разгледа снимката на барелефа с помощта на фенерчето.

— Това е всичко — приключи Тес.

— Не съвсем, но това е всичко, което можем да ви кажем — поправи я мъжът пред Чатъм.

— Останалото, предполагам, е свързано с вас и вашето участие — забеляза Чатъм.

— Не правете предположения. Това, което научихте, е достатъчно, за да ви постави под заплахата. Всяка дума в повече само ще увеличи риска. Какво ще предприемете сега?

— Да си призная, ако не бях видял тези снимки... Ако не го беше разказала самата Тес...

— Истина е Ерик. Всяка дума — тя го погледна изразително.

— Но звучи съвсем неправдоподобно... Трябва да проверя.

— Значи ще започнеш разследване?

— Разбира се.

— Надявам се, дискретно — обади се мъжът отпред. — Проверете нещата сам. Не се доверявайте на никого. Вредителите се спотайват където най-малко очаквате. Спомнете си участието на Брайън Хамилтън. Една непредпазлива стъпка и ще бъдете следващата им жертва.

— Доверете ми се. Не съм бил винаги чантаджия — похвали се Чатъм. — Тринадесет години бях много добър агент. Не съм забравил.

— Добре тогава. Докажете майсторлъка си.

— А как да се свържа с вас? Как да ви съобща какво съм открил?

— Няма проблеми. Ние ще ви намерим.
— Сигурен съм. Но защо трябва да ви се доверявам?
— Заради Ремингтън Дрейк, Мелинда Дрейк, Брайън Хамилтън и Тес.

— Разбира се, заради Тес, заради живите.
— Трябва ни и телефонният номер на Маден.
— Ето ви картичка с личния му номер.

Изведнъж Чатъм се стресна.

— Но ако вие сте прави, ако всичко това не е заблуда, значи Маден и Джерард — завеждащият секретните операции на ЦРУ и вторият човек след Президента — може да са част от...

— Нали ви казахме, вредителите са там, където най-малко допускате. — Мъжът погледна през стъклото отпред. — Гра-фикът ни е перфектен. Тъкмо свършихме и ето ни пред дома ви. Между другото, ще намерите колата си в гаража.

— Предполагам, че човекът, който я е докарал, прилича на мен.

— Точно така. После трябва да е изчезнал зад къщата.

— Жалко, че не работите за мен.

— Стига ви, че работим заедно с вас.

Микробусът спря.

— Е, не мога да кажа, че пътуването беше приятно — каза Чатъм, — но научих много неща, макар и неприятни.

— Надяхахме се не да ви развалят настроението, а...

— Да ме изплашат?

— Да.

— Смятайте, че е така.

Тес, Крейг и останалите от екипа изпратиха с поглед Чатъм, докато той не се скри в голямата си хубава къща. В това време микробусът се измъкна от сянката на дърветата и потегли.

— Дали е от тях? — обади се отец Болдуин.

— Не се знае — отвърна Крейг. — Очите му не са сиви.

— Това нищо не значи. Само някои от вредителите имат този белег. Освен това често носят цветни контактни лещи — за маскировка.

— Аз също го наблюдавах внимателно — каза Тес. — Реагираше съвсем естествено.

— Разбира се. Един истински професионалист винаги се държи естествено. Не съм се съмнявал в това. Затова ще продължаваме да го наблюдаваме. Докато беше с нас, в къщата му са монтирани „буболечки“ и подслушвателно устройство на телефона. Също и в кабинета му. Хвали се, че всяка сутрин проверяват всичко, но срещу нашите средства обичайните мерки са безсилни. От този миг се записва всяка негова дума. Ще бъде поставен под най-прецизно наблюдение. Само да се обади на когото не трябва, или пък да се срещне с някой от тях, само една погрешна дума и ще знаем какъв е.

— Мисля, че е чист — каза Тес.

— Остава да проверим Кенет Маден и Алън Джерард. Отиваме все по-високо — вторият човек в ЦРУ и вторият човек в Белия дом. Възможно е да са чисти. Но подушвам, че приближаваме вредителите. Зловонният им дъх е много силен. Хайде, обади се.

— На Маден?

— Да. Следвай програмата. Нагоре по стълбата на властта. Накрая със сигурност ще попаднем на тези, които търсим.

— Искам само да остана жива. Трябва ли да поемам този риск?

— Помни, ако не ги унищожим, те неизбежно ще те убият.

— Но като се свързвам с Маден и после с Джерард, също се излагам на опасност — възрази Тес.

— Крейг и аз ще бъдем до теб. И не забравяй — в токовете на обувките, които носите, има миниатюрни микрофони с радиопредаватели. Моите хора по всяко време ще знаят къде се намирате и какво става.

— Слабо утешение — все пак може да ни убият, докато се доберете до нас.

— Тес, без нас смъртта ти е гарантирана. Само чрез нас ти и лейтенант Крейг имате шанс заедно да се насладите на остатъка от живота си.

— Аз съм съгласен на тези условия — обади се Крейг. — Хайде, Тес, не можем да се откажем точно сега. Щом и без това ни преследват, да подгоним тези копелета — поне ще знаем, че сме опитали всичко. Нямаме друг избор.

— Толкова ме е страх.

— Знам. И има защо. Аз също се страхувам — Крейг я притисна в обятията си.

— Хайде, Тес. Обади се на Маден — подкани я отново отец Болдуин.

Военновъздушна база „Андрюс“

Един след полунощ. Почти ослепени от прожекторите, Тес и Крейг спряха набързо наетата кола пред строго охранявания вход в настръхналата с бодливата си тел ограда на летището.

Постовият се появи веднага.

— Очакват ви — каза той, когато чу имената им. — Документите за самоличност, ако обичате.

Двамата показаха шофьорските си книжки. Постовият ги провери внимателно, сравнявайки снимките с лицата им, и ги упъти към ВИП-а на базата.

Тес и Крейг продължиха с колата под вдигнатата бариера. Зад дългите сгради пред тях, по които се плъзгаха светлини на прожектори, се носеше рев на излитащ реактивен самолет.

— Отец Болдуин ни подведе. Обеща, че ще бъде с нас — промълви Тес.

— Няма никаква възможност — разтвори ръце Крейг. — Не и тук, в базата „Андрюс“. Двамата сме заедно от доста време, затова не буди подозрение, че те придружавам, но трети човек би изглеждал подозрителен. Как ще обясним присъствието му? Една по-внимателна проверка — и край. Не трябва да възбуждаме съмнения у Джерард. Ще ни устрои веднага клопка.

— И това ако не е клопка! — Тес нервно насочи колата към внушителната, добре осветена сграда на ВИП-а. — Хората на Болдуин не могат да припарят тук, дори да изпаднем в беда.

— Нищо не може да ни се случи. Поне не тук и не сега. Има прекалено много хора.

— Ти вярваш на охраната?

— Те служат на военновъздушните сили, не лично на Джерард. Невъзможно е всички да са вербувани.

— А после? — потръпна Тес. — За какво Маден ни препрати тук? Ако ни натоварят на самолет?

Крейг беше мислил за този вариант.

— Не сме сигурни, че Джерард иска да ни убие. Или пък Маден. Просто ни предават по веригата — Чатъм на Маден, а той на Джерард.

— Сякаш играят дяволски бейзбол.

— Просто се дръж спокойно.

— Не съм свикнала да рискувам живота си като теб.

— Аз да съм свикнал? В началото бях автопатрул в Бронкс. Изобщо не можах да свикна. Нито в отдел „Издирване“. Всеки божи ден ставам с мисълта, че зад всяка врата, на която почукам, може да се крие маниак с насочен пистолет.

— И сега има доста оръжие наоколо.

Тес спря плимута пред огромните постови на входа на ВИП-а.

Повтори се ритуалът по проверката.

— Документите. — Те подадоха книжките си. — Излезте от колата, моля.

Металният детектор, с който ги проверяваха за оръжие, запищя. Постовият погледна свирепо Крейг.

— Аз съм офицер от полицията — поясни Крейг. — Нося служебния си пистолет.

— Не и тук — постовият прибра пистолета му.

Тес, която остави пистолета си на отец Болдуин, тъй като нямаше разрешително, се почувства напълно незащитена. Погълната от проверката, тя не забеляза как и откъде се появи добре облечен цивилен, който приближи с обезоръжаваща усмивка.

— Госпожице Дрейк, лейтенант Крейг, добре дошли — подаде ръка новодошлият — тридесетгодишен тъмноок мъж. — Аз съм Хъф Кели, секретар на Вицепрезидента. Тъкмо навреме. Той ви очаква.

Дружелюбният вид на Кели поуспокои Тес. След хаоса, в който беше попаднала, той ѝ изглеждаше толкова нормален, че тя се запита дали не подозира напразно Джерард. Но забележката му „тъкмо навреме“ я озадачи.

— Последвайте ме — каза Кели.

Тес очакваше да влязат в зданието на ВИП-а. Вместо това той ги поведе по пистата. Не след дълго забеляза нещо, което я накара да трепне.

— Господи — промълви тя.

— Впечатляващ е, нали — каза Кели. — Поръчахме го още през 86-та. Имаше големи главоболия заради забавянето, а разходите се превърнаха в политически проблем — от шейсет и пет милиона на шестстотин и петдесет, но трябва да кажа, че въпреки всичко, си заслужаваше чакането.

Това, което Тес гледаше смаяна, беше самолет, висок колкото шестетажна сграда и дълъг колкото футболно игрище — най-големият „Боинг“ 747, който беше виждала, с невероятно елегантна линия (включително кабината на носа), но в същото време излъчващ мощ. Върху ослепително белия му корпус имаше само един надпис „Съединени Американски Щати“, а на опашката му беше изрисуван американският флаг.

— Никога не съм виждала... — от възхищение Тес не намираще думи. — По телевизията, списанията и вестниците — да. Но никога на живо. Толкова отблизо... изглежда невероятен. — Тя промълви с благоговение: — Номер едно на Военновъздушните сили.

— Всъщност Номер две — каза Кели, — но те наистина не се различават. А това, което сте виждали, е бил старият номер едно. Седемстотин и седем. Беше прекрасен самолет, но моделът остаря. С мъка се разделихме с него. Той не може и да се сравнява с новия модел. „Боинг“ надмина себе си. Това е наистина един от най-хубавите пътнически реактивни самолети в света, може би най-добрият. Ще разберете, като се качите на борда.

— На борда? — повтори изненадан Крейг.

— Не ви ли казаха? — Кели също изглеждаше изненадан.

— Наредиха ни да дойдем веднага в базата „Андрюс“.

— А аз се чудех защо нямате багаж. Не се тревожете. Тук имаме всичко необходимо: четки и пасти за зъби, шампоани, самообръсначки. — Той погледна внимателно Тес. — И по-интимни неща. Вана с душ. Каквото поискате.

— Но — Тес се поколеба, мислейки за радиопредавателя в обувката си. Отец Болдуин сигурно не по-малко се тревожеше за отговора на нейния въпрос. — Къде отиваме?

— В Испания.

Главата ѝ се замая.

Испания! Там, където според отец Болдуин еретиците бяха намерили втори дом след превземането на Монсегюр в 1244 година.

Испания! Значи ли това, че Джерард е нейният враг?

Или е съвсем обикновено съвпадение?

Тес почувства студ. Но веднага се мобилизира, мускулите ѝ се напрегнаха. Някакъв инстинкт ѝ подсказваше да бяга. Но накъде?

И как? Наоколо беше пълно с охрана. Невъзможно бе да се измъкне от базата. Тя се огледа неспокойно.

— Какво има? — попита Кели.

— Нищо — Тес се постара да изглежда естествена. — Просто съм изненадана. Всичко става тъй бързо. Преди два часа дори не очаквах да дойда тук, а вие ми казвате, че отлитаме за Испания.

— Разбирам. И ние едва след полунощ научихме, че ще имаме гости. — Той погледна златния си часовник „Ролекс“. — Но да побързаме. След десет минути трябва да сме във въздуха.

Тес се обърна към Крейг с привидно спокойно лице, но очите издаваха страха ѝ.

Крейг стисна ръката ѝ, а очите му говореха: „С теб съм. Ще се справим.“

Отправиха се към стълбата. Тес преброи двадесет и шест стъпала до отворената врата зад огромното прибрано назад крило на самолета.

Нямаше път назад.

Стюард в униформа затвори вратата. Тя бе пленница на борда на Номер две.

Тес огледа отделението, където ги въведоха. То бе скъсено и изглеждаше по-широко. Отпред и отзад имаше прегради с врати и множество телефони. Седалките — около седемдесет — напомняха местата от първа класа, но бяха по-големи, по-удобни, а проходите между тях — по-широки.

Това сигурно е отделението за представителите на пресата и на вицепрезидентския екип, помисли си Тес, като се чудеше защо помещението е празно. Бяха сами със стрюарда и секретаря.

— Скоро излитаме — каза Кели, — но мисля, че имаме време за чаша шампанско.

— Предпочитам минерална вода — каза Тес.

— И за мен — каза Крейг.

— Какво предлагате? — Кели се извърна към стюарда.

— „Дом Периньон“.

— Донесете ми. Междувременно ще съобщя на Вицепрезидента, че гостите са тук. — Той отиде до предната врата и почука. След кратка пауза почука отново.

Вратата се отвори.

— Сър, те са тук.

— Чудесно — отвърна звучен глас.

Вратата се отвори докрай и Алън Джерард пристъпи вътре.

Тес го бе виждала често на приемите в бащиния си дом, а понякога и на по-неофициални събирания. Тогава той все още не беше вицепрезидент. Затова тя го огледа внимателно и забеляза, че той не се беше променил външно — усмихнат, с безукорен тен, блестящи зъби, фотогенични черти и великолепа коса — същински киноартист. Единствената разлика за шестте изминали години бе, че изглеждаше помъдрял, с чувство за отговорност и опит, противно на твърденията на вестниците, че отделя повече внимание на тениса, отколкото на политиката.

Въпреки подозренията си, Тес се поддаде на обаянието му на преуспял мъж. Вицепрезидент. Тази дума имаше магическа власт. Но не трябваше да забравя, че бе възможно точно той да е нейният враг.

Беше облечен неофициално, но елегантно — мокасини ръчна изработка, отлично изгладен ленен панталон, свободна памучна риза с островни мотиви в зелено и кафяво. Приблужи я и разтвори ръце.

— Тес! — Той я прегърна и целуна по бузата с нежност, съчувствие и подкрепа. — Майка ти! Каква загуба за всички нас, които някога се радвахме на нейното гостоприемство. Тя беше легендарна с твърдостта и благородството си в този бездушен свят, нуждаещ се от примери за подражание.

Тес отстъпи, притиснала с пръсти напипащите сълзи в очите. Беше решила, че най-добрият начин да не събуди подозрение е да се държи с него както преди смъртта на баща си.

— Благодаря ти Алън, но няма нужда от речи. Не си в предизборна кампания. Признателна съм ти за съчувствието, но беше достатъчно да ми кажеш просто едно „съжалявам“.

— Все тъй горда, като едно време!

— Не мога да се променя. Наследила съм го от родителите си.

— Бог да ги благослови. Всички скърбим за тях. Лейтенант Крейг, разбирам, че сте били опора на Тес в опасностите и скръбта. Добре дошли на борда.

— Благодаря, сър.

Стюардът внесе напитките. Докато отпиваха, Джерард възвърна самоувереността си.

— Преди да затегнем коланите, да ви покажа останалата част на самолета. Много съм горд с него.

Тес нямаше никакво желание, но кимна:

— Води ни, Алън. За нас това е удоволствие и чест.

Дали гласът ѝ не трепна?

Джерард ги въведе в покоите си. Въпреки страха, Тес беше поразена от луксозното обзавеждане: автоматични завеси на прозорците, тоалетна, вана с душ, гримьорна, гардероби, двойни легла, телевизионна система, приемаща осем канала едновременно, включително монитори за дистанционно управляваните камери, с които да се наблюдава тълпата от посрещачи преди Вицепрезидентът да излезе от самолета, и... две странни куки на тавана над леглото.

Тес ги посочи учудена.

— А това ли? Понякога не ми дават да заспя. Не обичам да си спомням за тях. Те са за интравенозни системи в случай на... хм, как да кажа... инцидент. В самолета има миниболница — Джерард замълча и добави мрачно: — и място за ковчег. Но да не бъдем песимисти — добави той с по-бодър тон. — Има още много за показване.

Минаха отново през централното отделение към задната част, която порази Тес още повече. За разлика от пустото помещение, където бяха, зад преградата имаше зала за заседания, достойна за някоя компания от „Форчън 500“^[1], с голяма правоъгълна маса, около която седяха десетина мъже.

— Агенти на службата за национална сигурност — поясни Джерард. — Координират тактическите мерки за безопасност при пристигането в Испания и са свързани с помощта на телефони и компютри с испанските секретни служби.

Испания. Тази дума отново жегна Тес. Трябваше да положи усилия да не издаде страха си.

В следващото помещение друга група мъже — сътрудници на Вицепрезидента — усърдно работеха с компютри, принтери и копирни машини, подготвяйки речите и разписанието на срещите.

Върнаха се отново в централното помещение.

— Има още за показване, всъщност много повече — каза Джерард. — Зала за пресконференции, въпреки че за това посещение не съм взел репортери. Две кухни с отлични майстор-готвачи, които могат да поднесат каквото пожелаете. Хранителни запаси за цяла седмица. Противоракетна система. Специално екраниране на уредите за управление за защита от електромагнитни смущения при атомен взрив. Шестканална стереосистема. Двеста тридесет и осем мили кабели и проводници. Двадесет и трима души екипаж — кабината им е точно над нас... Тес, знам, че не пушиш, и вие, лейтенант Крейг, благодарно сте отказали цигарите, въпреки че още дочувам катрана в дробовете ви, но защо не вземете за спомен от тези?

Той им подаде рекламни кибритени кутийки с надпис „От борда на Номер две“, салфетки, листчета за бележки и карти за игра със същия надпис.

— Нямам думи — поклати глава Крейг с благодарност. — Това е голяма чест. Не колекционирам сувенири, но тези са много ценни за мен — той прибра подаръците в джоба си.

— Май че е време — каза Джерард.

— Внимание, моля — прозвуча от уредбата. — Готовност за излитане. Всички пътници да заемат местата си.

Само след десет секунди групата агенти и екипът от сътрудници бяха при тях, заеха местата си и затегнаха коланите. Тес и Крейг направиха същото.

— Обикновено при излитането съм в моята кабина, но вие сте специални гости. Ако ми позволите — Джерард седна до тях.

Стюардът запозна пътниците с аварийните изходи и процедурите за евакуация.

Джерард се наклони към Тес.

— Сигурно се чудиш защо ви повиках и какво правите на борда на път за Испания?

Тес потисна присвиването в стомаха си. Номер две плавно рулираше към пистата за излитане. Тя знаеше, че обшивката на

самолета не позволява на отец Болдуин да приема сигнала от радиопредавателя в обувката ѝ. Но въпросът интересуваше и нея.

— Да, Алън. Какво правим ние тук?

Самолетът излезе на пистата и мъркането на четирите двигателя постепенно премина в мощен рев, а ускорението притисна Тес към седалката. Внезапно той вдигна нос нагоре. Под тях се чу шума от прибирането на колелата. Учудващо бързо светлините на базата в прозореца отплуваха назад и надолу. Мярнаха се сияещи като галактики градове. После нощта обгърна самолета.

— Причината за моето присъствие тук — започна Джерард, — причината да летя до Испания е смъртта на Президента на Испания тази сутрин. Сърдечен удар. Трагична загуба не само за Испания, но за цялата Европейска икономическа общност. Аз съм изпратен като официален представител на Съединените щати за погребението. А ти и лейтенант Крейг сте тук, защото не мога да си представя по-безопасно място от борда на този самолет. Щом може да оцелее при ядрено нападение, едва ли някой може да ви нападне тук, докато сте с мен. Всички тези агенти на службата за национална сигурност са инструктирани да охраняват и вас. Докато разнищим тази бъркотия, вашият живот е гарантиран.

Звучеше много логично. Ако Тес не подозираше Джерард, тези обяснения сигурно щяха да разсеят страха ѝ. Теоретично тук тя имаше най-добрата възможна защита.

— Тъй като миналата нощ нападнаха бащиния ти дом — продължи Джерард, — накарах моите следователи да направят по-обширно разследване. Научих за смъртта на приятеля ти в Манхатън в събота. Изгорен — той поклати глава. — Научих също, че лейтенант Крейг се опитва да разбере защо е бил убит.

Тес понечи да възрази, но се отказа и кимна в мълчаливо съгласие.

— Вчера вечерта си долетяла във Вашингтон да видиш майка си, което ми подсказва, че вероятно си искала да използваш връзките на баща си за изясняване на случая, което пък ме кара да подозирам, че между пожара в къщата и смъртта на твоя приятел има връзка, че ти си общият знаменател. Нещо повече — че и смъртта на Брайън Хамилтън има отношение към това. Моите хора установиха, че вчера си разговаряла с него по телефона и че е пропуснал приема на съветския

посланик, за да посети майка ти, всъщност тебе. След разговора той загина при катастрофа на магистралата, на път за среща с директора на ФБР. Обадил му се е от колата — самият Чатъм го съобщил на Кенет Маден тази сутрин. Накрая, днес следобед във Вашингтон, е имало нападение, подобно на вчерашното над къщата на майка ти. Собствениците на къщата не са открити, но единият от тях — професор Ричард Хардинг, ти е преподавал история на изкуството в Джорджтаун. Пак ти си общият знаменател. Тези съвпадения ме тревожат. Много е важно, Тес. Кажи ми честно. Не, не отвърщай поглед. Беше ли у професор Хардинг днес следобед?

Тес неохотно кимна, отпъждайки в съзнанието си спомена за кошмара.

— Нещата непрекъснато се повтарят. Тес, ще бъда пряк. Кажи ми, кой те преследва така отчаяно, че не се колебае да убива и хората, с които се срещаш? Защо? Да си призная, и аз изпитвам опасения за себе си. — Последното очевидно беше преувеличение в присъствието на агентите от службата за национална сигурност. Но Вицепрезидентът гледаше внимателно Тес, очаквайки отговор.

— Твоите следователи са много старателни, Алън.

— Затова работят за мен. Те са най-добрите.

— Тогава може би са открили защо съм преследвана.

— Не. Иначе нямаше да питам теб. Еретиците ли? Те ли искат да те убият?

Тес почувства, че изстива.

— Еретиците?

Не очакваше... Не можеше да повярва...

— Моите агенти разследваха миналото на твоя приятел от Манхатън. Той е бил еретик. Знаем за тях от известно време. В началото бяха само слухове за някаква международна мрежа. Но постепенно започнаха да се появяват доказателства. Странни дипломатически решения. Внезапна промяна на политическата линия в някои страни, по-специално в Европа. Убийства. Неочакваната кончина на някои чужди дипломати, дори може би на Президента на Испания. Нещо става, но не знаем точно какво. Изнудвания, манипулирани гласувания, натиск върху политици. Убийства на директори на големи компании предизвикват паника в основни отрасли на индустрията. Не става дума за бившия Съветски съюз —

неговата система сама се срути. Това е друго. Нова заплаха дойде на мястото на Студената война и придобива все по-значителни мащаби. И всичко заради група фанатици, кой знае как запазили религията си от Средните векове, които сега са проникнали навред в правителствата и големите международни корпорации. Много е трудно да бъдат открити. Зад гърба си имат столетна практика на нелегално съществуване, но вече сме попаднали на техните следи и знаем, че са решени да унищожат както демокрацията, така и капитализма. Те са по-голяма заплаха от Съветите, които все още тайно хранят надежди за възвръщане на предишната мощ.

— Империята на злото — промълви Тес. — Рейгън беше обсебен от тази идея. Да не би новият президент да вярва, че Съветският съюз...

— По дяволите Съветският съюз. Те не могат да ни заблудят. Възможно е еретиците да са причината за падането на Комунистическата партия от власт. Но аз ти говоря за...

Самолетът вече бе набрал височина. Надписите за коланите изгаснаха. Глас от високоговорителя съобщи на пътниците, че могат да стават и да се движат свободно.

Без бавене агентите от службата за национална сигурност и сътрудниците на Вицепрезидента се изнизаха през вратата, за да продължат работата си.

Джерард се наклони отново към Тес.

— Искам да те попитам, не мислиш ли, че еретиците са твоите преследвачи? Твоят приятел е бил от тях. Може би се страхуват, че знаеш твърде много?

Тес се постара да прикрие изненадата си. Когато се качиха с Крейг на борда, не знаеше какво може да се очаква от Джерард, но изобщо не допускаше, че той сам ще подхване темата за еретиците. Това, което ѝ каза за мащабите на конспирацията им, далеч надхвърляше нейната информация. Може би напразно го подозира? Ако беше един от тях, щеше ли да бъде тъй прям, да ѝ разкрие толкова много?

Или пък с този наглед чистосърдечен разговор се опитва да спечели доверието ѝ, да приспи подозренията?

Не можеше да се преструва, че нищо не знае и реши да възприеме същата игра.

— Доколкото мога да съдя, вероятно да, Алън. Но — да си призная — въпреки че напоследък постоянно налитам на тях, почти нищо не знам. — Тя бръкна в чантата си и извади снимките. — Ето това е единственото доказателство, което имам. В спалнята на моя приятел намерих този барелеф, но после той изчезна. Потърсих професора, за да ми обясни какво може да означава това странно изображение.

— А той обясни ли ти?

— Жена му... Мъжът върху бика е бог на име Митра. Змията, кучето и скорпионът представляват неговият съперник — бога на злото. Те искат да попречат на кръвта да оплоди земята, за да порасне житото, както и да унищожат мъжката сила на бика. Това е всичко, което знам. Също и че част от еретиците са се спасили след гоненията в Средновековието и са успели да проникнат в управляващите кръгове на много страни, за да окажат натиск да не бъдат преследвани.

Джерард я погледна внимателно.

— Може би те преследват не заради това, което знаеш, а заради това, което си. Боят се, че ще използваш влиянието на бащините си приятели — значи и моето — за да се разправиш с тях. Парадоксалното е, че всички тези усилия и жертви бяха напълно безмислени, защото ние знаем за тях много повече от теб. Майка ти и Брайън Хамилтън загинаха напразно. Каква загуба. Толкова съжалявам, Тес.

Спазми свиха гърлото ѝ. В същото време я измъчваше един въпрос: ако хората на Джерард — значи и правителството — са знаели за еретиците, защо Чатъм се кълнеше, че нищо не е чувал за тях. Не може директорът на ФБР да е бил изолиран от разследването. Или пък Чатъм лъжеше?

Главата ѝ се замая. Вече в нищо не беше сигурна. Истината и предположенията се смесиха в мъгла. Тес се уплаши, че почва да губи чувство за реалност.

Джерард я извади от вцепенението, като я хвана за ръката.

— Обещавам ти, Тес. Ще използвам цялата си власт, за да им отмъстя за смъртта на майка ти.

— Благодаря ти, Алън. Как искам да свърши този кошмар.

— И това ти обещавам. Ще направя всичко, за да свърши.

Настъпи мълчание. Чуваше се само равномерния шум на двигателите.

Джерард погледна към Крейг, седнал до Тес.

— Лейтенант, моите хора ми казаха, че обичате оперна музика.

— Така е — изненада се Крейг.

— Не се чудете. Както казах, те са много старателни.

— Какво общо има операта...

— Вижте в джоба на седалката пред вас.

Крейг бръкна и извади слушалки.

— Поставете ги, а куплунга пъхнете в гнездото върху пулта на седалката. Пети канал, „Отело“ от Верди. За мен тя е най-голямата опера на всички времена.

— Верди е голям композитор, но аз предпочитам Пучини.

— Това не знаех. За съжаление тук имаме само Верди, Моцарт и Вагнер.

— Ще послушам Верди.

— Ние с Тес ще седнем ей там. Не сме се виждали толкова години. Имаме да си казваме много неща.

Крейг стана неспокоен.

— Заповед на Вицепрезидента — засмя се Джерард. — Послушай оперна музика... Тес? — той се надигна.

Тес също стана.

— Късно е. До Мадрид има доста път. Ако не поспиш, ще пристигнеш уморен, Алън. А и аз вече съм изтощена. Искам по-скоро да се гушна на рамото на Крейг и да заспя.

— Ще те чакам — увери я Крейг.

— Няма да я задържа дълго — успокои го Джерард. — Искам само да й разкажа една кратка история.

— Дано да е вълнуваща като операта.

— По-вълнуваща.

Те седнаха в дъното на празното помещение.

— Е?

— Всъщност историите са две. Едната е за оцет. Другата за жаби.

— Какъв оцет? Какви жаби, Алън?

— Ще разбереш, когато чуеш.

— Първо трябва да ти кажа — започна Джерард, — че ми докладваха, че си станала защитник на околната среда, като професионален журналист в списание.

— Така е.

— Признавам, не съм чел нищо от теб, но моите хора прегледаха няколко от последните броеве. Твоите статии били доста добри. Особено били впечатлени от тревожната статия за изчезването на блатата и редките видове, които ги населяват. Много убедителна статия, с изключителни снимки към нея.

— Благодаря за оценката — каза Тес. — Ако хората ти са последователни, трябва просто да направят дарения на организациите, които се борят за съхраняването на блатата.

— Те го направиха.

— Благодарим им още веднъж.

— Ще им предам. А сега на въпроса. Макар че не чета „Майка Земя“, и аз съм защитник на околната среда. Може би си чула за конфликта ми с Президента, когато гласувах в Сената в полза на законопроекта против замърсяването на въздуха.

— Бях впечатлена. Ти постъпи правилно.

— Президентът не смята така. Нямаше да искаш да си на моето място... Да беше чула как ме навика в Овалния кабинет, задето съм бил нелоялен към него. Но той не знае, че когато се касае за околната среда, ще продължавам да съм нелоялен, дори това да доведе и до нов избор в следващите президентски избори. Дойде време всеки да поеме гражданска отговорност, независимо от личната изгода.

Съмненията на Тес започнаха да избледняват. Джерард будеше уважение.

— Той ще направи голяма грешка, ако те отстрани.

— Кажи му го. Напиши му писмо — засмя се Джерард. После стана пак сериозен. — Като специалист в същата област, може би знаеш тази история, но все пак ще ти я разкажа.

Научих за един мъж, който живее в Айова. Фермер. Казва се Бен Гулд и е любител климатолог. До хамбара си е направил метеорологична площадка с дъждомер, барометър, ветромер и други прибори за измерване на времето. Преди две години, след продължителна суша, която почти унищожила посевите му от царевица и соя, няколко дена валил благодатен дъжд. Поне така мислел

Гулд. Той обул ботушите си и прегазил калта до площадката с приборите си. Съдът на дъждомера бил почти пълен. Той прелял съдържанието му в стерилен бидон и го отнесъл у дома, където имал прибор за химически анализ на водата. С компютър. Индикаторът на прибора показал две цяло и пет.

Две цяло и пет — повтори Джерард. — Такова било измереното рН на събраната дъждовна вода. Чистата дъждовна вода има рН пет цяло и три. А измерената — две цяло и пет. Такова е нивото на киселинност на оцета. Гулд бил шокиран. Помислил, че има грешка и проверил отново с вода от другия дъждомер. Но показанията били същите. Гулд изведнъж се сетил защо посевите му съхнат. Оцет! С това се полива салатата, а не нивите. Дори да вали всяка седмица, посевите пак ще съхнат. Разтревожен, Гулд анализирал записите за посоката на вятъра. Глобалното затопляне било причина вятърът в Айова да духа предимно откъм Ню Мексико. Медодобивните заводи в Ню Мексико са печално известни с изхвърляните огромни количества серни газове в атмосферата. А тези серни газове, както знаеш, се превръщат в киселинни дъждове. Същите киселинни дъждове, които унищожават земята на Гулд.

Джерард замълча, после продължи:

— Това е историята за оцета. Предпочитам краят да беше щастлив, но истината е, че отровата продължава да вали над нивите на Гулд и нищо няма да се оправи, докато не създадем закони, които да принудят медодобивните заводи и другите гиганти на тежката индустрия да работят без да замърсяват въздуха. Такива закони са нужни не само в Америка, а по целия свят. В Германия и Чехословакия например хиляди хектари гори са напълно унищожени от киселинните дъждове.

Тес кимна.

— Знаех за тези поражения в Европа, но това в Айова е ново за мен.

— Тогава напиши статия. Може би ще има полза, тя ще накара хората да се замислят, да искат действия от своите представители в конгреса.

— Ще напиша. Хората се тревожат за унищожените гори само, когато ги видят. Но историята на Гулд ще им помогне да възприемат реално проблема.

— Щом си съгласна с мен, запомни и другата история, която ще ти разкажа — за жабите. Главно действащо лице в нея е един биолог — Ралф Маккуин. Той се занимавал със земноводни и всяка година провеждал експедиции до Сиера Невада. Преди десетина години изследвал тридесет и осем езера, гъмжащи от жълтокраки жаби. Последната година се завърнал от експедицията и просто не можел да повярва на това, което открил, по-точно не открил. Жабите изчезнали напълно... освен в едно от езерата. Опитал се да установи причината. Първото му предположение било, че това се дължи на някакъв смъртоносен вирус. Междувременно миналата есен участвал в конференция по херпетология в Брюксел, където научил от колегите си, че изчезването на жабите се наблюдава не само в Сиера Невада, а повсеместно: в Съединените Щати, Коста Рика, Япония, Европа, Австралия, Африка, Индонезия, Малайзия, Южна Америка — навсякъде. Киселинни дъждове, пестициди, замърсяване на водите, на въздуха, глобално затопляне, изтъняване на озоновия слой — трудно е да се каже коя е причината. Може би всички тези фактори. Чувал съм как миньорите са вземали със себе си клетки с канарчета в каменовъглените мини. Те им показвали появата на отровния минен газ, който няма нито цвят, нито миризма. Малките канарчета умирали първи — Джерард замълча, свил вежди. — Може би тези жаби са канарчетата на планетата. Масовото им измиране трябва да е предупреждение, че става нещо лошо. Възможно е изчезването им да има катастрофален екологичен ефект. Жабите изяждат огромно количество насекоми. Без тях ще се размножат мухите и комарите. В същото време други по-големи животни, например някои птици, използват жабите за храна. Те също ще измрат. — Джерард поклати глава. — Съвсем обикновени жаби. Бяхме тъй свикнали с тях, че не ги забелязвахме. Сигурно много хора няма да се разтревожат от масовото им измиране, но те не разбират, че жабите са основен елемент на природната среда и без тях... Напиши и това, Тес. Епитафия за жабите. Предупреждение за всеки, който още не разбира колко силна е заплахата за нашия свят.

— Обещавам, ще напиша.

Джерард хвана ръката ѝ.

— Разказах ти тези истории, не защото и двамата сме еднакво загрижени или защото имат отношение към работата ти. Мотивът ми

беше друг и той е свързан с еретиците.

Стресната от новото споменаване на думата, Тес наостри уши.

— Това, което не ти казах за еретиците, е че — доколкото мога да съдя — тяхната конспирация за оказване на натиск върху корпорации и правителства, убийства на политици и внедряване на свои представители, изнудване на депутати и сенатори да гласуват закони за опазване на околната среда — всичко това се дължи на желанието на еретиците да съхранят света. Снимката, която ми показва, символизира техния мотив — Джерард направи жест, като че очерта невидимо изображение. — Богът на доброто, който оплодява земята. Богът на злото иска да му попречи. Еретиците смятат, че богът на злото е взел надмощие и се опитва да унищожи земята... Сигурен съм, не можеш да ги разбереш. Навсякъде около нас виждаме доказателства за унищожаването на планетата. Техните намерения са като твоите и моите, макар че методите им са отблъскващи. Но признавам, че някаква част от мен им симпатизира. Когато човек е силно уплашен, когато законните средства не действат, може да прибегне към отчаяни мерки. Не ги одобрявам, но споделям отчаянието им, същото отчаяние, което ме накара да гласувам против волята на Президента. Искам да кажа, че доброто и злото не винаги могат ясно да се отличат. Ако еретиците успеят да спасят планетата, може би в крайна сметка техните методи са оправдани. Наистина не знам. Аз съм политик, а не специалист по етика. Но ето какво ще ти кажа: Има моменти, когато се колебая, когато се питам доколко трябва да се стараем да ги преследваме. Ако децата ми доживеят да имат свои деца и те дишат чист въздух, пият чиста вода, ядат незамърсени храни, може би ще е защото еретиците са се оказали прави. Не знам.

Той погледна Тес, очаквайки реакцията ѝ. Тес не отговори веднага. Опитваше се да подреди обърканите си мисли.

— Разбирам какво искаш да ми кажеш, Алън. Някаква част от мене, също като теб, се идентифицира с еретиците, или поне споделя мотивите им. Но с убийства ли? Изнудвания? Семейства в траур? Никога не съм била привърженик на смъртното наказание, въпреки че имам желание да удуша онзи капитан, който поради пиянство допусна катастрофата на петролния танкер при Големия бариерен риф. Но аз никога не съм виждала този капитан. Не познавам нито добрите, нито лошите му черти, затова ми е лесно да го ненавиждам отдалече. Моят

приятел, който бе изгорен — той не одобряваше убийствата и изнудванията. А Брайън Хамилтън не бе направил нищо, застрашаващо околната среда. Майка ми, Бог да я прости, беше само една наивна, нещастна, изнежена дама от обществото, която не бе причинила никому зло. Аз я обичах, въпреки недостатъците ѝ. Още я виждам — простряна с изтичаща кръв. Същото могат да направят с мен. Не вярвам в смъртното наказание, но искам да отмъстя, Алън. След всичко, което преживях, след ужаса на последните няколко дни, искам само да си платят. Нали и ти ми го обеща?

Джерард кимна.

— Не ме топли, че еретиците споделят моята загриженост за спасението на света. Кучи синове. Те са злото — всъщност дори по-голямо от бога на злото, срещу който мислят, че воюват. Побъркани копелета! Готова съм на всичко, за да ги пратя по дяволите, защото там им е мястото и това наказание им е малко. Може би не си струва да се спасява този свят, в който доброто се защитава с убийства и майка ми загина заради това.

Джерард я погледна внимателно.

— Разбира се. Точно това очаквах да кажеш. Разбира се, че съм съгласен с теб. Само исках да ти обърна внимание колко е сложно. — Той хвърли поглед към часовника си. — Стана късно. Беше ми приятно да поговорим, но утре ме чакат много задължения. Извини ме. Стюардът ще ти покаже къде е банята.

— Благодаря ти Алън. И на мен ми бе приятно да се видим отново.

— Ти си най-приятният ми гост на Номер две.

Тес изпрати с поглед Алън, който се прибра в личната си кабина, и тръгна към банята. Десет минути по-късно тя се върна и седна до Крейг.

— Как беше?

— Всичко е много объркано и сложно. Разстроих се. Но съм много уморена сега. После ще ти разкажа. — Тя отпусна глава на рамото му и почти мигновено заспа от изтощение.

Полетът трая пет часа. Но заради часовата разлика, когато подхождаха за кацане в Мадрид, беше почти единадесет сутринта.

Самолетът се приземи плавно, но отмина терминала и се насочи към най-отдалечената част на летището. Бързо го наобиколиха няколко коли, от които наскочаха въоръжени полицаи и заеха позиции с гръб към самолета. В същото време към стълбата приближи черна лимузина с дипломатически флаг.

В централното помещение на самолета настъпи оживление. Агентите от службата за сигурност забързаха към покоите на Вицепрезидента, докато сътрудниците му се върнаха в своето работно помещение отзад. Тес и Крейг наблюдаваха през прозореца какво става долу. От дипломатическата кола слязоха двама официално облечени с посивели коси мъже и се здрависаха със секретаря Хъф Кели. След като размени с тях няколко фрази, той ги хвана под ръка и ги поведе по стълбата към покоите на Вицепрезидента.

— Какво ще правим сега? — попита Крейг. Той огледа измачкания си костюм. — Не мога да кажа, че съм много представителен. Дано успеем да си купим нещо по-прилично, за да не излагаме компанията.

— А пък аз си мислех, че когато съпровождаш Вицепрезидента, можеш да получиш всичко, което ти потрябва.

В този миг вратата към покоите на Джерард се отвори и той застана на прага. Беше в сив костюм, връзка на райета и бяла риза. Черните му обувки бяха лъснати до блясък.

— Надявам се, че спяхте добре. Готови ли сме?

— За какво? — попита Тес.

— Да се прехвърлим на другия самолет.

Тес не можа да скрие изненадата си.

— Погребението не е ли в Мадрид? Президентът на Испания... — тя спря объркана. — Мислех, че ще бъде погребан в столицата с почести.

— Правилно. Погребението ще бъде в Мадрид. Но то е чак след два дни. Преди това трябва да се срещна с някои важни лица, но помолих испанските домакини да не известяват пресата, че пристигам днес. Преди официалната част искам да видя един дипломат, всъщност мой стар приятел, който не е в града. Твърде възможно е той да е следващият президент. Затова ще се прехвърлим на по-малък самолет до неговото имение. Домът му е забележителен, а гостоприемството —

безгранично. Наистина ще ви хареса. С неговата охрана и моите агенти няма защо да се боите за безопасността си.

Напълно естествено предложение, помъчи се да се успокои Тес. Но сърцето ѝ се сви. С мъка преодоля колебанието и последва Джерард. Крейг окуражително я прегърна, докато чакаха Вицепрезидента и двамата дипломати да слязат по стълбата. Джерард им махна да се присъединят към групата.

— Самолетът е ей там.

Тес не разбираше много от самолети, но този двумоторник ѝ се видя твърде малък.

— Не е ли опасно да пътуваш така...

— Незащитен? Имаш предвид, че няма специални екрани и сложно комуникационно оборудване? — Той поклати глава и сините му очи весело блеснаха. Дясното беше леко зачервено. — Знаеш какво пишат за мен журналистите. Аз съм безобиден. Кой би искал да ме убие?

— Терористите може и да не четат вестници. Все пак ти си Вицепрезидентът на Съединените щати.

— Няма защо да се тревожиш — увери я Джерард. — Пътувал съм така и преди. Много малко хора от правителството — и то напълно доверени — знаят, че пристигам по-рано. Гарантирам ти, ние сме в безопасност.

Тес не можеше да откаже, особено в присъствието на многобройната охрана. Тя се остави да я съпровождат до стълбичката на самолета.

Вътре редовете бяха само с по една седалка от двете страни на тесен проход. Изведнъж Тес съобщи, че освен за пилотите, Джерард, Хъф Кели, Крейг и нея, имаше само още пет места за охраната.

Отново, както когато стъпи на борда на Номер две, тя се почувства в капан. Нужно ѝ беше да мобилизира цялата си воля, за да спре треперенето на ръцете си, когато закопчаваше колана. Джерард седна срещу нея, а Крейг — зад него.

Крейг ѝ смигна и изведнъж настроението ѝ се промени.

В отговор Тес му се усмихна.

Трябваше да признае, че беше започнала да го харесва. Каквото и да станеше, независимо от опасностите и неминуемия риск, тя и Крейг бяха заедно във всичко това и чувството, което изпитваха един към

друг, беше тъй значимо, че вярвах в победата си над всеки враг. Бяха длъжни да победят.

„Боже, помогни ни!“ — молеше се на ум Тес. „Помогни на отец Болдуин. Дали е успял да ни проследи до Мадрид? Ще може ли да улови сигналите от радиопредавателя и да ни последва там, където отиваме?“

Пилотът получи разрешение за излитане. След две минути самолетът проби мръсната пелена на смога и се издигна в чистото небе.

Тес се чувстваше съвсем безпомощна, но се преструваше че спокойно наблюдава гледката през прозореца. Под тях се простираше низина, после се заредиха възвишения и плата с червеникав цвят.

— Накъде летим? — попита безгрижно тя.

— Към северното крайбрежие на океана. Една област, която се нарича Бискайя. Ще кацнем в Билбао.

— Билбао? — тя се мъчеше да завърже разговор, с надеждата, че отец Болдуин го слуша отнякъде. — Нямаше ли някаква песен...

— За луната над Билбао? Но тя е доста стара. Не знам дали това е същият Билбао от песента.

— Далече ли е?

— Около час. Достатъчно за подремване.

Крейг се наведе напред.

— Защо Президентът не дойде сам за погребението?

— При други обстоятелства щеше наистина да дойде. Случаят ще събере много държавни глави от Европа, нещо като неофициална среща на високо равнище. Но програмата му е много натоварена. Скоро заминава на отдавна запланувано посещение — в Перу, на регионалната конференция за борбата с наркотиците. Миналата година се проведе в Колумбия. Ако вие се боите, представяте ли си как се чувства той, като знае, че кокаиновите барони биха направили всичко, за да го убият. Затова не иска да отмени участието си в конференцията, за да не помислят, че се е уплашил. Той е забележително смел. Въпреки разногласията помежду ни, аз се моля да бъде жив и здрав.

Те се отпуснаха в креслата и се опитаха да подремнат. Тес също затвори очи. Ако опасенията ѝ се оправдаят, щеше да има нужда от всичките си сили.

Събуди я докосването на колелата до пистата. Тя разтърка очи и погледна през прозореца. В сравнение с летището в Мадрид, това беше доста по-малко, но въздухът по-чист. Може би бризът от океана издухваше изгорелите газове от колите, помисли Тес. Отново отминаха терминала и спряха в края.

Навън Джерард, също като в Мадрид, бодро ги попита дали са готови за нов полет.

— Нов? Мислех, че целта ни е Билбао — Тес силно се надяваше отец Болдуин да ги чува.

— Само за да сменим самолета. Сега ще летим на изток, към Памплона.

В паметта на Тес изплува разказът на Присила. Пот я обля, искаше ѝ се да побегне, но от двете ѝ страни крачеха хората от охраната.

— Моят приятел няма писта за кацане в имението си — затова ще използваме това — посочи Джерард.

Беше хеликоптер.

С омекнали колене, Тес се остави да я качат в хеликоптера, като с ужас осъзна, че в него имаше място вече само за двама от охраната. Помисли си, че е обречена. Хвърляйки поглед към Крейг, видя, че и той е напрегнат.

Този път Крейг не ѝ смигна, нито тя имаше кураж да му се усмихне в отговор. Само преглътна горчилката в устата си.

За да се овладее, реши, че трябва да наблюдава околностите — може би всяка подробност беше важна. За разлика от безкрайната равнина в централната част на страната ландшафтът тук край океана беше хълмист. В долините под тях се виждаха ферми, където мъже и жени косяха избуялата трева. Мъжете носеха широкополи шапки. Жените бяха с дълги поли и кърпи на главата. Не се виждаха машини. Къщите бяха каменни, покрити с плочи. Всичко това напомняше на Тес сцена от старинна картина. Но впечатлението бе мимолетно — нетраен плод на усилията ѝ да не мисли за страха.

— Там, зад възвишенията вдясно, е Памплона — каза Джерард компетентно. — Виждат се само покривите. На север е Франция. Тази област се нарича Навара, а планините — Пиренеи.

Колко ли далече оттук зад границата се намират руините на опожарената крепост Монсегюр, запита се Тес. Мястото на масовото унищожение на еретиците от рицарите-кръстоносци преди повече от седем столетия и източникът на днешното безумие.

Планините бяха величествени: високи, със стръмни каменисти клисури и буйни реки, потъващи в гъсти борови гори.

Хеликоптерът ги наближи. Върховете сякаш израснаха по-високи. Сигурно са над две хиляди метра, мярна се през главата на Тес. Не колкото в Швейцария или Колорадо, където бе ходила с баща си на ски. Но бяха с по-стръмни и остри очертания, които ги правеха да изглеждат по-високи, а дефилетата — по-непристъпни. Сурови, диви. От гледката на почти отвесните стени на клисурите под нея ѝ се зави свят.

Долу, сред гъстата гора, тесен черен път извиваше по дълбоко врязаните гънки на планината. Хеликоптерът също се вмъкна между два склона и шумът му се усили от ехото в скалите, които се издигаха като две остриета, сякаш всеки момент ще се сблъскат с него.

Изведнъж шумът почти изчезна и хеликоптерът започна да се спуска над малка долина. Поляни, обградени с гъсти гори, а в центъра, сред лабиринт от живи плетове малки постройки обграждаха каменна сграда, към която се насочи хеликоптерът.

Сградата приличаше на селските къщи, които Тес бе видяла край Памплона — каменна, с покрив от плочи. Но много по-голяма. С приближаването изглеждаше направо внушителна.

— Това е замък — обясни Джерард. — Не като тези, които познаваш от Франция и Англия. Това е испански замък. На юг замъците са в мавритански стил, а този е характерен за Севера. Няма кули, парапети, нито ров с подвижен мост. По-скоро е смесица между къща на феодал и крепост. Камъните и плочите са преграда за огъня. От дърво са само...

— Прозорците — викна Тес през шума на хеликоптера. — Капаците. Изглеждат доста дебели.

Джерард кимна.

— А вътре са отделени от стаите с други двойни врати. Достатъчно дебели, за да не допуснат огънят да проникне навътре. Но всъщност никой не може да запали дори капаците на прозорците. Виждате ли тесните процепи-бойници в стените? Те са дебели метър и

половина. Едва ли някой стрелец е могъл да пресече откритото пространство около замъка, за да се доближи и изстреля запалена стрела, без да бъде застрелян през бойниците от надеждно укритите защитници.

Хеликоптерът се насочи към площадката за кацане. Тес забеляза заградени поляни с пасящи животни. Имаше коне и...

— Алън, твоят приятел да не е фермер? — попита тя.

Алън изглеждаше учуден от предположението ѝ. Изведнъж разбра.

— А това там ли? Това не са говеда. Това са бикове. Отглежда ги като хоби. Някои от тях ще участват следващия месец в борбите в Памплона. Сигурно си чувала за този празник. Биковете се пускат да тичат из улиците, а смелчаци от тълпата изпитват куража си, тичайки пред подлудялото стадо. Някои падат, прегазват ги, а се случва и да ги намушкат. Осем дни и нощи веселие. Осем кориди всеки следобед.

Тес наистина беше чела за това. Вече по-отблизо можеше да различи животните, мускулестите им бутове, широките гърбове и дългите рога, извити пред твърдото чело.

Биковете.

Те бяха неизменна част от Испания.

Един бик беше затворен в отделно поле и Тес можа да го огледа по-добре. Бикът беше величествен. В миг всичките ѝ надежди, че Джерард не е с нейните врагове се изпариха. Пред очите ѝ беше снимката на барелефа. Митра прерязва гърлото на бик. Бял бик. Точно като този под тях. Един бял бик.

След като отпаднаха и последните ѝ съмнения за Джерард, Тес бе обладана от страх. Беше повече от ясно. Абсолютно сигурно. Всички в този хеликоптер, освен Крейг, бяха заплаха за нея, дори двамата агенти от националната сигурност. Джерард едва ли ги беше избрал случайно. Тя се прокллинаше задето миналата нощ се остави обаянието на Джерард да я подлъже. Загрижен за спасението на планетата! Не трябваше така леко да решава, че Джерард не може да ѝ причини нищо лошо. Всъщност не беше казал и една остра дума срещу еретиците. Само се опита да я убеди, че благородните мотиви могат да оправдаят крайните им мерки. Той се бе опитал да се споразумее с нея, може би дори да я привлече за каузата им, но тогава беше твърде развълнувана от разговора, за да разбере истинската му

цел. Джерард не можа да я убеди със силата на логиката, оставаше му само едно — да я убие.

Хеликоптерът кацна. Джерард помогна на Тес да слезе. Двамата агенти и Хъф Кели останаха до Крейг.

Какво си мислят, че ще направим? Че ще побегнем ли?

Но накъде? Няма да стигнем и до началото на гората. Вече е късно. След като влязохме в базата „Андрюс“, нямаме никаква възможност да се изплъзнем.

Но необходимостта да проверят дали Джерард е един от еретиците беше тъй важна, че те послушаха отец Болдуин, а сега бе твърде късно да бягат. Бяха хванати натясно с Крейг и единственият им шанс беше да търсят някакво споразумение.

Не, имаше още един — ако отец Болдуин и неговите хора успеят да ги проследят по сигнала от устройството в обувката ѝ. Можеше само да се моли.

„Стегни се!“ — каза си тя. „Събери силите си. Наблюдавай, не изпускай нищо от очи.“

А въздухът навън ухаеше. Тя пое дълбоко аромата на трева и планински цветя. Небето беше замайващо синьо. Не помнеше откога не беше дишала чист въздух. Но опиянението ѝ бързо отлетя. Огледа околността. Отвсякъде ги ограждаха планински върхове, освен откъм изхода на долината, през който бяха дошли с хеликоптера.

„Капан!“ — помисли отчаяно Тес. „Но все трябва да има някаква надежда. По дяволите, трябва да има нещо, което да ни помогне, за да се спасим с Крейг.“

Гласът на Джерард я сепна:

— Моят приятел ни чака. Той много иска да ви види.

Тес се обърна. До дървената ограда пет-шест души в работни дрехи наблюдаваха стадото бикове. Един от тях се отдели от групата и бързо тръгна към хеликоптера. Обувките му бяха прашни, а ризата мокра от пот. Беше висок мускулист здравеняк с червена кърпа на загорялата шия. Лицето му бе мургаво, с правоъгълна брадичка, а широкото му чело напомни на Тес за бика. Около четиридесетгодишен, прецени тя и погледна очите му. Бяха кафяви. Той поздрави гостите с широка усмивка.

— Senor Gerrard! Buenas tardes! Mucho gusto! Como esta usted?^[2]

— Muy bien. Gracias — отвърна Джерард. — Y usted?^[3]

— Excelente!^[4]

Двамата се прегърнаха, като се потупваха сърдечно по раменете.

След прегръдката испанецът мина на английски. Гласът му бе дълбок и звучен, глас на политик.

— Доста време ви нямаше. Знаете, че сте винаги добре дошъл тук.

— Ще се постарая да идвам по-често.

— Дано. — Без да обръща внимание на двамата агенти, испанецът се усмихна топло на Хъф Кели и стисна ръката му. — За мен е удоволствие да ви видя отново, сеньор Кели.

— За мен също.

— Виепо. Виепо. Алън, това сигурно са твоите приятели.

— Простете невниманието. Тес, лейтенант Крейг, това е Хосе Фулано. Официалното му име и титла са много дълги, но сега не сме на маса за конференции. Телефонирах на Хосе, че ще ме придружавате тук.

Фулано се здрависа сърдечно с тях.

— Както казват американците, приятелите на Алън са и мои приятели. Домът ми е на ваше разположение. Mi casa, su casa.^[5] От каквото и да имате нужда, не се притеснявайте да го поискате.

„Остава да повярвам.“ — помисли си Тес. „Дали да не попитам как да се измъкна от тук?“ Но тя прикри страха си зад любезна усмивка.

— Благодарим ви, сеньор Фулано.

— Предпочитам Хосе.

— Страхотна къща — обади се Крейг. — Не съм виждал по-хубава.

Фулано прие похвалата с удоволствие.

— Доста време прекарвам в Мадрид. Трябва да съм луд, че напускам това място. — Той се засмя. — Но, Алън знае, че заради отговорностите не можем да се радваме на истински важните неща, на красотата на живота. — Фулано погледна Тес. — Алън ми спомена, че се борите против замърсяването на околната среда. Сигурно забелязвате колко чисто е тук.

— Видях още от въздуха. Като че дишам чист кислород.

Фулано се усмихна.

— Сигурно сте уморени от пътуването. Трябва ви почивка, баня. Ще ви покажа стаяте. Навярно ще искате да се преоблечете.

Той ги поведе горд покрай външните постройките към замъка. Към него водеше павиран път с трева по края. Отдолу се виждаше, че сградата е около шестетажна, но много широка, а дълбочината не можеше да се определи. Повечето от капаците бяха отворени, откривайки широки светли прозорци. На по-горните етажи имаше ажурни ковани балкони, отрупани с ярки цветя в саксии. Две стъпала водеха към огромна извита отгоре двойна врата от тъмно дърво.

Фулано бутна тежката врата и ги покани вътре. Първото, което почувства, прекрачвайки прага, беше хладината. Вън беше доста горещо. А тук, зад дебелите стени, температурата бе с няколко градуса по-ниска. След ярката светлина навън за миг не виждаше нищо в тъмното помещение. Нужно ѝ беше време да различи в полумрака дълга старинна дървена маса, заемаща средата на гостната. На двете стени висяха гоблени с горски пейзажи. На другата — гоблен, изобразяващ матадор, който пронизва бик с меча си. В далечния ляв ъгъл проблясваше рицарска броня. Дебели тъмни греди поддържаха тавана.

— Оттук — Фулано ги поведе през стаята, после по три каменни стъпала свиха наляво в тъмен коридор и се заизкачваха по масивно дървено стълбище, което кънтеше под стъпките им. На втория етаж имаше подобно голямо помещение с маса в средата. Покрай стените бяха наредени огромни дървени кресла, подобни на тронове. Между тях имаше врати.

— Това е вашата стая, Тес, а това вашата — посочи Фулано на Крейг.

— Чудесно, но ние с Тес сме заедно.

— Заедно? — учуди се Фулано. — Искате да кажете...?

— Че сме сгодени.

— О, извинете ме. Ето тази стая е за вас. Пътували сте дълго. Починете си. Но в осем ви каня на вечеря в столовата. Долу, вляво по коридора. Имаме изненада за вас.

— Нямам търпение. Ще се пооправим и ще слезем в осем — обеща Крейг.

— Bueno.

Стаята беше просторна и богато наредена със старинни испански мебели и огромно легло. Крейг заключи вратата. Тес хвана ръката му.

— Благодаря ти Боже, ти...

Но Крейг сложи пръст върху устните ѝ.

— Виж какъв изглед се открива от балкона. И тези цветя. Ела да видиш — без да чака отговор, той хвана Тес и я изведе на балкона. — Сигурен съм, че стаята се подслушва — измърмори Крейг. Но не вярвам, да се чува чак от балкона. Забеляза ли охраната отвън?

— Да.

— А белият бик?

— Да, направо съм поразена.

— Ние сме в плен. Планът на отец Болдуин се провали.

— Може би все пак той...

— Напразно се надяваш. Сами сме — ти и аз. Не разбирам защо Джерард и Фулано още не са ни убили, но трябва да забравим за отец Болдуин и да се надяваме само на себе си.

— Сигурно имат някаква причина да ни оставят живи.

— Засега.

— Да, засега. Нещо непредвидено става. Може би изненадата, която спомена Фулано.

— Каквото и да е, не е в наша полза.

— Какво да правим? Да бягаме?

— А охраната? Проклет да е отец Болдуин. Целта му не е била да ни помогне, а само да ни използва. Ако не го бяхме послушали, щяхме да сме в безопасност.

— Щяхме да сме вече мъртви.

— Добре — съгласи се Крейг. — Засега ще се оставим събитията да ни водят. Когато се стъмни, може да ни се удаде възможност да се измъкнем. Може да се спуснем през балкона. Ако някой ни се изпречи, аз ще го задържа, докато ти...

— Не, или двамата, или никой.

— Тес... — Крейг хвана главата ѝ, наведе се и я целуна. — Тес, няма полза да загиваме и двамата. Ако трябва да се избира, предпочитам ти да се измъкнеш.

Тя нежно го целуна в отговор.

— Ти не излъга, когато каза, че сме сгодени. Просто няхаме време да говорим за това. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб.

Тя го потегли за ръката.

Крейг не разбра.

— Какво правиш?

— Влизаме вътре. Оттук нататък ще се държим като влюбени, иначе ще предизвикаме подозрение. Как каза че баща ти наричал майка ти? Бебчо? Хайде, бебчо, да довършим започнатото. Ако ще умираме... — Тя изведнъж го прегърна, хлипайки. — Това е цялото време, което ни остава. Джерард и Фулано ще ни чакат в осем. Да не губим нито минута. Искам да се изкъпя заедно с теб.

Тя започна да разкопчава ризата му. Целуваше го по гърдите, а сълзите ѝ пареха кожата му.

— Сигурна ли си? — попита я той.

— Да не искаш да умра без да съм била с теб? Прегърни ме. О, Господи, толкова ме е страх!

— Зная. И аз се страхувам.

— Не искам да умирам... Да, така е добре. Страхувам се Крейг. Ела.

Те се придвижваха към банята, сваляйки един на друг дрехите, но леглото се изпречи на пътя им. Полудяла от страст, Тес събори Крейг напреко върху леглото, притиснала тяло отгоре му. Те се обсипваха с целувки, а ръцете им трескаво галеха телата.

Тес разкопча колана му и дръпна ципа на панталона му. Крейг се изви разтреперан под нея и обхвана възбудените ѝ гърди. Езикът му я докара до полуда. Тес изрита дънките си, а Крейг, целувайки гърдите, а после корема ѝ, се плъзгаше все по-надолу. Накрая смъкна бельото ѝ, като продължаваше сладострастно да целува вътрешността на стегнатите ѝ бедра. Тес смъкна последните останки от облеклото му, изви се и легна под него. Двамата се притискаха силно, сякаш искаха да се докоснат с всеки милиметър от кожата си. Тес впи език в устата му, сякаш искаше да влезе в него, да бъдат едно цяло и когато най-сетне Крейг проникна в нея, тя забрави за микрофоните в стаята. Виеше в пристъпите на екстаза, без да мисли дали ги подслушват. Кулминациите следваха отново и отново, докато накрая и двамата

достигнаха едновременно до момента на върховна наслада, забравили за всичко на света.

Неохотно се отделиха и се отпуснаха един до друг. Тес бавно овладяваше дишането си, сърцето ѝ бумтеше в гърдите. Няколко минути не промълвиха нито дума. После се целунаха — този път лениво и нежно.

След петнадесет минути отново се любиха. Накрая, в пълно изтощение, стигнаха до това, с което мислеха да започнат — ваната. Тя се оказа неочаквано голяма. Двамата морно се отпуснаха в топлата вода и я оставиха да отмие от телата им праха, болката и умората.

Тяхното време беше изтекло.

— Готова ли си? — попита Крейг.

— Не. Но можеш ли да предложиш нещо друго?

— За съжаление не мога.

— Тогава да го направим с финес.

— Обичам те.

— И аз те обичам... Целуни ме. Така е по-добре.

Когато отвориха вратата, насреща им вече седяха двама агенти и ги очакваха. Без да продумат, те ги последваха надолу до столовата, където завариха Джерард и Фулано да седят на старинната маса. Двамата им се усмихнаха и станаха да ги поздравят. Фулано беше сменил работните си дрехи с панталон и спортно яке.

Тес и Крейг също бяха сменили дрехите си с други — един прислужник им ги донесе малко преди да напуснат стаята. Крейг беше облечен почти като Фулано. Дрехите на Тес не бяха по неин вкус: син шал и копринена блуза в тон, червена памучна пола и сандали от мека кожа, удобни като пантофи. Тес не обичаше да ходи с пола, при това дълга до глезените, а сандалите означаха, че трябва да се раздели с маратонките си и радиопредавателя в петата на едната. Тя пхна маратонките в обемистата си чанта-торба. Въпреки това не можеше да се отърве от подозрението, че Фулано нарочно бе наредил да ѝ дадат тези дрехи, за да не може да бяга. Чувстваше се безпомощна и уязвима.

— Прекрасна си, Тес — посрещна я Фулано.

— Gracias — тя се опитваше да изглежда простодушна.

— Научила си испански — засмя се той.

— Само тази дума. Наистина благодаря. Дрехите са страхотни.

— Радвам се.

През широките прозорци залязващото слънце хвърляше червени отблясъци в столовата.

— Сигурно очаквате да научите каква е изненадата — каза Фулано.

— Като на рожден ден. Обичам изненадите — възкликна Тес, като седнаше. Тя успешно прикриваше страха си. Забеляза, че двамата агенти заеха места до вратата. Вътрешният двор също се охраняваше от въоръжени стражи.

— Струва ми се, че не сте били досега в Испания. Едно от нещата, които трябва да знаете, е че испанците имат друго разписание на деня, различно от това в Америка. Те работят от девет до един. След това имат дълга почивка за обед — сиеста. Подремват. Правят любов. Кой каквото иска. В четири се връщат на работа до седем. После могат да се видят с приятели, да хапнат и пийнат леко. Основното им ядене е късно — към десет. А тези леки закуски се наричат тапас и са гордост на испанската култура. Това е изненадата, която ще опитате сега.

Тес почувства внезапно облекчение. Фулано даде знак и трима прислужника донесоха множество чинии на масата.

Тес не беше гладна, но трябваше да яде, защото имаше нужда от всичките си сили.

— Първо калмари — покани ги Фулано. — Това са маслини, а това тук — сардини. Не като в Америка. Тези са пресни. Парченца пържено пиле, скариди и, разбира се, хляб, пържени картофи с майонеза и...

— О, спрете! — извика със смях Крейг, но Тес знаеше, че веселието му е престорено. — Ако това е лека закуска, изобщо не си представям какво трябва да е основното ядене.

— Ще се изненадате.

— Предполагам.

Зад прозорците все така се разхождаха хората от охраната. Тес се престори, че се интересува от храната.

— Тези малки чинийки за какво са?

— Отделна чинийка за всяко блюдо. Важно е да не се смесват вкусовете им.

— Тогава да опитам. Умирам от глад.

Тя забеляза, че освен риба и пиле нямаше друг вид месо — многозначителен пропуск. Сипа си по малко от всяко блюдо и разположи чинийките пред себе си.

— Искате ли чаша отлежало вино? Испанските вина са много добри. Или *cerveza*? — предложи Фулано.

— Какво е това?

— На испански „бира“.

— Благодаря — каза Крейг. — Предпочитам вода.

— И за мен — каза Тес. — Не понасям алкохол. Замайва ми главата.

— Интересно и на мен — каза Фулано и наля в чашата й вода от каната.

Тес го изчака да налее и на себе си и да отпие, преди да опита от своята чаша.

— Боже, преядох — оплака се Крейг.

— Помнете, че основното ядене е после. А сега имаме друга изненада.

Ето, започва се, сепна се Тес. Последната вечеря на осъдените на смърт.

— Отново? Тази долина, замъкът, тези тапас. Изненада след изненада. Още ли има?

— Нещо наистина специално — обясни Фулано. — Може да го видите само веднъж в годината. Но ни е нужен хеликоптер. Сигурно не сте си починали напълно от пътуването, но обещавам да не ви разочаровам. Ще видите, че си заслужава.

— Тогава да вървим — каза Крейг и стана.

Тес не знаеше какво планира, но се изправи след него. Агентите от националната сигурност също станаха.

След пет минути, когато слънцето вече обагреше в пурпур ръба на планинската верига над долината, те заеха местата си в хеликоптера. Отсъстваше секретарят на Джерард — Хъф Кели. Тес се зачуди къде ли може да бъде. Не го беше виждала откакто бяха пристигнали.

Но нямаше време да прави предположения. Само след минута, сякаш по тревога, хеликоптерът излетя и се насочи към планините на север. Тес кръстоса и притегна здраво коланите на седалката, като очакваше всеки момент двамата агенти да я сграбчат и да я изхвърлят

навън. Но всички седяха спокойно, а хеликоптерът се издигаше все по-високо, приближавайки смрачените планини.

— Алън ми каза, че сте били под заплаха в Америка — обърна се Фулано към Тес. — Мога да ви уверя, че това, което ще видите, ще разсее тревогите ви.

Хеликоптерът пресече планинската верига. Далеч на запад слънцето се бе скрило зад ридовете. Долината под тях потъна в мрак.

— Наближаваме френската граница — забеляза Джерард.

— Разбира се нямаме намерение да нарушаваме въздушното пространство на Франция. Но изненадата, която искаме да ви покажем, е един обичай, който е дошъл тук от Южна Франция още преди векове. Струва си да го видите.

Хеликоптерът пресече верига от хълмове и навлезе в друга тъмна долина. Но не... Хиляди малки светлилки мигаха из нея.

— Какви са тези светлинки? — посочи Тес. — Не са села, нали? Много са малки и разпръснати. Сякаш се движат!

— Права сте. Това са огньовете. Селяните са ги запалили заради празника — обясни Фулано.

Джерард се наведе към нея.

— Знаеш ли какъв ден сме днес? Имам предвид датата.

Тес се замисли за момент.

— Двадесет и втори юни?

— Точно така. Датата на лятното слънцестоене — началото на лятото. Това, което виждаш, са огньовете, запалени в чест на новата реколта, на плодовете на земята, обещани от пролетта.

— Много стар обичай — допълни Фулано. — По-стар от християнството, макар че някои такива празници, например Великден, който е бил всъщност празник на възраждането на природата, християнството е облякло в свои традиции. А този е станал празник на Свети Йоан.

Тес не знаеше дали Фулано има предвид Йоан Кръстител или автора на Евангелието, последното от четирите евангелия, човекът, написал много послания както и книгата „Изповеди“. Спомни си, че в библията, намерена в стаята на Джоузеф, бяха запазени само писанията на Йоан и онова, което допаднаше на еретиците — борбата между доброто и злото при свършека на света.

— Селяните и фермерите се молят около тези огньове. Те носят кръстове от полски цветя и житни класове.

Пламъци и житни класове, сепна се Тес. Спомни си барелефа: факлоносците, Митра върху бика, кръвта капе върху земята, за да я оплоди, кучето иска да оближе кръвта, а змията — да унищожи поникналото жито. Борба между доброто и злото. За живота или смъртта на природата. Изведнъж тя осъзна, че религиозният празник в тази долина е наследство от митраизма, а ереста е много по-дълбоко вкоренена и разпространена, отколкото можеше да допусне.

Гнездата. Отец Болдуин говореше за еретическите гнезда, които издирват, по-специално в Испания, но те ги търсеха в Пико де Европа на запад, а не тук, под Пиренеите, на изток. Той не подозираше, че това не са изолирани гнезда, а огромната област, включваща цяла Южна Франция и Северна Испания и че местните селяни така бяха смесили митраизма с католическата вяра, че едва ли подозираха истинския произход и смисъл на ритуала, който изпълняваха.

А може би знаеха смисъла му и това го правеше още по-свещен и опасен. И Тес, като селяните и фермерите долу край огньовете, бе посветила живота си на природата, но сега се намираше във властта на Джерард и Фулано и — кой знае — може би с Крейг щяха да бъдат следващите жертви, принесени пред Митра.

Хеликоптерът започна да се спуска надолу, насочвайки се към изолирана група огньове.

— Няма ли да се връщаме? — попита Крейг.

— Още не — отвърна Фулано.

— Защо? — в гласа на Крейг се промъкна тревога.

— Имаме още една изненада — каза Джерард.

— Изненада след изненада. Започнах да се уморявам. Не знам дали с Тес можем да понесем още изненади.

— Повярвайте, тази си струва — каза Джерард.

Хеликоптерът продължаваше да се спуска, а Тес забеляза, че част от огньовете имат странно разположение, сякаш очертаваха площадка за кацане. Хеликоптерът се приземи точно на това място, осветено от мигащите светлини.

— Сега ще видите нещо тъй свещено, че много малко хора са били допускани до него.

— Започвам да се притеснявам. Аз съм от Ню Йорк. Тези долини и ритуални огньове за мене са като от Марс.

— Тогава заповядайте да видите Марс — каза Фулано. — Обещавам — ще останете поразени. Пригответе се за най-впечатляващото събитие в живота си.

— Ще трябва да ви се доверя. Предполагам, че като домакин чувствате отговорност за гостите си.

— Разбира се.

— Добре тогава, да видим каква е тази изненада, която трябва да запомня за цял живот.

— Вървете след мен.

Те наскочаха от хеликоптера.

Множество селяни в празнични дрехи бяха събрани край огньовете. Кръстовете в ръцете им, обвити с цветя и житни класове, оживиха в паметта на Тес думите на Присила, че поклонението пред кръста е по-старо от християнството, че той е бил символ на култа към слънцето и едва по-късно се е превърнал в символ на разпятието. Тези кръстове несъмнено са посветени на слънцето и на Митра, бога на слънцето, помисли си Тес.

Фулано взе факел от един селянин и направи знак на Тес и Крейг да тръгнат с него. Джерард взе друг факел и заедно с двамата агенти всички поеха направо през поляната. Към малката им група незабелязано се присъединиха още хора. Но те не носеха празнични дрехи и кръстове от жито и цветя, като онези край огньовете. Бяха с груби горни дрехи и автомати.

Далеч от огньовете поляната тънеше в непрогледен мрак, разкъсван само от факлите на Фулано и Джерард отпред. Като факлоносците от олтара, помисли си Тес. Краката и полата ѝ се измокриха от росата на високата до колене трева. Да можеше да побягнат с Крейг в тъмнината! Но тези въоръжени хора веднага щяха да ги последват, а и селяните щяха да се включат в търсенето. Дори не знаеха къде да търсят спасение в тези чужди краища. Щяха да ги хванат отново!

Поляната стана по-стръмна. Мяркаха се букови дървета и големи камъни. Групата продължи да се изкачва. Замириса на борова гора.

Изведнъж наклонът свърши, а зад тревата изникнаха скали. Тес се взря напред и в светлината на факлите различи тесен процеп в основата на една скала, почти напълно скрит зад храстите. Пещера. Групата влезе в нея, но само няколко крачки по-нататък пред тях се изпречи ръждясала метална врата и всички спряха.

Фулано извади ключ от джоба си и отключи катинара на вратата. Натисна с рамо, вратата се отвори бавно и със скърцане и Фулано изчезна зад нея. Известно време се чуваха само стъпките му. После се чу шум от мотор и пещерата се освети от мъждива лампа, висеща от тавана.

Някой побутна Тес в гърба. Тя се обърна и видя Хъф Кели, който незабелязано се бе присъединил към групата. Беше облечен в същите груби дрехи, като въоръжените им спътници.

— Влизай, там има обувки и яке. В пещерата е хлъзгаво и студено.

— Нося си маратонките — каза Тес. Тя ги измъкна от чантата и бързо се преобу, чувствайки най-сетне краката си сигурни.

Изгасиха факлите. Тес взе едно от якетата, които бяха закачени до генератора, и го облече, но все още продължаваше да трепери. Отново тръгнаха. Тесният проход свършваше непосредствено над главите им. Десет метра по-нататък спряха пред нова врата. Фулано отключи и нея, а в това време Хъф Кели заключи първата зад гърба им.

Това е, каза си Тес. Свършено е с нас.

— Не се притеснявайте — обърна се Фулано и гласът му глухо отекна сред каменните стени. — Това е само мярка за безопасност. Нощ е и не забравяйте, че не само вие сте изложени на риск. Алън и аз сме под постоянен прицел. Не се съмнявам в местните хора, но под прикритието на тъмнината други могат да се промъкнат след нас и лесно да ни хванат в това отдалечено място. Оставихме трима от охраната да пазят отвън, за да не ни изненада някой при излизането. Агентите на Алън тук не се чувстват на своя територия.

— Забелязах — Тес беше уверена, че агентите всъщност охраняват нея и Крейг, а не Джерард и Фулано. — Но ако някой премахне стражите ви отвън?

— Ние държим връзка с тях по радиото. Ако не ни отговорят, ще използваме друг изход.

— За всичко сте помислили — забеляза Крейг.

— Стараем се — Фулано бутна вратата. — А сега изненадата.

— Едно от чудесата на света — добави Джерард. — Малко хора са го виждали. Само онези, които заслужават, които могат да го оценят, които са загрижени за Земята и живота на нея. Тес, ти си заслужила това право.

— След малко — Фулано отвори докрай вратата — ще видите мистерията. Най-голямата тайна. Нещо тъй свещено, че след като го видите, никога няма да сте същите.

— Не мога да си представя какво...

— Не се опитвайте — каза Джерард. — Приемете истината. Застанете тук и гледайте. Предстои ви да се промените коренно.

— Както я карам напоследък, наистина трябва да се променя. Към по-добро, надявам се.

— Към по-добро — потвърди Фулано. — Обещавам ви.

Тес ги последва през вратата и хвана ръката на Крейг. Почти физически усещаше присъствието на охраната зад гърба си. Фулано остана да заключи.

Все по-безнадеждно става, повтаряше си Тес.

Груби стъпала, изсечени във варовика, ги поведоха надолу. Влажната скала край стълбата проблясваше в светлината на лампите. Накрая стигнаха широка сводеста зала. След тесния коридор огромните ѝ размери изненадаха Тес. Почти с благоговение се възря в сталактитите и сталагмитите, напомнящи с очертанията си странни животни. От устата ѝ излизаше пара.

— Тук температурата е постоянна през цялата година — дванадесет градуса и половина по Целзий. Преди хиляди години каменна лавина затрупала основния вход и създала естествена изолация за пещерата. Тя останала скрита почти през цялото време. Но в началото на деветнадесети век друг трус отворил процеп в скалата. Един местен овчар, търсейки стадото си, попаднал на този вход и влязъл в пещерата. Не стигнал далеч, защото цепнатината се стеснявала, но успял да види голямата зала зад нея. После разказал за находката си в селото. Така — от човек на човек — вестта стигнала до моя пра-пра-прадядо, който се интересувал от пещери и организирайл експедиция до мястото. Негова е заслугата за разширяването на прохода. След това влязъл с хората си навътре и намерил това, което ще ви покажем сега. Когато го видели, накарал работниците си да

дадат клетва, че ще го пазят в тайна. После поставил желязната врата и я заключил, като отнесъл ключа със себе си. По-късно поставил и втора врата. Това не са вратите, които видяхте — онези се разпаднали преди много години. Последните подобрения — стъпалата, осветлението — са отскоро.

— Какво е открил тук? И защо е пожелал да го скрие?

— Не толкова да го скрие, колкото да го запази — отвърна Фулано. — След миг ще разберете.

Той преведе групата през залата и отново влязоха в тесен коридор, който извиваше ту наляво, ту надясно и ги отвеждаше все пониско надолу.

Затвореното пространство на пещерата измъчваше Тес. Влажният въздух я притискаше. Прескачаше локви. Отнякъде се чуваше шум от стичаща се вода. Студените капки я стряскаха. Коридорът приличаше на лабиринт. След поредния завой пред тях се показва нова огромна зала. Фулано и Джерард ги чакаха при входа с блеснали очи.

Крейг спря зад Тес. Хъф Кели и останалите също приближиха отзад.

— Защо спираме?

— Стигнахме. Не виждате ли? — попита усмихнат Джерард. — Наистина ли не виждате? — Смахът му проехтя в пещерата и се върна назад сякаш усилен. — Погледнете!

Тес обърна поглед накъдето сочеше Джерард. Гледката я смрази. Тя отстъпи назад, поразена и разтреперана.

— О, Господи! — промълви тихо и повтори отново, по-силно: — О, Господи!

Коленете ѝ се разтрепераха. Тя потърси опора в скалата.

— Прекрасни са! — изтръгна се от устата ѝ. — Не съм виждала нищо подобно! Просто не мога да повярвам на очите си!... Господи, ще се разплача.

Крейг също клатеше глава. Бе поразен и не можеше да каже дума.

Навсякъде по каменните стени наоколо и над тях стотици животни се разхождаха или пасяха, плуваха, скачаха, или просто стояха в прекрасни пози. Рисунките по стените бяха тъй много, че Тес не можеше нито да ги изброи, нито да ги обхване наведнъж.

Животните се припокриваха, сливаха, сякаш в едно неизброимо, огромно, вечно, застрашително стадо.

— Да — каза Джерард развълнуван. — Бил съм безброй пъти тук, но всеки път величествената им красота извиква сълзи в очите ми. Прекрасни до болка. Сега нали разбирате, че не преувеличавах. Едно от най-големите чудеса на света. За мен това е душата на планетата.

Елени, лосове, бизони, коне, кози, мечки, лъвове, мамути. Много, много други, някои от които Тес дори не познаваше, вероятно, защото бяха отдавна изчезнали видове, обитаваха пещерата и я изпълваха със своята божествена красота.

Някои бяха издълбани в скалата и очертани с въглен, други — с червено. Някъде контурите бяха цели, другаде като пунктир. Животните бяха в естествена големина. На тавана огромен елен простираше разклонените си рога. Мускулите на задните му бутове изпъкваха почти релефно.

Животните сякаш щяха всеки момент да скочат от стената. Тук-там бяха странно деформирани, с което се постигаше усещането за движение, а някъде изображенията им следваха извивките на скалата. Прескачаха пукнатини, изчезваха в бездни.

— Кой ги е нарисувал? — успя най-сетне да изрече Крейг. — И кога?

— Преди двадесет хиляди години.

— Нима?

— Тези изображения са от зората на човечеството — обясни Фулано. — Кой е авторът им? Непосредственият предшественик на съвременния човек в еволюцията. Кроманьонският човек. Неговото чувство за красота, преклонението му пред природата е огромно. Направете сравнение със сегашното отношение към природата. Може да се каже, че сме не стъпка напред, а стъпка назад в развитието. Някои наричат кроманьонците „пещерни хора“, но това е абсурд, защото те никога не са живели в пещери. Не биха могли да издържат на студа и влагата. Живели са навън. Но понякога — антрополозите не могат да обяснят защо — навлизали дълбоко в пещерите и в подобни зали изобразявали великолепието на животните. Според мен тези пещери са били за тях нещо като църкви, в които са идвали при особени случаи, може би на пролетното равноденствие или лятното слънцестоене, за да се поклонят на чудото на възраждащата се природа

и да посветят подрастващите деца в мистичните ритуали на племето. Най-голямата мистерия — животът. Това е място за преклонение, за подсъзнателно сливане с духа на природата.

Джерард поясни:

— Това не е единственото подобно светилище, открито през деветнадесети век.

— Чувала съм за рисунките в пещерата Ласка, Франция и Алтамира, тук, в Испания — кимна Тес.

— Но Ласка бе открита едва в средата на този век. Алтамира е първата открита такава пещера, през 1979 година. Но моят пралядо открил тези рисунки десетки години по-рано. Той инстинктивно чувствал, че нито един историк няма да повярва в автентичността им. Как е възможно примитивният човек да създаде такава красота? Учените щели да обявят рисунките за фалшификация. За да не му се присмеят, той заключил пещерата и така я запазил само за себе си, за своето семейство и много близки приятели. Бил е прав, защото при откриването на рисунките в Алтамира специалистите не ги взели насериозно. Едва като били намерени и други подобни във Франция, антрополозите признали грешката си. Ласка и Алтамира са толкова впечатляващи, че често ги наричат Сикстинската капела на палеолита. Не съм бил в Ласка, но съм виждал рисунките в Алтамира и мога да ви кажа, че не могат да се сравняват с тези, които виждате. Това е истинската Сикстинска капела на палеолита. Благодарен съм на този мой пралядо. Той разбрал, че пещерата, недокосвана толкова хиляди години, е твърде уязвима, че ако в нея нахлуят тълпи от хора да разглеждат рисунките, топлината от телата им ще наруши температурното равновесие. С обувките си ще внесат микроорганизми, дъхът им ще увеличи влагата, кондензирана върху стените. Тези рисунки, запазени по щастливо стечение на обстоятелствата, ще бъдат разядени от гъбички и ще бъдат замърсени от саждите на факлите. Събитията от нашия век показаха, че е бил прав. Рисунките в пещерата Ласка, посещавана от много туристи, се покриха с разрушителна зелена плесен. Сега тя е отново затворена и достъпна само за специалисти при особени мерки за чистота. В Алтамира се допускат само няколко души на ден, след предварително записване. Но тук, в тази отдалечена пещера, се допускат още по-малко. Двете врати осигуряват добра изолация от външния въздух. Казах ви, че това ще

бъде най-силното преживяване в живота ви. Малко неща могат да се сравнят с това.

— Още не сте видели най-хубавото — каза Джерард.

— Още рисунки ли има? — вдигна учудено вежди Крейг.

— Да, още една зала — каза Фулано с блеснали очи. — Последната изненада преди края. Елате. Насладете се. Преклонете се. Точно зад онзи завой. Ще бъдете поразени. Но защо да ви казвам, убедете се сами. Внимание!

Тес пристъпи до него и спря поразена, захласната и уплашена. До нея застина Крейг.

Залата, подобно на другата, беше покрита с извънредно живи рисунки на животни. Но само бикове. Навсякъде. И не с въглен или червена глина. Изображенията бяха многоцветни, не просто очертани, а напълно реалистични: черни копита, кафяви бутове и червени извити гърбове. Извитите напред рога също бяха черни. А очите им тъй живи, сякаш примигваха ядно, загдето бяха приковани навеки към стените и тавана. Те риеха с копита, напругаха мускули, извиваха тела — апотеоз на силата, поразяващо красиво постижение на природата, която двадесет хиляди години по-късно беше пред прага на унищожението си.

— Контурите са от въглен на прах, охра и железен окис, примесени с животински мазнини и кръв. Тази техника се нарича полихромна — поясни Джерард — и може да се види тъй широко приложена само на още две места, Ласка и Алтамира. Това е най-великото творение на изкуството. Защото внушава най-важното послание — жизненото значение на природата. Но както показва и зелената плесен по рисунките в Ласка, нашето взаимодействие с природата води до нейното съсипване и унищожаване. Затова ние имаме свещена мисия. На всяка цена планетата трябва да се спаси от гибел.

Гледката все повече потискаше Тес. Обзе я страх.

Бикове. Както огньовете и кръстовете, те играеха важна роля в нейния кошмар. Плъзгайки погледа си по стените с изображения, тя изведнъж се вцепени. Един от биковете беше по-голям от другите и чисто бял, както онзи от барелефа и също като него бе вдигнал глава в агония, а от шията му стърчеше нещо като копие. Тес проследи погледа на бика и видя нова желязна врата.

Какво беше казал току-що Джерард? Нещо за свещена мисия. За спасение на планетата на всяка цена. А Фулано? За последната изненада преди края. Какво ли ги чакаше зад вратата?

— Това е единственото изображение на насилие в пещерата — прекъсна тревожните ѝ объркани мисли Фулано. — Но моят прадядо не бил изненадан. Той разбрал защо е нужно насилие в рисунките и защо цветът на бика е такъв — това било знак. Знаел какво трябва да направи.

Тес стисна отчаяно ръката на Крейг, докато Фулано отключваше последната врата.

— Не ми се вярва да има още рисунки — каза Крейг.

— Правилно — отвърна Фулано. — Ще видите нещо напълно истинско.

Тес се вкопчи още по-силно в ръката му. Но Хъф Кели и останалите идваха отзад. Със свито сърце тя пристъпи прага.

Зад вратата цареше полумрак, нарушаван тук-там от мъждукащи светилници. Нямаше електрическо осветление. Когато Фулано затвори вратата, зад тях стана още по-тъмно.

— Подът е влажен, но равен. Не се страхувайте — успокои ги Джерард. Стъпките им ехтяха. Когато приближи първия светилник, Тес видя, че беше от камък, закрепен в пода. Отгоре имаше съд с масло и горящ фитил. Пламъкът трепкаше от невидим полъх. Отпред се виждаше друг светилник, но по-нататък беше тъмно. В този миг чу драсване и видя в светлината на пламъка как Джерард се привежда да запали нов светилник. Същото правеше Фулано. Двамата се придвижваха из залата, а зад тях светваха нови и нови светилници. Тъмнината отстъпваше постепенно. По тавана играеха фантастичните им сенки.

Сикстинската капела на палеолита, беше казал Фулано. Вдигнала глава нагоре, Тес видя, че се намира в истинска капела — с колони и сводове. Приличаше на римски храм. Но Фулано бе казал, че пещерата е открита през деветнадесети век. Въпреки древната си архитектура, църквата трябва да е била построена след това. Беше иззидана от варовикови камъни, от три части. Вдясно три стъпала водеха зад сводеста арка към страничен неф с пейки, издълбани в стените. Отляво

други три стъпала водеха към също такъв неф с пейки. В средата, зад по-широка арка, имаше голямо пространство, по-ниско от страничните нефове. Вътрешността на църквата беше устроена така, че да насочва вниманието към олтара зад централната част, а там бе поставен — сърцето на Тес подскочи — познатият барелеф на Митра. Искаше да извика. Главата ѝ се замая.

Барелефът бе двойно по-голям от онзи в стаята на Джоузеф. Белият мрамор бе загубил блясъка си, беше надраскан, очукан, тук-там ръбовете бяха откъртени. Тес беше сигурна, че това не е копие. Това бе оригиналът, който малката група отчаяни еретици бе спасила, спускайки се с въжета от непристъпните скали на Монсегюр в нощта преди падането на крепостта.

— Както ви обещах — каза Фулано. — Истината.

— Да идем по-близо.

Джерард сложи ръце на раменете на Тес и Крейг и ги поведе към централната част на църквата. Преди да влязат спряха пред съд с вода, поставен върху пиедестал, и Джерард потопи дясната си ръка в него. След това докосна последователно челото, гърдите си, лявото и дясното рамо — кръстният знак.

Но не християнски кръст. Този кръст беше кръстът на слънцето.

— Светена вода? — страхът ѝ отстъпи пред недоумението.

— Напомня ти на католицизма — каза Джерард. — Но този ритуал е много по-стар. Като много други и той е бил взаимстван... откраднат след като през четвърти век император Константин въвел християнството като официална религия. Първо ни преследваха, а след това лицемерите откраднаха причастието, освещаването на хляба и виното, нафората. Техният хляб и вино символизируют тялото на техния лъжлив Христос, а нашите символизируют плодородието, изобилието на земята. Също и тази вода — която няма нужда да се освещава, тъй като щом е вода, вече е благословена — е преклонение пред дъжда и реките, които утоляват жаждата на земята.

Те пристъпиха до олтара. Тес потръпна, когато отблизо различи кучето, скорпиона и змията. Доброто и злото в единоборство.

— Време е — каза Джерард.

Фулано приближи.

— Сигурен съм — обърна се към тях Джерард, — че въпреки старателната подготовка на тези разкрития, за вас те не са истинска

изненада. За мен беше ясно, още когато стъпихте на борда на Номер две, че ме подозирате — да използвам вашия език — че съм еретик, макар че за нас християнството е ерес. Ясно беше също, че и вие се досещахте, че го знам. Дълго се преструвахме — игри на думи, остроумни диалози, в които всеки се опитваше да надхитри другия. Но никой не беше убедителен. Въпреки това, твоите думи ме разколебаха, Тес. Твоята дълбока загриженост за природата, за спасението на планетата... Когато ми казаха във Вашингтон, че представляваш заплаха за нас, наредих да те насочат към мен, за да уредя лично премахването ти. В имението на Хосе лесно можеше да се инсценира нещастен случай. Но вече не съм убеден, че трябва да бъдеш убита. Виждам по-добра възможност. Твоят талант на журналист и ревностна убеденост могат да ни бъдат от полза. Права си да негодуваш за убийството на майка ти. Аз също. Безсмислено, ужасно, ненужно убийство. Но не можем да я върнем. Затова въпросът, който трябва да ти задам е: За да запазиш своя живот, готова ли си да пренебрегнеш скръбта и да работиш с нас? Помисли. Това е най-важният въпрос в твоя живот.

Тес беше все още замаяна, но бързо се овладя.

— Убийства, изнудване, тероризъм? Погрешни методи — каза тя.

— Но необходими, след като нищо друго не помага. Ценя твоята честна реакция. Въпреки оръжието, насочено в гърба ти, не се изкуши да излъжеш. Забележително. Но може би има надежда. Не бих искал да дам нареждане за екзекуция. Ти си тъй хубава, жизнена, здравомислеща млада жена — образец на живота, който искаме да опазим. Искрено ще съжалявам, ако се наложи да те премахнем.

Крейг се изкашля.

— Ще добавите ли нещо, лейтенант? Помнете — търпим ви само заради романтичната ви връзка с Тес. Ако ви бяхме убили, тя щеше да откаже да ни сътрудничи.

— Естествено — отвърна Крейг. — Ние се обичаме с Тес и много държим да останем живи. Да предположим, че аз забравя работата си в полицията, а Тес забрави, че убихте майка й.

— Продължавай.

— Как може да сте сигурни, че не ви мамим? Че можете да ни се доверите?

— Ти вече почти си отговори сам. Щом се обичате, не бихте искали да застрашите бъдещето си. Това е планът, който нашите предшественици са измислили преди много години. Ние сме проникнали във всяко правителство, във всяка голяма компания, да не споменавам комуникационните мрежи и финансовите институции. Ти и Тес никога няма да се изплъзнете от ползрението ни. Ще бъдете под постоянно наблюдение. В момента, в който решите да разкриете съществуването ни и да насъскате неверниците срещу нас, ще бъдете убити.

Тес си припомни с ужас как миналата вечер отец Болдуин ги беше заплашил със същото. Само да се опитат да разкрият тайната на Инквизицията и неговите хора, които постоянно ги държат под око, ще ги убият. Бяха в капан. Между доброто и злото. Но къде беше доброто и къде злото? И двете страни използваха едни и същи зловещи смъртоносни методи.

— Да, това е убедително. Тази част на отговора е ясна. А другата? Как можете да ни се доверите? И как можем ние да вярваме, че сме в безопасност?

— Тук трябва да се доверим на преценката на Хосе. Макар че в Америка съм вицепрезидент, тук властта ми е ограничена. Хосе е пряк потомък на водача на еретиците, избягали от Монсегюр. Той взема окончателното решение, когато се касае за живот или смърт.

Двамата се обърнаха към Фулано.

Испанецът присви очи.

— Харесахте рисунките, нали?

— Много, въпреки че треперех от страх. Невероятни са — отвърна Тес.

— И разбирате значението им?

— Те изобразяват същината на природата.

Фулано я огледа.

— Тогава, въпреки различията между нас, може би си приличаме повече, отколкото мислите. Можем да постигнем примирие. — Той се смръщи. — Но трябва да дадете доказателство, за да ви повярваме.

— Какво доказателство?

— Да се покръстите.

— В митраизъм?

— Няма друг начин. Когато станете част от нас, когато бъдете посветени в тайнството и усетите силата на свещения ритуал, няма и да помислите да ни предадете.

— Значи кръщение.

Фулано кимна.

Тес трескаво мислеше. Какво не би дала да се измъкне от тук. Ще я поръсят с вода. Няколко молитви. Не може и да се сравнява с всичко, което преживя. Тя се престори, че се колебае.

— Добре.

— Не мислете, че може да ни измамите. Това кръщение не е като онова, което познавате. Предупреждавам ви, с него ще ви изпитаме много по-дълбоко, отколкото си представяте.

„Какво може да бъде?“ — чудеше се Тес. „Цялостно потапяне в ледената вода на подземната река? Май някои християнски фундаменталисти го практикуват. Но той каза, че не било като при християните.“

— Благодаря за предупреждението, но аз вече премислих и съм съгласна. Ще направя всичко, което мога. Ще се покръстя. Щом е нужно, за да ни оставите с Крейг намира и да живеем без страх, съгласна съм.

— Без страх, но трябва да ни сътрудничите.

— Без насилие.

— Разбира се, като журналист в борбата за спасението на земята — увери я Джерард. — Лейтенант, а вие?

— Каквото каже Тес, аз съм с нея.

— Тогава ме последвайте — Фулано тръгна по един сводест проход вдясно от олтара.

Тес закричи след него, готова да демонстрира решимостта си, но внезапно трепна, дочула странен звук от тъмнината в дъното на прохода.

Тропот.

— Какво е това?

Последва диво пръхтене.

— Прилича на... — започна Крейг.

— ...животно — довърши разтреперана Тес.

— Казахме ви — обърна се Фулано. — Това кръщение не е като другите.

— Изпитание?

— Да. От вашата реакция зависи дали ще живеете или ще умрете. Веднага ще разберем дали сте приели искрено вярата, защото ще бъде очевидно.

Тайнственото невидимо животно издаде нов звук като тропот с копито в стената на пещерата, който отекна в сводовете на църквата.

След това изпръхтя сърдито.

Тес се парализира от страх.

Но Хъф Кели и охраната пристъпваха непосредствено зад нея и Крейг и ги притискаха към входа в олтара.

Джерард и Фулано влязоха бързо пред тях, запалиха светилниците и в отблясъка на езичетата им Тес и Крейг видяха какво имаше в пещерата зад църквата.

Тя с мъка сподави вика на ужас.

Белият бик стоеше затворен в тесен загон от сив камък с желязна врата в единия край. Беше същият, който видяха отделен от стадото, когато приближаваха имението на Фулано. Ето какво е правил Хъф Кели, докато го нямаше. Трябвало е да уреди довеждането на бика.

В трепкащото осветление белият бик се извърна към Тес, яростен от дългия си плен в тъмнината. Ноздрите му се разшириха, запръхтя и метна пръски наоколо, протегна шия и насочи рога напред, сякаш се надяваше отчаяно да достигне и промуши неприятеля, който го беше затворил.

— Господи! — простена Тес.

— Да — каза Джерард. — Богът. Това е смисълът на барелефа. Белият бик символизира луната, която разпръсква тъмнината, триумфа на доброто над злото. Луната е нощният двойник на слънцето, т.е. този бик е двойник, заместител на Митра — Бога на слънцето.

Тес продължаваше тихо да хлипа.

— Разбирам страха ти — каза Джерард. — Но се надявам това да са сълзи на благоговение. Свещените ритуали винаги предизвикват дълбоки чувства. Това е изпитание. На двама ви предстои да се промените. Гарантирам ви го. По един или друг начин, в живота или в смъртта, чрез съгласие или отказ, но вие трябва да се промените.

Тес потрепера.

— Елате по-близо — каза Фулано. — Погледнете бика.

Двамата не мръднаха.

— Не ми помагате. Трябва да докажете на самите себе си.

Кели и охраната ги заставиха да приближат загона. Бяха само на около три метра от бика и Тес се взря в отблъскващите му очи. Горещата пара от ноздрите му я парна по лицето.

Ужасена, Тес изтри бузите си. В същото време усети, че краката ѝ пропадат. Тъмни стъпала водеха към още по-тъмна ниша право под бика.

Джерард потри дясното си око, което отново бе раздразнено. Извади от джоба си малка кутийка, приведе глава и свали една след друга контактните лещи от очите си.

Когато вдигна глава, очите му, до този момент сини, бяха станали сиви.

Тес потрепера.

— Още една тайна. Наследствен белег — поясни Джерард.

— Знам, рецесивен белег.

— Знаеш повече отколкото очаквах. Много повече. Хайде, време е. Влизайте.

Фулано също си бе свалил контактните лещи, разкривайки същите сиви очи като Джерард. Тес се разтрепера още по-неудържимо.

— Свали дрехите си — нареди Фулано.

— Какво? — озъби се Крейг. — Чакайте малко.

— Не става дума за секс — увери го Джерард. — Нечистите импулси само оскверняват духа. Допускаме ги неохотно, доколкото са нужни за продължаването на рода. Вашата голота няма да е по-възбуждаща за нас от естествената голота на животните. Но ние уважаваме чувството ви за приличие. Няма нужда да се събличате пред нас. Направете го там, в тъмното, под бика. Хвърлете дрехите горе на стъпалата. Иначе ще се изцапат.

— От какво?

— При кръщението. Но вашата съпротива започва да ме тревожи. Хайде, покажете, че сте достойни. Направете каквото ви казах. Влезте долу и свалете дрехите си.

Отзад Хъф Кели и хората от охраната продължаваха да ги побутват.

— Няма нужда да ни бутат — каза Тес. — Съгласни сме. Казахме ви, че не искаме да умираме.

— Но само ако наистина приемете тайнството на покръстването. Това скоро ще се разбере. Или ще приемете с душата си ритуала, или ще умрете.

Тес събра останалата й смелост и заслиза. Притиснати, застанаха заедно с Крейг долу. Загонът тънеше в мрак. Треперещи, те свалиха дрехите си и ги хвърлиха на стъпалата.

Привиквайки постепенно с тъмнината, Тес обърна очи нагоре, откъдето проникваха отблясъците от светилниците. Дебели пръти образуваха гъста решетка над главите им, а върху нея бе стъпил белият бик.

— А сега какво трябва да стане? — промърмори Крейг.

— Нали видя барелефа — прошепна Тес. — Не се ли сещаш?

Той разбра. Джерард също беше чул шепота й.

— Кръвта на агнеца — чуха гласа му отгоре. — По християнския обичай трябва да се изкъпете в кръвта на агнеца божи. И това са откринали от нас. Техният вариант на кръщението. След това замениха кръвта с вода. Но преди това кръвта на агнеца беше кръвта на белия бик. Ние не изменяме на традициите си. Запазили сме ритуала, който идва от древен Ирак. После се появил в Гърция, на остров Крит. Белият бик, излязъл от морето, бил принесен в жертва от Тезей на бога на слънцето Аполон. После в древния Рим чрез това кръщение започнали да посвещават в митраизма. Коридата в Испания е най-късният вариант на жертвоприношението. Стадионът за борби с бикове в Мерида е построен на мястото на древен римски храм, посветен на Митра. Във вътрешността на храма имало такъв загон, наречен тауроболиум — в него римските центуриони сваляли дрехите си и приемали кръщение преди всяка битка, за да им даде сила срещу врага. Ритуалът се запазил и след четвърти век, независимо от въвеждането на християнството от Константин. Съхранен бил тайно и през Средновековието, въпреки преследванията от Инквизицията. Той съществува и сега. И ще съществува, докато е жива природата. Заради вечната си сила и величие.

— Добре, направете го — изкрещя Тес. — Да свършваме!

Гласът на Фулано я прекъсна.

— Като пряк наследник на предводителя на малката група, оживели от Монсегюр, заемам мястото му, мястото на Митра. Принасям в жертва двойника на Митра — гласът му се изгуби.

Тес чу над главата си яростното пръхтене на белия бик. Знаеше какво става — Фулано, с риск за живота си, го беше яхнал.

До тях долетя гласа на Джерард, тъй спокоен, че ги смая.

— В нощта на пролетното равноденствие тази свещена жертва символизира възраждането на природата към живот. При лятното слънцестоене, обаче, чрез жертвата посвещаваме младежите от нашата вяра в нейните тайнства. Понякога, това се случва доста рядко, покръстваме. Новопокръстените изпитват силата на тайнството и ако са достойни, приемат необходимостта от жертвата.

Горе изплашеният бик риеше, пръхтеше и бясно блъскаше стените.

Тес си представи Фулано на гърба му — как го хваща за рогата, извива главата му назад и забива ножа в гърлото, а оттам бликва кръвта.

Неочаквано върху тях се изсипа кървав водопад — горещ, противен, плътен и тежък, димящ, дразнещ, солен и горчив. Невъобразимо количество кръв изтече през прътите на решетката. Лепкава и пареща, тя ги скова, попи в косите и давейки ги, заля лицата им.

Бикът ревеше в предсмъртен изблик на гордост и отчаяна смелост. Краката му се подкосиха. Тес чу как копитата му риеха в железната решетка, после тялото му се строполи върху нея. Нов фонтан от кръв обля косата ѝ, лицето, голото ѝ тяло, краката ѝ бяха затънали до глезените в ужасната димяща течност.

Тя почти изгуби съзнание и се свлече. Крейг се опита да я подхване, но също залитна под напора на пороя.

— Господи! — възкликна Крейг.

— Сега разбра ли? — Фулано стана от падналия бик и се прехвърли през оградата на загона.

Тес беше потресена от безумието, но вече не трепереше, защото димящата животворна кръв на свещения бик я бе стоплила. Тя мигаше през стичащата се лепкава червена течност. Опита се да събере мислите си, но не можа да отговори на Фулано.

— Отговори!

— Жертвата — едва се изтръгна от гърлото ѝ — ме научи, че животът е безценен. — Гласът ѝ бе дрезгав, думите излитаха като протяжен стон. — Кържавият порой от бика е тъй шокиращ, че за цял живот ще помним, че от смъртта няма връщане и че нищо не трябва да загива в природата, освен при абсолютна нужда. Затова не ядете месо. Затова сте предимно вегетарианци, защото житото се ражда отново следващата пролет, но убитото животно не може. Ако унищожим много от тях могат да изчезнат цели видове. Ако не се грижим, ще унищожим цялото богатство на Земята.

Възцари се ужасяваща тишина.

— Ти разбра — проговори Фулано. — Добре дошла. Ти си една от нас.

Тес избърса слепените си от кръвта устни. Пое дъх и едва не се задави от кръвта в ноздрите си.

Това беше посланието. Уважение към живота, защото смъртта е необратима.

Но къде беше уважението ви към живота, копелета, когато убихте майка ми! Лицемерни лайнари!

Далечно ехо прекъсна яростните ѝ мисли. Трусът, макар и далечен, разлюля скалата под краката им.

— Какво става? — извика Джерард горе.

Бам! Втори гръм разтrese скалите. Някъде се търкулна камък.

— Срутване — викна Фулано.

— Не, експлозии! — Джерард беше уплашен.

— Проверете веднага — нареди Фулано на охраната. — Ето ключа! Отворете вратата!

До тях долетя шумът от множество стъпки.

Крейг сграбчи ръката на Тес и я повлече по стъпалата нагоре. Тя се хлъзгаше, падаше и отново ставаше. Накрая прекрачи последното стъпало и се изправи до Крейг. Кръвта върху телата им изстиваше. Треперейки от студ, навлякоха дрехите си, които веднага подгизнаха. Без да погледнат величественото тяло на белия бик в загона, те обърнаха поглед към църквата. Фулано, Джерард и Хъф Кели стояха в началото на сводестия проход, а хората от охраната тичаха през църквата към вратата.

В момента, в който я отвориха, се обърнаха втрещени.

— Светлината е изгаснала!

— Две врати, две експлозии — сви пръстите си Фулано. — При първата е взривен и генераторът.

— Но кой е могъл... — започна Джерард.

— Знаеш кой! Инквизиторите!

— Няма да ни намерят в тъмното.

— Те са се подготвили. Трябва само да следват жиците. — Той викна на охраната: — Скрийте се в тунела! Щом се появят, стреляме. Тук ще ни паднат в ръцете!

Вратата бе затворена отново.

— Но как са ни проследили? — мърмореше Фулано.

Джерард се завъртя към Тес и Крейг.

— Вие! Вие сте ги довели!

— Как? — озъби се Крейг. — Знаете, че не беше възможно. Държахте ни в плен още от базата. С кацането ни прехвърлихте на друг самолет. После на хеликоптер. Подчинявахме се напълно. Дори се покръстихме. Направихме всичко, за да докажем, че сме с вас.

— Все някак трябва да... — Фулано ги оглеждаше. — Претърсихме ви за оръжие. Дрехите...

— Погледни краката й. Тя е със същите обувки! Взела ги е със себе си. Това е! Сигурно има нещо в тях, което сигнализира!

— Свали ги! — нареди Фулано. — Дай да ги видя!

Тес отстъпи назад.

— Значи познах! — изкрещя той.

— Кели — извика Джерард. — Застреляй ги. Ние им се доверихме. Те не го заслужават. Стреляй!

Кели вече насочваше оръжието си.

Със светкавичен скок Крейг се хвърли към Тес и двамата се търкулнаха в езерцето зад един сталагмит. Но изстрелите, които се чуваха, не идваха от Кели.

Те долетяха иззад вратата на църквата. Чуха се стонове, вратата се отвори и хората от охраната нахлуха вътре и я затръшнаха след себе си.

— Нямаха фенери — викаха от охраната. — Бяха с очила за нощно виждане. Не можехме да се скрием никъде!

— Прикривайте ни! — нареди Фулано.

Вече се чуваха удари по вратата.

— Залегнете, ще я взривят! — викна Фулано.

Кели се беше обърнал натам.

Възползвайки се настъпилия хаос, Крейг се измъкна от езерцето. Кели го чу и се извърна, но късно. Преди да успее да види какво става, Крейг го събори, затисна го по очи, хвана го за брадичката я дръпна нагоре. В същия миг стовари едното си коляно върху гърба му.

Тес чу две страшни изпуквания — от гърба и шията на Кели. Тялото му се отпусна безжизнено на пода. Крейг грабна автомата на Кели и го обърна към Джерард и Фулано.

Но те бяха изчезнали през прохода към църквата. Крейг се втурна с ругатни натам. Мощна експлозия го отхвърли назад. Металната врата отлетя и с трясък се стовари на пода. От тавана се посипаха камъни.

Ушите на Тес зазвъняха. Охраната стреляше към входа на тунела, а оттам, откъм залата с бикове, им отговаряха други. Чу се нова експлозия, после още една. Гранати! Инквизиторите хвърляха гранати! Църквата се изпълни с дим и пламъци. Тя стисна с две ръце главата си, но не можеше да заглуши стоновите на умиращите.

Стрелбата се усили. Нови експлозии разтърсиха скалите. Наоколо се сипеха камъни. Каменни колони се пръскаха на парчета, летяха отломки. Един от големите светилници в църквата се пръсна, разливайки горящо масло по пода.

От пещерата с бикове нахлуха инквизиторите. Тес едва ги различаваше през дима. Бяха целите в черно, дори лицата бяха намазани с нещо тъмно. Имаха странни очила. Пускаха спусъка на автомата само за да хвърлят някоя граната. Хората от охраната падаха, някои пометени от откосите, а други — повалени от откъртващите се камъни.

Малка група оцелели — между които Джерард и Фулано — се вмъкнаха през прохода в пещера зад църквата.

Край сталагмита, зад който се криеше Тес, притича мъж. Тя протегна крак и го спъна. Главата му изкървения при удара в пода. Под напора на адреналина, Тес изскочи от прикритието си и измъкна автомата от ръцете му. Не беше стреляла с такова оръжие. Но мълниеносно си спомни движенията на Кели, когато се готвеше да ги разстреля с Крейг. Издърпа предпазителя и тъкмо навреме, защото падналият вече се надигаше. Натисна спусъка.

Пръсна кръв, тялото се свлече. Дулото скочи нагоре и автоматът едва не излетя от ръцете ѝ.

„А Крейг? Къде е той?“ В хаоса от изстрели, дим и пламъци не посмя да натисне спусъка, от страх да не го улучи случайно. Тогава го видя — беше залегнал и стреляше. Охраната отстъпваше — блъскаха се един друг и падаха окървавени.

Тес даде един откос по отстъпващите над главата на Крейг. Пламъците в църквата се бяха усилили, а димът стана по-дразнещ. Изстрелите приближаваха. Тес и Крейг продължаваха да стрелят.

Тя забеляза движение вдясно от себе си. До загона с бика се надигна Фулано и се прицели с пистолета си в Крейг. Но Тес го изпревари, надупчвайки тялото му с автомата си. Прекият потомък на лидера на еретиците подскачаше при всеки изстрел, после увисна върху оградата и се свлече до белия бик.

И отново не можа да удържи автомата си. От отката той се завъртя нагоре, докато пръстът ѝ инстинктивно продължаваше да натиска спусъка. От дърпането му Тес се завъртя и внезапно видя Джерард пред дулото.

Вицепрезидентът извика, вдигнал ръце пред гърдите си, сякаш да се защити, но куршумите удариха по-високо, в красивото му лице и превърнаха сивите очи в тъмни дупки.

Неочаквано действителна експлозия отхвърли Тес на пода. В задната част на църквата избухнаха гранати. Тя се опита да се надигне, уверена, че експлозиите приближават пещерата, и видя прелитаща граната.

В този миг тежко тяло се стовари върху нея и я остави без дъх. Беше Крейг. Той я сграбчи и заедно се претъркулиха надолу по стъпалата под загона. След болезнена серия удари по коленете, гърба и челото, двамата се плъоснаха на дъното в лепкавата съсирена кръв, която почти ги обгърна. Двамата инстинктивно стиснаха ушите си с ръце, точно в момента, когато граната се взриви, пръскайки шрапнели на всички страни. Ехото се луташе между стените на пещерата, от които дълго се сриваха отломки.

Цялата в кръв, Тес надигна глава и се заслуша в редките автоматните откоси горе. Прочистваха пещерата. Над тях беше тъмно. Въздушната вълна от гранатата беше изгасила светилниците.

— Довършихме ги — дочу тя дрезгав глас.

— Провери — обади се друг, по-звучен.

Тес го позна. „Отец Болдуин! Спасени сме!“ — помисли си тя. Понечи да се надигне, но Крейг затисна с ръка устните ѝ и наведе главата ѝ надолу. Инстинктивно щеше да изкрещи, но се подчини на Крейг, защото го обичаше. Тя разбра.

Той искаше да ѝ каже нещо с това. Да я спаси. Мускулите ѝ се отпуснаха и тя му се довери.

Тежки стъпки отекнаха в пещерата.

— Всички са мъртви — докладва бодър глас. — Някои са премазани от камъните, останалите са застреляни.

— Проверете отново! — нареди отец Болдуин.

Гласът на инквизитора идваше до тях приглушен. Тес разбра — скалите се бяха срутили върху телата на Фулано и бика и бяха затрупали входа на стълбата, водеща към тяхната ниша.

— Мъртви — докладва отново бодрият глас отгоре. — Но таванът може всеки момент да се срути.

— Поставете зарядите — нареди отец Болдуин. — Навсякъде.

— Започнаха вече.

— На първо място този барелеф. Сам ще сложа взрива и ще го пратя по дяволите. Благодарение на Бога, най-сетне напипахме главното им гнездо. Сигурно има и други. Но това е най-важното.

— А жената и детектива? Никъде не ги открихме.

— Сигурно са затрупани под отломките. Дори и да са още живи, след пет минути няма да има значение. Ще загинат, когато взривим пещерата. Дължим им много. Но не можем да си позволим да ги оставим живи — те знаят тайните ни. Ще получат отплата на небето. Готови ли сте?

— Свършихме.

— И аз съм готов с бомбата под барелефа. Заедно с телата на вредителите и това нещо ще литне по дяволите.

— Да вървим — бодрият глас долиташе вече от църквата.

Другите стъпки бързо изтрополиха.

— Останалите заряди? — гласът на отец Болдуин също се отдалечаваше.

— Трябват ни пет минути, за да се измъкнем от пещерата. За толкова съм нагласил устройството.

— Бързо. Поставете още взрив на излизане. Нищо не трябва да остане от пещерите.

Тропотът затихна.

Крейг свали ръката си от устата на Тес. Целите в лепкава кървава каша, те изкатериха стъпалата и достигнаха каменната плоча, която се бе срутила върху изхода. Крейг откри процеп и се измъкна отгоре. Тес го последва бързо. Догарящите пламъци от разлятото по пода на църквата масло им бяха достатъчни, за да намерят път през отломките.

— Трябва да се измъкнем оттук — каза Крейг.

— Но как, дори да стигнем изхода преди взривовете, там хората на отец Болдуин ще ни застрелят.

— Да обезвредим бомбите.

— Няма време! Едва ли ще ги открием всичките.

— Не можем просто да седим тук и да чакаме смъртта!

— Чакай, помниш ли какво каза Фулано на влизане. Ако стражите отвън не отговорят по радиотелефона, ако някой успее да ги премахне, ще използваме друг изход! Трябва да има друг изход!

— Някъде наблизо! — сърцето на Тес биеше до пръсване.

Крейг се залута наоколо.

— Какво търсиш?

— Някой труп. Якето ми е цяло в кръв. Няма да гори. Ето! — Той издърпа нещо, притича до пламъците в църквата и се върна със запалената дреха. — Гранатите събориха светилниците. Целият под е в масло. Усещам миризмата му. — Той поднасяше запаления ръкав към различни места по пода. Внезапно по пода плъзна пламък и започна да се разпространява между отломките. Тес и Крейг отстъпиха. Пещерата се освети.

— Там, вляво. Тунел — посочи Крейг.

Тес се втурна нататък, прескачайки струпаните камъни.

— Внимавай, ще си счупиш краката.

— Повече ме плашат взривовете.

Зад тях се срути част от тавана.

— И падащите камъни.

Добраха се до тунела.

— Сигурно оттук са вкарали бика. Проходът, по който дойдохме, е твърде тесен за него. Като имам предвид колко са буйни, би трябвало да ги вкарват по възможно най-късия път.

Крейг беше прав. На двадесет метра по-нататък в светлината, проникваща зад гърба им, се виждаше желязна врата. Тес изстена, а когато се опитаха безуспешно да я отворят, почти се разплака.

— Залючена е — изпръхтя Крейг и изгубил сили се облегна на стената. — Остава ни съвсем малко време.

— Може би има и друг изход — изхлипа Тес.

— Не разчитай на това. И да има, бомбите ще избухнат всеки момент.

Те се върнаха тичешком откъдето бяха тръгнали. Един скален къс се стовари от тавана на пещерата и ги накара да отскочат, а пламъците се разлюляха.

— Виж там отзад. Друг тунел.

— Пламъците, Крейг, погледни ги!

— Какво има?

— Става течение! Дърпа ги към тунела! Още като дойдохме тук, забелязах, че става течение, но мислех, че е от движението на хората. Този тунел трябва да извежда навън!

— Нямаме друг избор! Давай!

Те се хвърлиха към тунела. В момента, когато влязоха вътре, от тавана падна грамадна каменна плоча точно върху мястото, където бяха преди секунда.

Запрепъваха се напред, а светлината зад гърба им все повече намаляваше.

— Ако има разклонения, сме изгубени — дишаше тежко Крейг.

Стана толкова тъмно, че трябваше да опипват стените, за да продължават напред.

— Не усещаш ли полъх? Усилва се.

— Да! Но чувам нещо.

Отпред долиташе грохот, който нарастваше с всяка стъпка.

Тунелът се изви и тръгна надолу, изчезна и най-малкият отблясък от огъня в пещерата. В пълна тъмнина те пристъпваха, следвайки стената. Шумът нарасна толкова, че Тес почти не чуваше какво ѝ вика Крейг.

— Какво?

— Мисля, че е...

Тъмнината беше непрогледна. Без да го вижда, тя сграбчи ръката му и направи стъпка. В този миг нещо я подметна и блъсна напред —

ударните вълни от експлозиите следваха една след друга. Таванът пукаше, готов да се срути. Тялото ѝ се завъртя, скалата под нея изчезна и тя полетя. Зад нея тунелът се срути. Тес пищеше, стиснала ръката на Крейг. Дватама се носеха в тъмната бездна към непрекъснато усиливащия се рев.

Беше буйна река. Ледената вода задуши вика ѝ. Тя потъна надолу — уплашена, немоощна, ослепена, без дъх. Смътно разбираше, че плясъците зад нея са от падащи камъни, но силата на течението я отнесе далече от тях. Тес се изви нагоре, опитвайки се да вдигне глава над повърхността с отчаяна надежда, че са вече навън. Но въпреки усилията си не стигна повърхността.

Потокът се ускори. Отвсякъде ръцете ѝ докосваха гладка скала. Не разбра кога беше изпуснала Крейг. Отчаяно се извиваше, риташе към повърхността и неочаквано усети, че пада. Господи, Исусе, молеше се тя, почти неспособна да задържа повече дишането си. Внезапно тялото ѝ излетя през някакъв отвор, водата го подхвърли и праметна във въздуха. Дробовете ѝ инстинктивно поеха въздух. В следващия миг падна в спокойна вода и потъна надолу под напора на водопада. Тя загреба към повърхността, удряйки с отслабналите си ръце. Най-сетне отгоре. Тес отчаяно пое въздух и постепенно осъзна, че над главата ѝ греят звезди, че навън е прекрасната нощ и че брегът е ето там.

В следващия момент се озърна, търсейки трескаво Крейг. Тялото му се носеше към нея. Тя бързо загреба към него и го сграбчи. Крейг вдигна глава, плюейки вода и кашляйки, докато Тес го влачеше към брега. Дватама изтощени се проснаха на тревата.

Крейг все още се давеше и повръщаше вода. Тес скочи и го завъртя по корем с обърната настрани глава. Бръкна в устата да провери дали гърлото е чисто и притисна с ръце гърба му да изкара водата, проникнала в белите дробове. Крейг се изкашля няколко пъти и пое свободно въздух.

Чак тогава Тес се отпусна безсилна на земята. Въздухът ухаеше на чистота и свежест. В небето плуваше великолепна луна, блестяха звезди. През грохота на водопада се чуваше и шума на потока, който изтичаше от вира и скачаше по камъните надолу към долината.

Крейг се обърна към нея. Изкашля се пак и стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти — той дори се усмихна.

— Трябваше да сме двамата, за да успеем — отвърна му с усмивка Тес и въздъхна. Беше щастлива, че той е жив. После се разтрепера неудържимо. Зъбите й затракаха. Двамата лежаха притиснати един до друг и опитваха да съберат отново сили. След няколко минути Крейг се надигна.

— Тази вода ме смрази — той също трепереше. — С тези дрехи направо ще замръзнем. Трябва да се стоплим и изсушим, Тес.

Наистина, затова ли се измъкнахме — за да умрем тук, помисли Тес. Тя погледна към долината и благодари мислено на бога.

— Всичко е наред, няма проблеми.

— Най-близкото село сигурно е на няколко мили. Да не смяташ да запалим огън с триене на дървета?

— Не, друг вече се е погрижил. Всъщност много други.

Озадачен, Крейг проследи погледа й. Под тях в долината просветваха множество огънове.

— Празникът на Свети Йоан, бях забравил.

— Като малки частици от слънцето. За пръв път огънят не е срещу нас. — Тес се изправи и хвана ръката му. — Светъл огън, а не тъмен. Хайде, бебчо.

Събра цялата си сила, за да го вдигне. Ръка за ръка, подкрепяйки се един друг, притиснати, те запреплитаха крака надолу през тревата към огньовете.

— Водата поне изпра кръвта от дрехите ни — сети се Тес. — Мисля, че беше... нещо като кръщение. Но второто отменя първото. Второто наистина ни пречисти.

— Само че с това не свършват проблемите ни.

— Знам... отец Болдуин. Как се сети, че той иска да се отърве от нас?

— Просто предчувствие. В моята работа трябва да се доверяваш и на предчувствията. Казах си, нека да изчакаме да видим дали ще ни потърси. Очевидно за него сме заплаха — заради тайните, които ни довери.

— Точно в момента не ме е грижа за скапаната му Инквизиция. Искам само да сме заедно. Чудесно е, че сме живи.

— Доброто срещу злото — потръпна Крейг. — Можеш ли да кажеш каква е разликата. И едните и другите са зло. Щом разберат, че сме живи, отново ще ни подгонят.

Тес се поколеба.

— Може би не.

— Някакъв план ли имаш?

— Нещо подобно. Още го обмислям. Но ако се опитат да ни преследват, ще се боря. За мен те извършиха непростим грях.

— Защото ни предадоха ли?

— Не. Защото унищожиха пещерата. Рисунките. Цял живот ще ги помня — елени, бизони, коне, лосове, бикове... Божествени, величествени, неповторими.

Стръмнината свърши и Тес забеляза един огън наблизо. Край него се въртяха сенки на селяни с кръстове от цветя и житни класове. Те се възряха с подозрение в Тес и Крейг, но Тес вдигна дясната си ръка, още мокра от водата, и се прекръсти. Селяните кимнаха и се сместиха, за да им направят място край огъня.

Топлината бързо ги стопли и изсуши дрехите им. Те не изпускаха ръцете си и останаха така цялата нощ, придремвайки и отново будейки се, взрени като омагьосани в пламъците на огъня.

Александрия, Вирджиния

В гробището край града, чувствайки с благодарност присъствието на Крейг зад гърба си, Тес стоеше и гледаше гроба на майка си. Сълзи замъглиха погледа ѝ. Погребението бе едва вчера, шест дни след като се измъкнаха от пещерите и два дни след завръщането им от Испания.

Толкова много неща се случиха. След нощта край огъня местните хора ги съпроводиха до най-близкото село. С големи трудности, поради незнанието на езика, Тес се добра до телефон и се свърза с американското посолство в Мадрид. Съобщението ѝ докара половин дузина хеликоптери същия следобед, от които се изсипаха американски и испански висши държавни служители, съпроводени от многобройна въоръжена охрана. Разпитваха ги многократно. Тес и Крейг показаха на следователите затрупаните входове на пещерите. Заведоха ги и до водопада.

След това пристигнаха още хеликоптери, още следователи и още по-многобройна охрана. Разпитите продължиха до късно през нощта. След няколко часа сън и бегла закуска, Тес и Крейг продължиха да

отговарят предпазливо на новите въпроси, придържайки се към версията, която бяха обмислили преди да телефонираат.

Това бе планът на Тес за тяхното спасение както от Инквизицията, така и от еретиците. Повече от всичко тя искаше да разкаже на журналистите, за да е сигурна, че всичко ще бъде разгласено. Но когато пристигнаха представителите на медиите, двамата с Крейг бяха отведени под най-строга охрана с хеликоптер до Билбао, после до Мадрид, където разпитите продължиха в Главното управление на испанското контраразузнаване. Към висшите испански офицери там се присъединиха и притеснените важни служители от ЦРУ.

Журналистите все пак научиха достатъчно от неназовани източници, за да разгласят широко историята по вестниците и телевизията. Под натиска на различни правителства американските и испанските власти най-сетне открито признаха това, което дотогава отхвърляха като слухове. Вицепрезидентът на САЩ и евентуалният бъдещ президент на Испания бяха намерили смъртта си от ръцете на терористи, докато показвали на своите американски гости културните и природни забележителности в провинция Навара в Северна Испания.

Терористите не бяха идентифицирани.

Това, което не бе публикувано, бе нарастващото разочарование на мрачните следователи, разпитващи Тес и Крейг.

— Защо ви трябваше да ходите в Испания? Как влязохте в страната? Но вие нямате паспорти.

— Майка ми бе убита — продължаваше да поддържа версията си Тес. — Алън Джерард е, т.е. беше стар приятел на семейството ни. Той ни покани с годеника ми да го съпроводим с Номер две до Испания, с надеждата да разсее мъката ми. Беше внезапна покана. Нямахме време за паспорти, а аз бях толкова зашеметена от скръбта, че не можах да откажа на такава покана — не просто от приятел, а от Вицепрезидента на САЩ. Вие бихте ли отказали?

— Но как се озовахте в Северна Испания?

— Преди официалната си програма Алън искаше да посети Хосе Фулано в имението му край Памплона. Двамата бяха приятели. Но аз подозирам, че искаха да обсъдят и някои делови въпроси. Както и да е, взеха ни със себе си. Алън беше оптимист, че може да ме откъсне от

мрачните мисли. Все повтаряше, че няма да си прости, ако не ни покаже тази забележителност на страната.

— Пещерата? Посред нощ?

— Заради празника на Свети Йоан. Двамата с Хосе настояваха да видим огньовете в полята. После ни заведоха с хеликоптер до пещерата. Била необикновена, с рисунки от ледниковия период, и много малко хора я били виждали.

— Праисторически рисунки?

— Да. Бяха прекрасни.

— И там ли ви нападнаха терористите?

— Беше неочаквано. Не знам откъде са разбрали за пещерата. Нападнаха ни. Видях Алън и Хосе да стрелят. Ние с годеника ми побягнахме през един тунел. От взривовете таванът на пещерата падна зад нас, но успяхме да стигнем до потока и да се спасим.

— Много удобно.

— Удобно? Просто имахме късмет. Да не искате да кажете, че и ние трябваше да умрем?

— А убийците? Кой бяха?

— Нямам представа. Бяха с маски. Вътре беше доста тъмно.

После всичко започваше отново. Опитвах се да открия противоречия в показанията им, но Тес и Крейг твърдо се придържаха към своята версия. В голямата си част тя бе истина. Сътрудниците на Вицепрезидента и агентите от националната сигурност подкрепиха показанията им. Не можеше да се провери само дали Тес и Крейг познаваха нападателите. Трябваше да повярват на твърденията им.

Усилията да извадят телата се оказаха безрезултатни. Недрата на планината се бяха срутили изцяло. Загиналите трябваше да останат погребани навеки под високия връх, който щеше да им бъде паметник.

Неизвестни извършители. Никакъв друг намек, освен споменаването на рисунките в пещерата. Тези два детайла — Тес беше научила това от баща си — бяха в основата на плана за спасението им, и точно тази дезинформация прочетоха в един вестник вече на борда на Номер две на път за Америка. Разпитите щяха да продължат във Вашингтон — така й казаха — но без съмнение скоро щяха да ги освободят поради непотвърдени подозрения като две невинни странични лица.

А сега двамата бяха тук, в гробището, пред гроба на майка й.

Тес се извърна към Крейг. Гласът ѝ издаваше скръб.

— Има нещо, което не съм ти казвала. Помниш ли нощта край огъня?

Крейг я прегърна, а тя отпусна глава на гърдите му. Тес продължи с усилие:

— Вече разбирам защо вярващите в Митра се прекланят пред огъня. Той се ражда от мъртвото. Сухи клони. Мъртви листа. Като феникс.

Крейг кимна.

— От смъртта се ражда живот.

Тес вдигна глава.

— Проблемът е, че и пламъците са тленни, както клоните и листата. Накрая изгасват и се превръщат в... — тя се взря скръбно в гроба на майка си. — Пепел при пепел, прах при праха.

Крейг не отговори веднага.

— Прахта в градината дава плодородие на земята. Кръговратът на смъртта и живота продължава.

— Чудото на природата — гласът ѝ пресекваше. — Само мама вече няма да я има.

— Но ти си тук. Ти си животът, създаден от нея.

— Толкова години странях от нея, а сега бих дала всичко да сме заедно.

— Не смяташ ли, че тя би искала да я погребат не тук, а в Националното гробище „Арлингтън“, до баща ти.

— Не. Майка ми е истинска съпруга на дипломат. Тя знаеше правилата. На първо място кариерата на баща ми. Тя трябваше да бъде в сянка. Но не възразяваше. Защото го обичаше.

Крейг целуна подутите ѝ от плач очи.

— А аз обичам теб. Обещавам ти да си винаги на първо място, най-важната част от живота ми.

Хванати за ръка, те се отдалечиха от гроба.

— Страшно исках да отмъстя — каза Тес. — Но когато застрелях Джерард и Фулано... Не изпитах радост. Никакво удовлетворение. Бях принудена, за да се спасим. Затова сега се чувствам пречистена. Всички тези мъже, които застрелях... Цялата тази кръв... Този ужас. Още имам кошмари.

— Аз ще бъда до теб.

Те се насочиха към колата, която бяха наели.

— Никой не знае кой в действителност е убил Джерард и Фулано. Инквизицията мисли, че са нейните хора. Еретиците също. Никой не обвинява нас.

— Още ли вярваш, че ще ни оставят на мира?

— Така показват пресмятанията. Наистина вярвам. При разпитите нищо не казахме за отец Болдуин и Инквизицията. Нито за еретиците. Нито за това, че в пещерата имаше църква. И двете страни знаят какво сме говорили. Надявам се да оценят нашето мълчание като знак, че могат да ни вярват.

— И ти ще ги оставиш така? Не искаш ли да им попречиш?

— Никога няма да можем. Не знам кои са по-лошите — дали еретиците, които с тероризъм спасяват планетата, или инквизиторите с тяхната постоянна борба за чистота на вярата. Да оставим копелетата да се изстребват. Ако имаме късмет, може да се довършат едни други, а хората да проявят повече разум и да спасят света по друг начин, с любов.

По пътя от гробището Крейг включи радиото и новините го накараха да спре рязко. По време на погребението на майката на Тес беше и официалното погребение за Алън Джерард. Преди това, в изпълнение на конституцията, Президентът посочи нов Вицепрезидент, който трябваше да бъде одобрен от двете камари на Конгреса. Въпреки усложнената обстановка в страната, президентът Гарт реши да не отлага пътуването си до Перу за конференцията против наркотиците. Както каза в реч по телевизията, не можел да си позволи наркобароните да мислят, че убийството на Вицепрезидента го кара да се страхува за собствения си живот.

В момента говорителят съобщаваше с нескрито отчаяние, че самолетът на Президента, Номер едно, е взривен от ракета земя-въздух при приближаването на летището в Лима.

Тес слушаше вцепенена, неспособна да приеме станалото. Ужасен въпрос се загнезди в съзнанието ѝ. Значи ще има нов Президент и нов Вицепрезидент. Дали някой от тях нямаше да е със сиви очи?

[1] Форчън 500 — Класация на 500-те най-преуспяващи американски компании — Б.пр. ↑

↑

[2] Сеньор Джерард! Добър вечер! Много ми е приятно! Как Сте?

[3] Много добре. Благодаря. А Вие? ↑

[4] Отлично! ↑

[5] Моята къща е и ваша къща. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.